

การอภิบาลกระแสร่ายก

ในระดับครอบครัวและการอภิบาลกระแสร่ายกในบ้านเณรเล็ก

สงธรรม
ปริทัศน์
SAENGTHAM
JOURNAL

วารสาร ราย 4 เดือน ปีที่ 47
ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2023/2566

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

วารสาร ราย 4 เดือน ปีที่ 47 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2023/2566

เจ้าของ วิทยาลัยแสงธรรม

คณะที่ปรึกษา อธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
คณบดีคณะศาสนศาสตร์ คณบดีคณะศิลปศาสตร์ ผู้อำนวยการสำนักงานวิชาการ
และ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อเสริมสร้างความรู้ทางวิชาการในด้านเทววิทยา ปรัชญา และการศึกษาคาทอลิก
2. เพื่อเป็นสื่อกลางความรู้ และความสัมพันธ์อันดีทางด้านศาสนา

คณะผู้ทรงคุณวุฒิ

หมวดกระแสเรียก บาทหลวง เจริญ ว่องประชาณุกุล

หมวดการศึกษาคาทอลิก บาทหลวง เดชา อารมณ์รัตน์ บาทหลวง ผศ.ดร.อภิสิทธิ์ กฤษเจริญ
บาทหลวง ดร.เอกรัตน์ หอมประทุม บาทหลวง ดร.นันทพล สุขสำราญ
ภคินี ดร.ชวลา เวชยันต์ ภคินี ดร.น้ำทิพย์ งามสุทธา
ผศ.ดร.ลัดดาวรรณ ประสูตร์แสงจันทร์
อาจารย์ ดร.ศรัณยู พงศ์ประเสริฐสิน

หมวดกฎหมายคริสต์ศาสนา บาทหลวง ดร.ประจักษ์ บุญเฝ้า บาทหลวง สักรินทร์ ศิรบรรเทิง
บาทหลวง ชิตพล แซ่โล้ว

หมวดคำสอนคริสต์ศาสนา มุขนายก วีระ อารมณ์รัตน์ บาทหลวง ผศ.ดร.วัชศิลป์ กฤษเจริญ
บาทหลวง ทศมะ กิจประยูร บาทหลวง นุพันธ์ ทศมาลี
อาจารย์ สุธหทัย นิยมธรรม

หมวดจริยศาสตร์ บาทหลวง ดร.เชิดชัย เลิศจิตรเลขา บาทหลวง ดร.พิเชฐ แสงเทียน
บาทหลวง นัฏฐวี กังกั๋ง

หมวดชีวิตด้านจิตใจ บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

หมวดปรัชญา บาทหลวง ดร.ออกัสติน สุกีโย ปีโตโย

บาทหลวง ดร.วีรศักดิ์ วนาโรจน์สุวิษ

บาทหลวง ผศ.ดร.ชาติชาย พงษ์ศิริ บาทหลวง ผศ.ดร.วุฒิชัย อ่องนาวา

บาทหลวง ดร.วีรศักดิ์ ยงศรีปณิธาน

หมวดประวัติศาสตร์คริสต์ศาสนา บาทหลวง ดร.สุรชัย ชุ่มศรีพันธุ์ บาทหลวง อธิวัฒน์ กอบวิทยากุล

หมวดพระคัมภีร์ มุขนายก ดร.ลือชัย ธาตุวิสัย บาทหลวง ผศ.ทักษ์ไฉย คมกฤษ

บาทหลวง สมเกียรติ ตรีนิกร บาทหลวง ธรรมรัตน์ เรือนงาม

บาทหลวง ดร.ทัศนุ หัตถการกุล บาทหลวง สมชาย เกษี

หมวดพระสังฆธรรม	บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไร้ส บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์ บาทหลวง สหพล ตั้งถาวร บาทหลวง เกรียงชัย ตรีมรรคา บาทหลวง สุพัฒน์ หลิวสิริ บาทหลวง วิทยา เลิศทองศักดิ์
หมวดพิธีกรรม	บาทหลวง เคลาดิโอ เบร์ตซอร์ บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช บาทหลวง อนุสรณ์ แก้วขจร บาทหลวง ไตรรงค์ มุลตรี
หมวดศาสนสัมพันธ์และคริสต์สัมพันธ์	มุขนายก ชูศักดิ์ สิริสุทธิ บาทหลวง เสนอ ดำเนินสดวง บาทหลวง วุฒิไกร ชินทร์นลัย บาทหลวง ดร.แอนโทนี ลี ดัก
บรรณาธิการบริหาร	บาทหลวง อีรพล กอบวิทยากุล
บรรณาธิการสร้างสรรค์	อาจารย์ ดร.ศรัณยู พงศ์ประเสริฐสิน
กองบรรณาธิการ	บาทหลวง วิทยา เลิศทองศักดิ์ อาจารย์สุุดหทัย นิยมธรรม และ นางสาวสุกานดา วงศ์เพ็ญ
จัดพิมพ์โดย	วิทยาลัยแสงธรรม
กำหนดออก	ปีละ 3 ฉบับ ดังนี้ ประจำเดือนมกราคม - เมษายน ประจำเดือนพฤษภาคม - สิงหาคม ประจำเดือนกันยายน - ธันวาคม
ค่าบำรุงสมาชิก	สมาชิกรายปี ปีละ 300 บาท (จำนวน 3 ฉบับ/ปี) จำหน่ายปลีก ราคาฉบับละ 120 บาท สำหรับสมาชิกรายปี สามารถส่งเงินค่าบำรุงสมาชิกเป็นเงินสดหรือ โอนเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4 โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ-ชื่อสกุล และหมายเลขสมาชิก (ถ้ามี) ส่งมาที่ e-mail: scjournal2022@gmail.com หรือ โทรสาร 0-2429-0819 หรือ โทร. แจ้งการนำเงินเข้าบัญชีมาที่ ฝ่ายจัดทำวารสารแสงธรรมปริทัศน์ โทร. 0-2429-0100 ต่อ 624

*** บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารแสงธรรมปริทัศน์ ขอสงวนสิทธิ์ตามกฎหมาย *
ในกรณีที่ต้องการบทความไปเผยแพร่ กรุณาแจ้งขออนุญาตอย่างเป็นทางการ**

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ปีที่ 47 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2023/2566

บทบรรณาธิการ

วารสารแสงธรรมปริทัศน์ฉบับนี้ เป็นปีที่ 47 โดยได้กำหนดหัวข้อ “กระแสเรียกในระดับครอบครัวและระดับบ้านเณรเล็ก” ตามเอกสารสมณกฤษฎีกาเรื่องการอบรมเพื่อเป็นพระสงฆ์ (Optatum Totius) ข้อ 2 เรื่องการส่งเสริมกระแสเรียกเป็นพระสงฆ์ให้เข้มข้นขึ้น “การส่งเสริมกระแสเรียกเป็นหน้าที่ของชุมชนคริสตชนทั้งหมด ซึ่งก่อนอื่นหมดต้องเริ่มด้วยการดำเนินชีวิตคริสตชนแท้จริง สิ่งที่จะช่วยเหลือได้มากที่สุดในเรื่องนี้คือครอบครัวที่เปี่ยมด้วยจิตตารมณ์ความเชื่อ ความรัก และความเลื่อมใสศรัทธา **ครอบครัวจึงเป็นเสมือนสามเณรลัยแห่งแรก** ต่อมาก็คือชุมชนในเขตวัดที่บรรดาเยาวชนมีส่วนร่วมในชีวิตของชุมชน บรรดาครูบาอาจารย์และผู้มีส่วนร่วมในการอบรมสั่งสอนเยาวชนไม่ว่าด้วยวิธีใด โดยเฉพาะ คณะกิจกรรมคาทอลิกซึ่งพยายามหล่อเลี้ยงและส่งเสริมเยาวชนในความดูแลให้ได้รับกระแสเรียกและเดินตามกระแสเรียกนั้นได้โดยอิสระเสรี พระสงฆ์ทุกองค์ควรแสดงความกระตือรือร้นเยี่ยมอัครสาวกในการส่งเสริมกระแสเรียกให้มากที่สุด และดำเนินชีวิตถ่อมตน ขยันขันแข็งเปี่ยมด้วยความยินดี รวมทั้งมีความรักและทำงานร่วมกับเพื่อนพระสงฆ์เพื่อดึงดูดจิตใจของบรรดาเยาวชนให้เข้าหาชีวิตสงฆ์”

การบ่มเพาะและเสริมสร้างกระแสเรียก เป็นหน้าที่ของบรรดาคริสตชนทุกคน เพราะกระแสเรียกแสดงชุมทรัพย์อันหาค่ามิได้ของพระคริสต์ (เทียบ อฟ 3) ดังนั้น การเตรียมผู้ที่จะเป็นพระสงฆ์ในอนาคตตั้งแต่ระดับครอบครัว และบ้านเณรเล็กนั้น เป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่งของบรรดาคริสตชนทุกคน และพระศาสนจักร

วารสารแสงธรรมปริทัศน์ฉบับนี้ ขอขอบพระคุณพระคุณเจ้าวีระ อภรณ์รัตน์ ตลอดจนบรรดานักเขียนทุกท่านที่กรุณาส่งบทความมาตีพิมพ์ในวารสารฉบับนี้ และขอเชิญชวนผู้อ่านทุกท่านร่วมใจกันในคำภาวนา เพื่อวอนขอพระพรจากพระเป็นเจ้าผ่านทางคำเสนอวิงวอนของพระแม่มาเรีย ได้โปรดประทานพระปรีชาญาณและพระพร เพื่อให้การศึกษาอบรมในสถาบันแห่งนี้เกิดผลดีอย่างต่อเนื่อง และยั่งยืนตลอดไป

บรรณาธิการสร้างสรรค์

สารบัญ

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ปีที่ 47 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2023/2566

7

ครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของ “กระแสเรียก”
- ดร.สุภาวดี นุ่มคณิตสรณ์

33

การเสวนาเชิงวิชาการพุทธศาสนา - คริสตศาสนา ครั้งที่ 7

38

คู่มือแนะแนวการสอนคำสอนในประเทศไทย
- บิชอบ ฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์

46

พระนางมารีย์กับความมุ่งมั่นของคริสตชนในประวัติศาสตร์
- บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไรท์, S.D.B.

65

เพลโทว์ ค้นหา LOGOS ใน CHAOS
- ศ.กীরติ บุญเจือ, ราชบัณฑิต

79

การรับสภาพมนุษย์ของพระเยซูคริสตเจ้า: เหตุการณ์และความหมาย
- บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์, CSS.

สารบัญ

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ปีที่ 47 ฉบับที่ 3 กันยายน - ธันวาคม 2023/2566

106

“จงยึดมั่นในความเชื่อ...”

- บาทหลวงปรีชา ธรรมนิยม, O.M.I.

124

ความรักซึ่งกันและกัน : บัญญัติใหม่แห่งความรัก

- บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

139

ดำรงชีวิตร่วมสนิทกับพระเจ้า (และพี่น้องคริสตชน)

ข้อคิดจากจดหมายของนักบุญยอห์น ฉบับที่ 1

- บาทหลวงปรีชา ธรรมนิยม, O.M.I.

149

แนะนำหนังสือ: สมณลิขิตเตือนใจ “ขอสรรเสริญพระเจ้า”

(LAUDATE DEUMS)

- บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

160

แนะนำหนังสือ: การเดินทางร่วมกันในฐานะประชาชาติของเอเชียฯ

- บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

[หมวดกระแสเรียก]

ครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้น ของ “กระแสเรียก”

ดร.สุภาวดี นัมคณิสสรณ์

บทนำ

“เยาวชน พลังแห่งความหวังและความฝันอันยิ่งใหญ่” ด้วยความตระหนักถึงความสำคัญของเยาวชนที่จะเติบโตขึ้นเป็นเป็นกำลังที่สำคัญของชาติในอนาคต องค์การสหประชาชาติ (United Nations: UN) ได้กำหนดให้ ปีพ.ศ. 2528 เป็นปีเยาวชนสากล (International Youth Year) ภายใต้คำขวัญที่ว่า “Participation, Development and Peace” ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยว่า “ร่วมแรงแข่งขัน ช่วยกันพัฒนา ใฝ่หาสันติ” ซึ่งวันเยาวชนแห่งชาติก็ได้มีขึ้นครั้งแรกเมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2528 หลังจากที่ยังคงการสหประชาชาติได้กำหนดให้ปี พ.ศ. 2528 เป็นปีเยาวชนสากล

“

เด็กทุกคนที่เกิดในครอบครัวของคริสตชน
ควรได้รับการฝึกอบรมตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเยาว์
เพื่อให้เขาทราบว่า พระเจ้าทรงรักเขาและให้เขาเกิดมาในโลกนี้
ก็เพื่อให้เขาดำรงชีวิตอยู่เพื่อพระองค์และเพื่อคนอื่น
และเป้าหมายแห่งชีวิตของเขาก็คืออาณาจักรสวรรค์

”

สำหรับประเทศไทยนั้น เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2528 คณะรัฐมนตรีก็ได้มีมติกำหนดให้ วันที่ 20 กันยายน ของทุกปี เป็นวันเยาวชนแห่งชาติเช่นกัน เนื่องจากว่าวันนี้เป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงพระราชสมภพ เมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2396 และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดลซึ่งทรงพระราชสมภพ เมื่อวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2468 และพระมหากษัตริย์ทั้งสองพระองค์ก็ได้ทรงขึ้นครองราชย์สมบัติในขณะที่ยังทรงพระเยาว์ จึงเห็นได้ว่า สังคมและประเทศชาตินั้นได้ให้ความสำคัญกับเยาวชนเป็นอย่างมาก

วันเยาวชนแห่งชาตินั้นจึงมีความสำคัญเพราะเป็นโอกาสที่ดีที่ทำให้เยาวชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศชาติรวม

ทั้งเป็นการทำให้บุคคลทั่วไปได้ตระหนักถึงความสำคัญของบทบาทที่เยาวชนมีต่อการพัฒนาในด้านต่างๆ ทั้งนี้เพราะเยาวชนมีความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถ และศักยภาพที่จะสามารถขับเคลื่อนประเทศชาติได้ในอนาคต

ความหมายของคำว่า “เยาวชน”

คำว่า “เยาวชน” (Youth) ได้รับการตีความต่างกันออกไป ซึ่งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 และ พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ได้ระบุความหมายของคำว่า “เยาวชน” ซึ่งเป็นคำนามไว้ว่า “ บุคคลที่มีอายุเกิน 15 ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์” ขณะที่องค์การสหประชาชาติให้ความหมายของเยาวชนไว้ว่า หมายถึงผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี และบางครั้งก็จะมี การตีความว่า

เยาวชนจะหมายถึงผู้ที่มีอายุระหว่างวัยเด็ก และวัยรุ่นสาวที่เติบโตเต็มที่และมีวุฒิภาวะสมบูรณ์ซึ่งวุฒิภาวะของเยาวชนนั้นก็ จะมีความแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม และการอบรม ดังนั้น บางครั้งก็จะมี การตีความให้ผู้ที่มีอายุระหว่าง 13-19 ปี (teenager) เป็นเยาวชนด้วยเช่นกัน จาก ความหมายของเยาวชนตามที่กล่าวมาข้าง ต้นสามแฉกรเล็ก ก็จะเป็นเยาวชนชายที่ มีอายุอยู่ระหว่าง 12-19 ปี

ตามรายงาน World Youth Report (2018) ขององค์การสหประชาชาตินั้น เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี มีจำนวน 1.2 พันล้านคนหรือประมาณร้อยละ 16 ของประชากรทั่วโลก ดังนั้น เยาวชนจึง ถือว่าเป็นพลังที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนา ชุมชน ประเทศชาติและโลกในอนาคต

เยาวชนรุ่นใหม่ก่อนความรุนแรงมากขึ้น?

บ่อยครั้งที่เราเห็นข่าวเกี่ยวกับความรุนแรงที่เด็กและเยาวชนผู้ซึ่งถือได้ว่าเป็น พลังที่สำคัญอย่างยิ่งต่อชุมชน ประเทศชาติ และโลกในอนาคตเป็นผู้ที่กระทำความผิด หลายคนที่ตั้งคำถามว่า ทุกวันนี้เด็กและ เยาวชนมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรงมากขึ้น หรือไม่

ผู้เขียนได้มีโอกาสดูซีรีส์เกาหลีเรื่อง หนึ่งซึ่งเป็นเรื่องราวของผู้พิพากษาศาล เยาวชนที่เธอมีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะ ตัดสินและลงโทษเยาวชนผู้กระทำความผิดอย่าง เหมาะสม ยุติธรรมและเธอก็พร้อมที่จะทำ ทุกวิถีทางที่จะทำให้ผู้ที่กระทำความผิดมีความ รู้สึกสำนึกอย่างจริงจังในสิ่งที่ตนเองได้กระทำ

ผู้ที่ได้ชมซีรีส์เรื่องนี้จะมีโอกาสได้รับรู้ เรื่องราวเกี่ยวกับคดีที่เยาวชนเป็นผู้กระทำ ซึ่งแต่ละคดีก็เป็นการกระทำที่หนักหนา สาหัสมาก เริ่มจากคดีแรกที่เยาวชนอายุ 13 ปี ลงมือสังหารเด็กอายุ 9 ปี ที่เป็นเด็กที่ ตนเองไม่เคยรู้จักหรือมีความโกรธอาฆาต แค้นกันมาก่อน หลังจากนั้นก็มีข้อหาและ และอาพรางศพออย่างโหดเหี้ยม และเมื่อ ถูกจับไปดำเนินคดี ขณะที่กำลังให้การใน ห้องพิจารณาคดีนั้น เยาวชนอายุ 13 ปีได้ บรรยายถึงความหวาดกลัวและวาระสุดท้าย ของเด็กผู้เป็นเหยื่อด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและ ด้วยน้ำเสียงที่ร่าเริงพร้อมกับถามผู้พิพากษา ว่า “ถ้าอายุไม่ถึง 14 ปี ต่อให้ฆ่าคนก็ไม่ผิด จริงหรือเปล่า? “อย่างเจ๋ง” เยาวชนที่ทำความผิด คนนั้นพูดแล้วหัวเราะราวกับเพิ่งได้ยินเรื่อง ที่ขบขันที่สุดในชีวิต

นอกจากนี้ยังมีอีกหลายคดีที่ซีรีส์นำเสนอ เช่น การทุจริตในการสอบครั้งใหญ่ ซึ่งเป็นสาเหตุให้เด็กในชั้นเรียนที่เหลือต้องเผชิญผลกระทบอย่างมหาศาลจนถึงขั้นหมดอนาคต คดีที่เยาวชนชายที่หลอกลวงรุมกระทำชำเราเยาวชนหญิงที่ไม่รู้อิโนอิเหน่ แล้วถ่ายคลิปเก็บเอาไว้เพื่อข่มขู่และมองสิ่งที่ตัวเองกระทำเป็นเรื่องตลกและพูดถึงด้วยสีหน้าที่ขบขันและมีความรู้สึกไม่รู้ร้อนรู้หนาว อีกทั้งยังมีเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำซากโดยไม่มีที่ทำสำนึกผิดและไร้ซึ่งวิแววที่จะปรับปรุงตนเองให้เป็นคนที่ดีของสังคมแม้จะโดนลงโทษและได้รับโอกาสหลายต่อหลายครั้งก็ตาม

รายงานจากกระทรวงยุติธรรมเกาหลีใต้ในปี 2021 พบว่า ร้อยละ 12 ของผู้กระทำผิดที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะจะกลายเป็นอาชญากรซ้ำอีก ในขณะที่ผู้ใหญ่จะกระทำผิดซ้ำอีกเพียงร้อยละ 4.5 เท่านั้น

ซีรีส์เรื่องนี้จะทำให้ผู้ชมได้เข้าใจแนวคิดเบื้องหลังของอาชญากรที่เป็นเยาวชนซึ่งมีทั้งคดีลักทรัพย์ การทำร้ายร่างกาย การค้าประเวณี การลอกขायบริการ ความรุนแรงในครอบครัว การบูลลี่ (Bully) และอื่นๆ อีกมากมาย

จะเห็นได้ว่าคดีที่ถูกนำมาเล่าในซีรีส์นี้จะมีองค์ประกอบหรือได้รับแรงบันดาลใจมาจากคดีที่เกิดขึ้นจริงในสังคมปัจจุบัน ซึ่งซีรีส์ได้พยายามชี้ให้เห็นถึงจุดด้อยในกระบวนการยุติธรรมและความจริงอันน่าสะเทือนใจว่า บางครั้งกฎหมายก็ไม่ได้มีไว้สำหรับคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง สิ่งเหล่านี้จึงเป็นช่องโหว่ที่ทำให้เยาวชนที่มีแนวโน้มจะกระทำผิดยิ่งมองว่ากฎหมายนั้นมีความอ่อนด้อยและไม่มีความจำเป็นต้องเกรงกลัว

นอกจากประเด็นที่เกี่ยวกับกฎหมายที่ซีรีส์ได้นำเสนอแล้ว สำหรับผู้เขียนประเด็นที่ผู้เขียนให้ความสนใจเป็นพิเศษคือ มีสาเหตุอะไรที่ทำให้บรรดาเยาวชนอันเป็นกลุ่มบุคคลที่น่าที่จะเป็นผู้ที่มีจิตใจเมตตา กรุณา มีความอ่อนโยนและเป็นเยาวชนที่ดีของสังคมจึงสามารถก่ออาชญากรรมที่อุกอาจได้ถึงขนาดนี้

“

คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กและเยาวชนนั้นจะสามารถได้รับการปลูกฝังได้จากครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากครอบครัวที่มีความรักและความเข้าใจกัน ความสัมพันธ์ในครอบครัวจึงเป็นกลไกที่สำคัญที่ทำให้ครอบครัวสามารถที่จะกล่อมเกล่าและฝึกรอบรมให้เด็กเป็นคนที่มีคุณค่า ทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่นได้

”

แม้ว่าซีรีส์เรื่องนี้จะไม่ได้ชี้แนะอย่างชัดเจนว่ากฎหมายควรจะเปลี่ยนแปลงไปในแนวทางใดแต่ก็ได้ช่วยจุดประกายให้ผู้ชมและสังคมได้ตระหนักในปัญหานี้เพื่อนำไปสู่บทสรุปที่เหมาะสมต่อไป

จากซีรีส์เรื่องนี้จะเห็นได้ว่าในทุกคดีที่เกิดขึ้นจะพบว่า เยาวชนที่ทำความผิดนั้นส่วนมากจะมาจากครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างหรือมาจากครอบครัวที่ชอบใช้ความรุนแรง

ชีริส์ได้พยายามที่จะชี้ให้เห็นว่าปัญหาของเยาวชนทุกวันนี้ส่วนใหญ่จะมาจากการอยู่ในครอบครัวที่ล่มสลาย เนื่องจากครอบครัวเป็นแหล่งกำเนิดในการหล่อหลอมและปลูกฝังสิ่งที่ดีให้กับสมาชิกในครอบครัวเพื่อให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์และเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ แต่ถ้าหากสัมพันธภาพในครอบครัวเปราะบางและไม่มั่นคงก็เป็นการยากที่จะสามารถหล่อหลอมเด็กและเยาวชนให้เป็นคนดี มีคุณธรรมและมีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นได้ ดังบทสนทนาของผู้พิพากษาที่กล่าวถึงเยาวชนที่ทำผิดเพราะอยู่ในครอบครัวที่ชอบใช้ความรุนแรงเอาไว้ว่า

“เด็ก ๆ ที่มีแผลใจจากความรุนแรงในครอบครัว เด็กพวกนี้จะไม่เติบโตไปกว่านี้แล้วครับ ไม่ว่าจะอีกสิบปีหรือยี่สิบปี”

ยังมีงานวิจัยจากหลายแหล่งได้ชี้ชัดไปในทางเดียวกันว่า เด็กและเยาวชนที่มีแนวโน้มเป็นผู้ใช้ความรุนแรงทั้งต่อตนเองและผู้อื่น มักจะมีภูมิหลังว่าเคยตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง ไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกาย ทางเพศ ทางอารมณ์และจิตใจ รวมถึงการถูกทอดทิ้งและละเลยไม่ดูแลให้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาอย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ ผลวิจัยจากองค์การยูนิเซฟ พบว่า เด็กและเยาวชนที่เคยตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงไม่ว่าจะเป็นทางร่างกาย ทางเพศ ทางอารมณ์ ตั้งแต่ 4 ครั้งขึ้นไป มักจะมีผลต่อ “การถ่ายทอดวัฏจักรของความรุนแรงจากรุ่นสู่อีกรุ่น” และเมื่อเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ก็จะส่งผลกระทบต่อความรุนแรงมากเป็น 7 เท่า พวกนี้จะมีความเสี่ยงในการฆ่าตัวตายถึง 30 เท่าและหากเป็นการใช้ความรุนแรงกับคู่รักก็จะเพิ่มขึ้น 14 เท่า

หากสังคมมองว่า ความรุนแรงในครอบครัวเป็นเรื่องส่วนตัวและไม่ควรจะมีใครเข้าไปยุ่งเกี่ยวก็เท่ากับเป็นการผลิตเด็กและเยาวชนให้ซึมซับกับพฤติกรรมความรุนแรงและนำไปผลิตซ้ำต่อไปอีก ดังที่ผู้พิพากษาได้กล่าวไว้ในตอนท้ายซีรีส์ว่า

“ว่ากันว่าจะเลี้ยงเด็กสักคน ทั้งหมู่บ้าน ต้องช่วยกัน พุดอีกอย่างก็คือ ถ้าทั้งหมู่บ้านไม่เอาใจใส่ ก็อาจทำลายชีวิตเด็กคนหนึ่งได้”

การที่เด็กและเยาวชนต้องเผชิญกับสังคมที่โหดร้ายนั้นจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนในการปลูกฝังและสร้างอาชญากรเยาวชนขึ้นมา ดังนั้น ทุกฝ่ายจึงต้องร่วมมือช่วยกันแก้ปัญหาดังกล่าวนี้โดยเฉพาะสถาบันครอบครัวควรดูแลเอาใจใส่และให้ความรัก ความอบอุ่น ตลอดจนปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ให้กับเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นสมาชิกในครอบครัว

ครอบครัวถึงแม้จะเป็นหน่วยเล็กหน่วยหนึ่งในสังคมแต่ก็มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของการก่อกำเนิดของสมาชิกในสังคมซึ่งประเทศไทยก็ตระหนักรู้ถึงความสำคัญของครอบครัว ดังนั้น เมื่อปี พ.ศ. 2533 รัฐบาลได้กำหนดให้ วันที่ 14 เมษายนของทุกปี เป็นวันครอบครัวแห่งชาติ ซึ่งก็สอดคล้องกับโลกสากลโดยองค์การสหประชาชาติก็ได้กำหนดให้ปี ค.ศ. 1994 (พ.ศ. 2537) เป็นปีครอบครัวสากล: (International Year of the Family) เช่นกัน

ความหมายของครอบครัว

ในแง่ชีววิทยา ครอบครัวหมายถึงกลุ่มคนที่เกี่ยวพันกันทางสายโลหิต บิดามารดากับบุตรจึงเกี่ยวพันกันทางสายโลหิตแล้วแต่โครโมโซมและยีนที่บุตรได้รับมาจากทั้งบิดาและมารดา

ในแง่กฎหมาย ครอบครัวหมายถึงชายหญิงที่จดทะเบียนกัน มีบุตร คนเหล่านี้จึงเป็นครอบครัวเดียวกันตามกฎหมาย บุตรจึงมีสิทธิ์ที่จะได้รับมรดกจากบิดามารดา ถ้าไม่มีบุตร ผู้สืบสายโลหิตขึ้นหรือลงมาโดยตรง หรือจดทะเบียนเป็นบุตรบุญธรรมก็นับว่าเป็นครอบครัวเดียวกันตามกฎหมาย

ในแง่เศรษฐกิจ ครอบครัวหมายถึง คนที่ใช้จ่ายร่วมกันจากเงินงบประมาณเดียวกัน ผู้ที่ทำการสมรสแล้วแยกบ้านไปอยู่ต่างหาก แต่มีพันธะทางศีลธรรมที่จะต้องเลี้ยงสมาชิกในครอบครัว ต้องส่งเสียสมาชิกในครอบครัว เช่นนี้ก็ยังถือว่าได้ใช้จ่ายจากงบเดียวกันและเป็นครอบครัวเดียวกัน

ในแง่สังคม ครอบครัวหมายถึง กลุ่มคนที่รวมอยู่ในบ้านเดียวกัน อาจจะมี ความเกี่ยวพันกันหรือไม่เกี่ยวพันกันทางสายโลหิตหรือทางกฎหมายแต่มีปฏิสัมพันธ์กัน โดยให้ความรักและให้ความเอาใจใส่ต่อกัน มีความปรารถนาที่ดีต่อกัน เช่น ลูกของ ลูกจ้างที่อยู่ในบ้านเดียวกันซึ่งเจ้าของบ้าน ให้การเลี้ยงดู ให้ความรักและให้ความเอาใจใส่ ก็สามารถนับว่าเด็กคนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของ ครอบครัวในแง่สังคม

จากความหมายของครอบครัวตามที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ครอบครัวถึงแม้ว่าจะเป็นหน่วยพื้นฐานที่เล็กแต่ก็มีความสำคัญมากเพราะการเป็นครอบครัว ไม่ใช่เป็นเพียงการที่คนหลายๆ คนมาอยู่รวมกันเท่านั้น แต่การเป็นครอบครัว เป็นการสร้างระบบขึ้นมาใหม่เพื่อให้มีการอยู่ร่วมกันและดูแลซึ่งกันและกัน มีการควบคุมซึ่งกันและกันซึ่งแต่ละครอบครัว ก็จะมีเอกลักษณ์ที่เป็นของตนเองซึ่งไม่ เหมือนกับครอบครัวของคนอื่น อีกทั้ง

ยังมีลักษณะทางพันธุกรรม ความเชื่อส่วน ตัว วัฒนธรรมประเพณี กฎระเบียบและ ประสบการณ์ที่สมาชิกแต่ละคนได้สั่งสมกันมา

บทบาทและหน้าที่ของครอบครัว

นักสังคมวิทยาได้จำแนกหน้าที่ของ ครอบครัวออกเป็น 2 ด้าน คือ

หน้าที่พื้นฐานและเป็นสากล (Basic and Universal Function) ซึ่งประกอบด้วย 1. หน้าที่ทางชีววิทยา (Biological Function) ได้แก่การสร้างสมาชิกใหม่ให้สังคม และการที่หัวหน้าครอบครัวมีหน้าที่หาปัจจัยเพื่อการดำรงชีพให้แก่สมาชิกในครอบครัวตามอัตภาพ และ 2. หน้าที่ทางจิตวิทยา (Psychological Function) ได้แก่ การให้ความรักความอบอุ่นแก่สมาชิก การสร้างความพึงพอใจทางเพศ (Satisfaction of Sexual Needs) การสอนสมาชิกให้รู้จักการควบคุมกฎเกณฑ์และสิ่งเร้าทางเพศ ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่เบื้องต้นของครอบครัว และการปกป้องให้เด็กปลอดภัย ซึ่งถือเป็นหน้าที่ที่สำคัญมาก

หน้าที่ตามประเพณี (Traditional Function) ซึ่งประกอบด้วย 1. หน้าที่ทางด้านเศรษฐกิจ (Economic Function) เช่น การแบ่งงานกันทำภายในครอบครัว การหารายได้มาจุนเจือครอบครัว การจัด

การดูแลเรื่องทรัพย์สินสมบัติของครอบครัว
 2. หน้าที่ทางสังคม (Social Function)
 เช่น การสร้างฐานะของแต่ละบุคคลใน
 ครอบครัว การอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่าง
 ปกติสุข การมีปทัสถานและการดำเนินชีวิต
 ให้เป็นไปตามระเบียบของสังคม การรวบรวม
 และถ่ายทอดมรดกทางสังคม การช่วย

ได้อย่างปกติสุข และ 5. หน้าที่สันทนาการ
 (Recreation Function) ได้แก่ การสร้าง
 ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกโดยมีกิจกรรม
 ร่วมกัน เช่น การพักผ่อนหย่อนใจ

ถึงแม้ว่า บทบาทและหน้าที่ของ
 ครอบครัวจะมีความแตกต่างกันไปบ้างตาม
 สภาพของสังคม แต่ถึงกระนั้นก็จะมี

“

แม้ว่า ครอบครัวจะเป็นสถาบันพื้นฐานที่เล็กที่สุด
 แต่ก็ยังเป็นสถาบันที่มีความสำคัญยิ่งต่อการสร้างคน
 และความเข้มแข็งมั่นคงทางสังคม
 ดังนั้น การเสริมสร้างคุณค่าแห่งชีวิตครอบครัว
 ด้วยความรักและความอบอุ่นในครอบครัว
 จึงเป็นเสมือนภูมิคุ้มกันให้สมาชิกในครอบครัว
 ได้ปกป้องตนเองให้รอดพ้นจากภาวะวิกฤต
 และภาวะจากภัยคุกคามในรูปแบบของความรุนแรงต่างๆ

”

สมาชิกในครอบครัวในการเลือกคู่ครอง
 3. หน้าที่ทางศาสนา (Religious Function)
 ซึ่งหัวหน้าครอบครัวมีหน้าที่อบรมสั่งสอน
 ให้สมาชิกได้เข้าใจและปฏิบัติกิจกรรม
 ทางศาสนาอย่างถูกต้อง 4. หน้าที่ทาง
 วัฒนธรรม (Cultural Function) โดย
 หัวหน้าครอบครัวต้องสอนสมาชิกในครอบ
 ครัวรู้จักวางตัว และดำรงชีวิตอยู่ในสังคม

ลักษณะบางประการที่มีความคล้ายคลึงกัน
 คือ หน้าที่ในการผลิตสมาชิกใหม่ให้กับ
 สังคม หน้าที่ในการดูแลสมาชิกในครอบครัว
 และหน้าที่ในการอบรมขัดเกลาสมาชิกใน
 ครอบครัว

โดยทั่วไปแล้ว สถาบันทางสังคมจะ
 ทำหน้าที่อบรมขัดเกลาสมาชิกเพื่อให้
 สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็น

ปกติสุขซึ่งจุดมุ่งหมายของการขัดเกลาทางสังคมก็คือ การถ่ายทอดหรือการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมโดยการอบรมให้รู้จักระเบียบของสังคมซึ่งมีความมุ่งหมายหลักสี่ประการคือการปลูกฝังระเบียบวินัย การสร้างแรงบันดาลใจหรือความมุ่งหวัง การสอนให้รู้จักทัศนคติและบทบาททางสังคม และการสอนให้เกิดทักษะหรือความชำนาญโดยผ่านตัวแทนของการขัดเกลา อันได้แก่ ครอบครัว สถานศึกษา ศาสนา เพื่อน และสื่อมวลชน เป็นต้น

การขัดเกลาทางสังคมสามารถเกิดขึ้นได้ตั้งแต่ในวัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยเด็ก ถ้าหากได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้องเหมาะสมแล้ว เด็กก็จะเติบโตเป็นคนที่มีบุคลิกภาพตามที่สังคมต้องการ รวมถึงการเตรียมความพร้อมและมีภูมิคุ้มกันจากผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบซึ่งก่อให้เกิดคุณภาพชีวิตที่ดี รวมทั้งเสริมสร้างสังคมที่ดี สังคมที่มีความเอื้ออาทรและการแบ่งปัน ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีการเริ่มต้นที่ครอบครัวก่อนในการทำหน้าที่ปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดีให้กับสมาชิกเพื่อที่จะนำไปสู่การสร้างคุณประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมต่อไป

สถานการณ์ครอบครัวไทยในปัจจุบัน

ครอบครัวไทยในปัจจุบันกำลังเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอันเป็นผลมาจากปัจจัยทั้งภายในครอบครัวและปัจจัยแวดล้อมในชุมชน สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยสภาพเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลกาภิวัตน์ และความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ส่งผลกระทบต่อแบบแผนในการดำเนินชีวิตของครอบครัวซึ่งจะเห็นได้ว่าครอบครัวไทยจะมีลักษณะหลากหลายยิ่งขึ้น และสมาชิกในครอบครัวก็มีวิถีชีวิตที่แตกต่างไปจากเดิมและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นยังได้ส่งผลให้เกิดความสั่นคลอนของสถาบันครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านโครงสร้างและความสัมพันธ์หรือพันธะระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว ที่มีต่อกันทั้งทางด้านเศรษฐกิจและด้านสังคม ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของสังคมและประเทศด้วย

ปัญหาต่างๆ สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

(1) ปัญหาความยากจน ภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ทำให้ครอบครัวเป็นจำนวนมากต้องประสบกับปัญหาความเดือดร้อนด้านเศรษฐกิจมากที่สุด โดยส่งผลกระทบต่ออาชีพและรายได้โดยตรง หัวหน้าครอบครัวตกงาน จึงทำให้ขาดรายได้ในการจุนเจือ

ครอบครัว โดยเฉพาะในกลุ่มอาชีพที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม รองลงมาก็เป็นกลุ่มที่รับจ้างใช้แรงงานและทำงานประจำที่รับเงินเดือน

(2) ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดที่พบมากในกลุ่มเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15 - 24 ปี ทั้งหญิงและชายซึ่งสาเหตุของปัญหาส่วนใหญ่ก็จะมาจากครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญ เนื่องจากบิดามารดาหย่าร้างกัน เด็กจึงขาดความอบอุ่น หรือได้รับการเลี้ยงดูแบบอิสระปล่อยตามสบาย จึงทำให้ขาดที่พึ่ง หรือการชี้แนะให้คำปรึกษา จึงทำให้ขาดการควบคุมตนเอง หรือบางคนก็มีที่พักอาศัยอยู่ในบริเวณที่ซื้อขายยาเสพติด ซึ่งเพื่อนก็จะมีส่วนสำคัญที่อาจจะชักจูงให้เริ่มเสพยาเสพติด

(3) ปัญหาการติดเชื้อโรคเอดส์ อันเป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชนและผู้ใช้แรงงาน ซึ่งนำไปสู่การติดเชื้อและเสียชีวิตจากโรคเอดส์ ทำให้เกิดการแพร่เชื้อไปยังสมาชิกในครอบครัว และเมื่อพ่อแม่ติดเชื้อและเสียชีวิตลง ลูกที่ยังไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้จึงกลายเป็นเด็กกำพร้าและไร้ที่พึ่ง

(4) ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว อันได้แก่การกระทำรุนแรงต่อเด็กและสตรีในครอบครัว และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยสาเหตุส่วนใหญ่จะเกิดจากความไม่รับผิดชอบต่อครอบครัวของฝ่ายชาย ตลอดจนการใช้อำนาจหรืออารมณ์ในการตัดสินใจปัญหาและมีพฤติกรรมมั่วเมาในสิ่งเสพติดจนทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท และทำร้ายกันทั้งทางร่างกาย และจิตใจ

(5) ปัญหาสัมพันธภาพภายในครอบครัวที่เสื่อมถอยลง เนื่องจาก พ่อ แม่ ลูก ไม่ได้กระทำบทบาทหน้าที่ของตนด้วยความรับผิดชอบอย่างเต็มที่โดยการละเลยในการให้การอบรมปลูกฝังจริยธรรม คุณธรรม ค่านิยม รวมทั้ง การหล่อหลอมบุคลิกภาพ และพฤติกรรมที่พึงประสงค์โดยผลักภาระให้เป็นหน้าที่ของสถาบันอื่นในสังคมมากขึ้น เช่น สถาบันการศึกษา สื่อมวลชน ฯลฯ

(6) ปัญหาเด็กที่ถูกทอดทิ้ง โดยไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูเพื่อให้มีพัฒนาการที่เหมาะสมตามวัย ขาดความรักความเอาใจใส่จากพ่อแม่ หรือผู้เลี้ยงดู อีกทั้งยังมีทั้งเด็กที่ถูกทอดทิ้ง เด็กที่ถูกปล่อยปละละเลย เด็กกำพร้า เด็กพิการ เด็กที่ด้อยโอกาสทางสังคม ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาตามศักยภาพ

(7) ปัญหาผู้สูงอายุที่ถูกปล่อยให้อยู่ตามลำพัง โดยที่ไม่ได้รับความสนใจดูแลเอาใจใส่เท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สูงอายุที่อยู่ในชนบทเป็นจำนวนมากมักจะถูกทอดทิ้งให้รับภาระเลี้ยงดูหลาน เนื่องจากพ่อแม่ไปประกอบอาชีพในต่างถิ่น ทำให้ผู้สูงอายุที่อยู่ในวัยที่ควรจะได้พักผ่อน ต้องรับผิดชอบดูแลเด็กที่ยังช่วยตนเองไม่ได้ ในภาวะที่ผู้สูงอายุเองก็ยังคงต้องการได้รับการดูแลเกื้อหนุน

(8) ปัญหาในการปฏิสัมพันธ์ของครอบครัวที่มีต่อชุมชนและสังคมที่มีแนวโน้มลดลง โดยเฉพาะในเขตเมืองใหญ่ที่มีลักษณะต่างคนต่างอยู่มากขึ้น จึงเป็นแนวโน้มที่น่าเป็นห่วง เพราะการที่สมาชิกในสังคมไม่ได้มีโอกาสสร้างสรรค์และร่วมมือกันทำให้ออกาสที่จะสร้างพลังในการพัฒนาสังคมและประเทศชาตินั้นจะเป็นไปด้วยความยากลำบากมากขึ้น

จะเห็นได้ว่า สาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นของครอบครัวไทยในปัจจุบันนั้นมีสาเหตุมาจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอกครอบครัว เมื่อครอบครัวต้องเผชิญกับสภาวะความเปลี่ยนแปลงทั้งของชุมชน สังคมและเศรษฐกิจอีกทั้งสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลกาภิวัตน์และความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสมัยใหม่ สถาบันครอบครัวจึงไม่สามารถที่จะทำหน้าที่และบทบาทของตนได้อย่างเหมาะสมโดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่ในการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมให้กับสมาชิกในครอบครัว ดังนั้น ครอบครัวไทยในปัจจุบันจึงมีปัญหาและอ่อนแอลงและที่น่าวิตกมากที่สุดก็คือบุคคลขาดหลักคิดทางจริยธรรมในการดำเนินชีวิต

คุณลักษณะของเด็กและเยาวชนไทยในปัจจุบัน

สถานการณ์และปัญหาของเด็กและเยาวชนไทยในขณะนี้กำลังเผชิญกับความเสี่ยงอย่างมากมาอันเกิดมาจากสังคมสิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมที่เป็นอันตรายอย่างยิ่งที่ล้อมรอบพวกเขา เด็กและเยาวชนเป็นจำนวนมากได้สัมผัสกับพฤติกรรมความรุนแรง การเสพยาเสพติด สื่อลามกอนาจาร การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การอยู่ในแหล่งมั่วสุม และอื่นๆ จนพฤติกรรมเหล่านี้ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตร่วมสมัยของ

เด็กและเยาวชนที่เติบโตขึ้นในทุกวันนี้

เราจะพบว่า เด็กและเยาวชนไทยกำลังถูกสร้างและหล่อหลอมให้เข้าสู่เส้นทางที่เสี่ยงและเป็นอันตรายอย่างยิ่งบนโครงสร้างของการผลิตคนไทยในยุคทุนนิยมโลกาภิวัตน์ เพศเสรี ยาเสพติดซึ่งกำลังกลายเป็นวิถีชีวิตพื้นฐานของเด็กและเยาวชนไทยในปัจจุบันอันเป็นโอกาสที่จะทำให้เด็กและเยาวชนมีโอกาสที่จะเป็นยุวอาชญากรได้ง่ายและหลากหลายขึ้น

มีงานวิจัยต่างๆ ได้สรุปถึงคุณลักษณะของเด็กและเยาวชนไทยในปัจจุบันเอาไว้ดังต่อไปนี้

1. เด็กและเยาวชนในท้องถิ่นที่เจริญจะเป็นกลุ่มบริโภคนิยมสูง และมีค่านิยมทางตะวันตก จะมีวัตถุประสงค์และการดำเนินชีวิตที่แสดงออกถึงความทันสมัย เช่น มีมือถือ รถมอเตอร์ไซด์ แฟชั่นเครื่องแต่งกาย การเดินทางไปต่างประเทศ การมีเครื่องเล่นและของเล่นแปลกใหม่ที่เชื่อมโยงกับความบันเทิง อินเทอร์เน็ต ดิจิตอล และอื่นๆ

2. การมีวัฒนธรรมที่นอนดึกและตื่นสาย โดยพวกเขาจะใช้เวลายามค่ำคืนกับสื่อมัลติมีเดีย การพูดคุย การแชท การเข้าถึงอินเทอร์เน็ต การอยู่กับวัฒนธรรมเจียบไร้ตัวตน หาความสุข ความเหงาตามลำพังกับคู่หู ผู้ร่วมสนทนากับคอมพิวเตอร์ และอื่นๆ เด็กและเยาวชนจะเข้าอนตอนดึกใน

ยามที่พ่อแม่ ผู้ปกครองเข้านอนแต่หัวค่ำ และตื่นสายในยามใกล้เที่ยง เป็นต้น ซึ่งวัฒนธรรมเช่นนี้เกือบจะเป็นแบบแผนของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ในเมืองขนาดใหญ่

3. การมีสภาพร่างกายที่อ่อนแอลง เพราะการออกกำลังกายและเล่นกีฬามีน้อยลง ทำให้เกิดการขาดภูมิคุ้มกันทั้งทางร่างกาย จิตใจและอารมณ์ เด็กและเยาวชนจำนวนมากไม่น้อยจะติดสารระเหย ยาเสพติด ยาบ้า บุหรี่ สุรา เบียร์ ซึ่งการบำบัดรักษาและการป้องกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นจะไม่สามารถที่จะเยียวยาและช่วยเหลือเด็กและเยาวชนได้ในสถานการณ์ที่เป็นอยู่

4. วุฒิภาวะทางอารมณ์ เด็กและเยาวชนในยุคนี้จะมีพฤติกรรมและการแสดงออกที่แฝงไปด้วยความก้าวร้าวรุนแรง ในการดำเนินชีวิตและการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น สภาวะอารมณ์เหล่านี้จะถูกกระตุ้นจากสื่อลามกอนาจาร โฆษณาทางโทรทัศน์ การถูกกระตุ้นทางเพศและอารมณ์ที่แปรปรวนอันเกิดจากการเร่งความต้องการที่มีมากขึ้นในทุกๆ ด้านซึ่งในปัจจุบันนี้เราสามารถพบเห็นและซื้อสินค้าที่ไม่ควรแก่วัยและวุฒิภาวะของเด็กและเยาวชนได้ในรูปแบบของซีดี หนังสือการ์ตูน นิตยสาร แผ่นโฆษณา เป็นต้น

5. เด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ในวัยใสกลับเรียนรู้เรื่องเพศเร็วกว่าวัยอันควร โดยมีก๊มมีคู่อรักหลายคน จากรายงานการศึกษาและผลสำรวจของสถาบันการศึกษาหลายแห่งพบว่า เด็กหญิงและเด็กชายที่มีอายุเพียง 10-11 ขวบบางคนเริ่มเรียนรู้การมีเพศสัมพันธ์แล้ว การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรย่อมนำไปสู่ปัญหาในการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ปัญหาการทำแท้ง การขายบริการทางเพศแฝงในคราบนักเรียนนักศึกษาเสี่ยงต่อการติดเชื้อและปัญหาที่ยุ่งยากตามมาอีกมากมาย

6. การแสวงหาความรู้ ความสุข และการมีเพื่อนใหม่ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ในขณะที่ครอบครัวไทยและสถาบันการศึกษามีความตื่นตัวในการจัดซื้อและจัดหาอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศคอมพิวเตอร์ เพื่อให้เด็กและเยาวชนก้าวให้ทันต่อกระแสโลกาภิวัตน์ซึ่งตามข้อเท็จจริงแล้วคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ในด้านดีคือมีความสะดวกต่อการเรียนรู้และข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้า ในทางตรงกันข้ามหากไม่รู้จักวิธีการป้องกันและนำไปใช้ในทางที่ผิดเช่น การแชท การเปิดเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสมก็จะนำไปสู่การเสี่ยงอันตราย เช่น การหลอกลวง อาชญากรรมทางเพศที่ไม่มีตัวตน เป็นต้น

7. มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ วัตถุประสงค์ของเป็นตัวตั้งในการสร้างคุณค่าในเชิงปริมาณ เด็กและเยาวชนไทยได้ถูกหล่อหลอมมาอย่างยาวนานให้ยึดติดกับบริโภคนิยม การใช้สินค้าที่มีราคาแพง การเสพและการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย เด็กและเยาวชนจะถูกกำหนดพฤติกรรม ระดับความสามารถและความพึงพอใจจากเงื่อนไขและความสำเร็จที่มาจากการเรียนรู้ คะแนนผลสัมฤทธิ์ การกวาดวิชาอย่างเอาเป็นเอาตายแม้ในวันหยุดก็ต้องชวนชวชวยหาที่เรียนเพิ่ม การได้รับวัตถุสิ่งของมักจะถูกตีคุณค่าตามราคามากน้อยตามที่บิดามารดา ผู้ปกครองจะซื้อและจัดหามาให้จนกลายเป็นความเคยชินและติดอยู่กับการได้รับการปรนเปรอเป็นผลตอบแทนที่ออกมาในรูปของวัตถุสิ่งของซึ่งเด็กมองเห็นเป็นรูปธรรมมากกว่าคุณค่าทางด้านจิตใจ ความรัก การดูแลเอาใจใส่ที่พ่อแม่ผู้ปกครองมีให้พวกเขา

8. ขาดจิตอาสาและจิตสำนึกสาธารณะ เด็กและเยาวชนในยุคนี้ส่วนมากจะให้ความสำคัญกับประโยชน์ ขาดจิตสำนึกต่อสังคมส่วนรวม ขาดคุณธรรมและการเสียสละเพื่อคนอื่น เห็นได้จากโครงการอาสาสมัครเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ด้อยโอกาสตามสถาบันต่างๆ จะมีน้อยลงและดำเนินชีวิตไปตามกระแสโลกาภิวัตน์ที่ขยายตัวมากขึ้นในทุกมิติของกิจการทุกอย่างที่มีอยู่

9. เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่จะเข้าวัดโบสถ์ มัสยิดน้อยลง ขาดรากเหง้าทางศีลธรรม ศาสนาและวัฒนธรรม มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทยลดน้อยลง ห่างไกลจากระเบียบแบบแผนในอดีตที่ให้ความสำคัญกับระบบคุณค่าของศาสนา วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น

10. เกิดสภาวะของการไร้ความสุขและความพึงพอใจในชีวิต มีความเครียด สติของครอบครัวแตกแยก การหย่าร้าง การติดสารเสพติดมีสูงขึ้น

11. มีการยอมรับและมองความสำเร็จในเชิงตัวบุคคลมากกว่าหลักการและเหตุผล การคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์มีน้อยลง มีความคิดในรูปแบบที่สำเร็จรูป (package) นิยมการลอกเลียนแบบโดยขาดการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ให้ความสำคัญกับผลที่เกิดขึ้นโดยเน้นที่ความร่ำรวย ชื่อเสียง และเกียรติยศ

12. การเล่นพนันบอล ในเมืองขนาดใหญ่จะมีโต๊ะพนันบอลแทบทุกแห่ง เยาวชนนิยมเล่น มีเด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยที่ได้เข้าไปสู่วงจรของการเล่นพนันบอลอย่างถอนตัวไม่ขึ้นและเป็นหนี้สิน อีกทั้งยังถูกขู่ทำร้ายร่างกายต้องหลบหนีจากครอบครัวจากโรงเรียนจนต้องเสียนาคตในที่สุด

13. ไม่ชอบทำงานหนัก เกียจคร้าน ขาดความรับผิดชอบและไม่มีทักษะชีวิต มีเด็กและเยาวชนจำนวนมากไม่น้อยที่เติบโตขึ้นกับความสะดวกสบายในรูปแบบต่างๆ เช่น นอนในห้องปรับอากาศ อาบน้ำอุ่น เล่นอินเทอร์เน็ต เดินเล่นซื้อของในห้างสรรพสินค้า ส่วนใหญ่พวกเขาจะมีหน้าที่รับผิดชอบการศึกษาเล่าเรียนของตนเอง ไม่มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบในเรื่องอื่นๆ ไม่ต้องทำงานหารายได้เพื่อช่วยเหลือหรือแบ่งเบาภาระในครอบครัว จึงติดนิสัยไม่สู้งาน รักความสะดวกสบายแต่ต้องการความก้าวหน้าทั้งในเชิงฐานะทางสังคม รายได้และคุณภาพชีวิตที่ดีกว่า

14. เด็กและเยาวชนในเมืองขนาดใหญ่จะมีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก หากอยู่ในครอบครัวชั้นกลางขึ้นไปก็จะใช้เวลาส่วนใหญ่กับการเรียนพิเศษ เล่นเกม อินเทอร์เน็ต มีการดำเนินชีวิตแบบตัวใครตัวมัน ขาดการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โอกาสที่จะเข้าร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกับเด็กคนอื่นจะมีน้อย ชีวิตมีโอกาสได้สัมผัสกับธรรมชาติก็จะมีน้อย เด็กและเยาวชนในกลุ่มนี้จำนวนไม่น้อยที่เป็นโรคอ้วน ส่วนเด็กและเยาวชนในครอบครัวระดับล่างก็จะเป็นกลุ่มที่ต้องหาเช่ากินค่า เป็นกลุ่มที่เป็นผู้ถูกกระทำ ได้รับการเอาเปรียบ มีชีวิตที่ด้อยคุณภาพและต้องอยู่ในสถานะ

ที่มีความเสี่ยงรอบด้านซึ่งเด็กทั้งสองกลุ่มนี้ จะมีความแตกต่างกันมากในสภาพปัจจุบัน จนกลายเป็นปัญหาความขัดแย้ง การใช้กำลัง การเบียดเบียน การอยู่ร่วมกันในลักษณะของการเผชิญหน้า การมีกลุ่มของตนเองเพื่อที่จะได้ในสิ่งที่ต้องการ และเกิดการแย่งชิงและการทำร้ายกันในรูปแบบต่างๆมากขึ้น

15. การมีสถานะที่ต้องเป็นหัวหน้าครอบครัวในวัยเยาว์ขึ้น เด็กและเยาวชนในปัจจุบันมีการตั้งครอบครัวในวัยที่ยังไม่พร้อม และมีบุตรในขณะที่ตนเองก็ยังเป็นวัยรุ่น มีอายุน้อยจึงทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ไม่ดี

จึงเห็นได้ว่าสภาพแวดล้อมในปัจจุบันนั้นมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลกาภิวัตน์ มีการเคลื่อนไหวของวัฒนธรรมที่หลากหลายจากต่างประเทศ อีกทั้งยังมีสื่อและเทคโนโลยีที่ไร้พรมแดนจึงส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตและพฤติกรรมของบุคคลจนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเยาวชนที่มีสภาพจิตใจอ่อนแอและมีภูมิคุ้มกันบกพร่องทางสังคม ขาดวิจารณญาณในการเลือกรับสิ่งที่ดีและวัฒนธรรมที่พึงประสงค์มาใช้ จึงเป็นเหตุให้ค่านิยม พฤติกรรม สังคม วิถีชีวิต โลกทัศน์ของมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงไปโดยเกิดค่านิยมแนวใหม่ที่เลียนแบบค่านิยมตะวันตก

ตกในรูปแบบของบริโภคนิยมและวัตถุนิยม ทำให้บุคคลต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง มากกว่าประโยชน์ของส่วนรวม ไม่ให้ความสำคัญกับคุณธรรม จริยธรรมจึงส่งผลให้เยาวชนไม่สามารถที่จะปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วนี้จึงส่งผลให้เยาวชนประพฤติปฏิบัติตนไปในทางที่ไม่พึงประสงค์ของสังคม และเกิดปัญหาการ

ครอบครัวมนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวพระเจ้า

เมื่อเราเกิดมาในโลกนี้ทางกายภาพ หมายความว่าเราได้เกิดมาในครอบครัวใด ครอบครัวหนึ่ง แต่เมื่อเราเกิดใหม่ด้วยการรับศีลล้างบาปก็มีความหมายว่าเราเราได้เกิดในครอบครัวฝ่ายจิตที่ไม่ใช่เรื่องของสายเลือดอีกต่อไป ทั้งนี้ก็เพราะว่า "... ผู้ใดที่

“

**บิดามารดานั้นเป็นผู้รับผิดชอบคนแรก
ในการให้การศึกษาอบรมบุตรของตน
อีกทั้ง ยังต้องมีความรับผิดชอบในการเป็นแบบอย่างที่ดี
ให้แก่บุตรเพื่อให้เขารู้จักว่าพระเจ้าทรงเป็นอย่างไร
โดยผ่านการปฏิสัมพันธ์กับพวกเขาด้วยความรัก
เพื่อพวกเขาจะได้สัมผัสถึงความรักของพระเจ้า
ผ่านทางบิดามารดา**

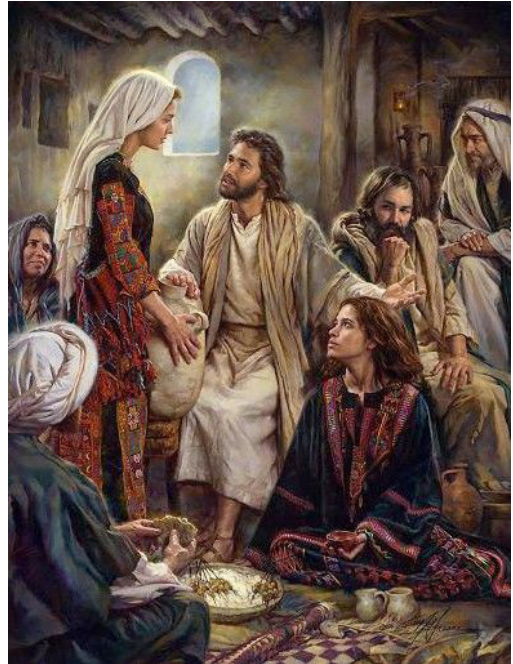
”

ขาดคุณธรรมและจริยธรรมจึงเป็นหน้าที่ของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็น บ้าน สถานศึกษา สถาบันทางศาสนา วัดและ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถาบันครอบครัวที่จะต้องช่วยกันปลูกฝัง ความเชื่อ คุณธรรม จริยธรรมให้แก่เยาวชนเพื่อให้สามารถเป็นกำลังที่สำคัญในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไป

ยอมรับพระองค์คือผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ประทานอำนาจให้ผู้นั้นกลายเป็นบุตรของพระเจ้า เขามีได้เกิดจากสายเลือดมิได้เกิดจากความปรารถนาตามธรรมชาติ มิได้เกิดจากความต้องการของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า...” (ยน 1:12-13) ดั่งที่นักบุญเปาโลได้กล่าวว่า เราถูกรับเข้ามาเป็นบุตรบุญธรรมในครอบครัวของ

พระเจ้านั่นเอง “...ท่านทั้งหลายไม่ได้รับจิตการเป็นทาสซึ่งมีแต่ความหวาดกลัวอีก แต่ได้รับจิตการเป็นบุตรบุญธรรม ซึ่งทำให้เราร้องออกมาว่า อับบา....” (รม 8:15) ดังนั้น เมื่อเราได้รับการเข้ามาเป็นบุตรบุญธรรมในครอบครัวฝ่ายจิตของพระเจ้า ซึ่งก็คือพระศาสนจักรแล้ว พระเจ้าจึงเป็นบิดาของเรา ส่วนพระเยซูคริสตเจ้าก็เป็นพี่น้องของเรา ซึ่งครอบครัวทางฝ่ายจิตนี้จะ เป็นครอบครัวที่ไม่ได้ถูกผูกมัดเอาไว้ด้วยเชื้อชาติ เพศหรือกฎเกณฑ์ทางสังคม ทั้งนี้ก็เพราะว่า “...ท่านทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้า โดยอาศัยความเชื่อในพระคริสตเยซู เพราะว่าท่านทุกคนที่ได้รับศีลล้างบาปในพระคริสตเจ้า ก็สวมพระคริสตเจ้าไว้ ไม่มีชาวยิวหรือชาวกรีก ไม่มีทาสหรือไท ไม่มีชายหรือหญิงอีกต่อไปเพราะท่านทุกคน เป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสตเยซูและถ้าท่านเป็นของพระคริสตเจ้าแล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นทายาทตามพระสัญญา ...” (กท 3:26-29)

ดังนั้น ครอบครัวทางฝ่ายจิตที่พระเจ้าทรงบันดาลให้เกิดขึ้นโดยผ่านทางพระเยซูคริสตเจ้านั้นก็คือพระศาสนจักร ซึ่งก็ประกอบไปด้วยมนุษย์ทุกคนที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นพระผู้ไถ่ให้รอดของตน และคุณลักษณะที่โดดเด่นของครอบครัวทางฝ่ายจิตนี้ก็คือทุกคนมีความรัก

ซึ่งกันและกันตามคำสอนของพระเยซูคริสตเจ้าที่ทรงบอกเอาไว้ว่า “....เราให้บัญญัติใหม่แก่ท่านทั้งหลาย ให้ท่านรักกันและกัน เรารักท่านทั้งหลายอย่างไร ท่านก็จงรักกันอย่านั้นเถิด ถ้าท่านมีความรักต่อกัน ทุกคนจะรู้ว่า ท่านเป็นศิษย์ของเรา...” (ยน 13:34-35)

ครอบครัวคริสตชน: ครอบครัวตามพระประสงค์ของพระเจ้า

คริสตชนทุกคนต่างตระหนักดีว่า ครอบครัวคริสตชนนั้นเกิดจากการสร้างของพระเจ้าโดยพระองค์ได้ทรงมอบหมายให้มนุษย์เป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการดูแลครอบครัว หลักการที่สำคัญประการหนึ่ง

ของการเป็นครอบครัวก็คือ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ทุกคนที่อยู่ในครอบครัวมีพันธะผูกพันกันตลอดชีวิต

พระเยซูคริสตเจ้าได้ทรงตอบพวกฟาริสีที่อ้างกับพระองค์ว่าบัญญัติของโมเสสอนุญาตให้ชาวอิสราเอลหย่าร้างกันได้แต่พระเยซูคริสตเจ้าก็ทรงตอบอย่างชัดเจนว่าการกระทำเช่นนั้นไม่ได้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าแต่เป็นเพราะบาปของมนุษย์โดยพระองค์ทรงตอบว่า “ท่านไม่ได้อ่านพระคัมภีร์หรือว่าเมื่อแรกนั้นพระเจ้าสร้างทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิง และตรัสว่าดังนี้ ‘ชายจะละบิดามารดาไปสนิทอยู่กับภรรยาของตนและชายหญิงจะเป็นเนื้อเดียวกัน’ ดังนั้น เขาจะไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน ฉะนั้น สิ่งที่พระเจ้าทรงรวมกันไว้ มนุษย์อย่าได้แยกเลย ชาวฟาริสีจึงทูลถามว่า แล้วทำไมโมเสสจึงสั่งให้ชายทำหนังสือหย่าร้างแล้วหย่าร้างได้แล้ว พระองค์ตรัสว่า เพราะใจดีอกระด้างของท่านโมเสสจึงยอมอนุญาตให้หย่าร้างได้ แต่เมื่อแรกเริ่มนั้น หาเป็นเช่นนั้นไม่ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าร้างภรรยาและแต่งงานกับอีกคนหนึ่ง เขาก็ทำผิดประเวณี เว้นแต่ในกรณีแต่งงานไม่ถูกต้อง” (มธ 19:4-9)

พระเยซูคริสตเจ้ายังได้ทรงยกการแต่งงานของคริสตชนขึ้นเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์และสอนว่าไม่สามารถหย่าร้างได้ ดังนั้น ทั้งสามีและภรรยาจึงต่างต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันในการรักษาพันธะผูกพันในครอบครัวของตนไว้ แม้ว่า ในสังคมปัจจุบันนี้การหย่าร้างจะเป็นสิ่งที่ทำได้และทำได้ง่ายดายนก็ตาม สมาชิกทุกคนในครอบครัวจึงต่างมีหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบร่วมกันในการเสริมสร้างครอบครัวของตนเองให้เป็นครอบครัวคริสตชนที่ดีเพื่อให้ครอบครัวที่เกิดจากการสร้างของพระเจ้านั้นได้เป็นครอบครัวตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง

ครอบครัวแห่งความรัก

บุตรเป็นของขวัญแห่งความรักอันประเสริฐยิ่งที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้แก่บิดามารดา “.....บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระเจ้า ผลผลิตของครรภ์เป็นรางวัล.....” (สด 127:3) เมื่อพระเจ้าได้ทรงประทานบุตรให้เป็นมรดกแก่บิดามารดาแล้วพระองค์ก็ได้ทรงมอบภาระหน้าที่ในการฝึกฝนอบรมพวกเขาในทางของพระองค์ด้วย “...จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้วเขาจะไม่พรากจากทางนั้น.....” (สภษ 22:6) เด็กทุกคนที่เกิดในครอบครัวของคริสตชนจึงควรได้รับการฝึกอบรมตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเยาว์เพื่อให้เขาทราบว่า พระเจ้าทรงรักเขาและให้เขาเกิดมาในโลกนี้ก็เพื่อให้เขาดำรงชีวิตอยู่เพื่อพระองค์และเพื่อคนอื่นและเป้าหมายแห่งชีวิตของเขาก็คืออาณาจักรสวรรค์

คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กและเยาวชนนั้นจะสามารถได้รับการปลูกฝังได้จากครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากครอบครัวที่มีความรักและความเข้าใจกัน ความสัมพันธ์ในครอบครัวจึงเป็นกลไกที่สำคัญที่ทำให้ครอบครัวสามารถที่จะกลม่อเกลตาและฝึกอบรมให้เด็กเป็นคนที่มีคุณค่าทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่นได้

มีงานการศึกษาที่สำรวจกลุ่มตัวอย่างเด็กที่มีฐานะยากจนจำนวน 243 ราย พบว่าเด็กที่ได้รับความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากพ่อแม่ในช่วงอายุ 3 ปีแรกที่ได้ลิ้มรสชาติโลก จะมีความสามารถในการทำข้อสอบได้ดีกว่าเด็กที่ไม่มีสัมพันธภาพใกล้ชิดกับพ่อแม่ นอกจากนี้พวกเขายังเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นและประสบความสำเร็จทางการศึกษาที่ดีกว่าเมื่อพวกเขา มีอายุได้ประมาณ 30 ปี

การให้เวลากับบุตรจึงมีความสำคัญมาก การไม่มีเวลาจากครอบครัวจะทำให้เด็กมีแนวโน้มไปสู่พฤติกรรมที่ผิดคุณธรรม และจริยธรรมได้ง่าย บิดามารดาที่ไม่มีเวลา

ให้บุตรก็จะมีโอกาสน้อยลงในการที่จะสังเกตเห็นพฤติกรรมที่ไม่ดีของบุตรและจะทำให้บุตรมีข้อบกพร่องทางคุณธรรมมากขึ้น การใช้เวลาของบิดามารดากับบุตรจะมีความเชื่อมโยงกันกับการใช้เวลาที่มีคุณภาพด้วย

แม้ว่าบิดามารดาในบางครอบครัวอาจจะไม่มีเวลาให้บุตรมากนัก แต่ถ้าหากได้พยายามใช้เวลาที่มีอยู่อย่างมีคุณภาพก็จะสามารถช่วยพัฒนาคุณธรรมของบุตรให้สูงขึ้นได้ การใช้เวลาทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ร่วมกันในครอบครัวจะต้องมีความสัมพันธ์กับการสื่อสารที่ดีด้วย ทั้งนี้ก็เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์มาให้มีความสามารถในการถ่ายทอดความคิดของตนไปยังอีกคนหนึ่งโดยใช้ภาษาเป็นสื่อ เราจึงต้องเป็น

ทั้งนักพูดและนักฟัง นอกจากนี้เรายังต้องอยู่ร่วมกับคนอื่นๆ อีกด้วย แต่ดูเหมือนว่าปัจจุบันนี้มีน้อยคนนักที่จะให้ความสนใจในการรับฟังคนอื่น ดังนั้น บิดามารดาจึงต้องรับฟังบุตรเพื่อจะได้นำไปสู่การให้คำปรึกษากับบุตร เพื่อลดพฤติกรรมเชิงลบและเสริมพฤติกรรมเชิงบวก หากการสื่อสารที่พ่อแม่แสดงออกอย่างจริงใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงความรู้สึกต่างๆ เช่น การชมเชย การว่ากล่าวตักเตือน การแสดงความยินดี ถ้าหากการสื่อสารมีความจริงใจและตรงตามที่ต้องการ เด็กก็จะสนใจและรับฟัง จึงอาจกล่าวได้ว่า การสื่อสารเป็นกลไกสำคัญที่ทำให้การใช้เวลาของแต่ละคนมีคุณภาพยิ่งขึ้น

แม้ว่า ครอบครัวจะเป็นสถาบันพื้นฐานที่เล็กที่สุดแต่ก็เป็นสถาบันที่มีความสำคัญยิ่งต่อการสร้างคนและความเข้มแข็งมั่นคงทางสังคม การเสริมสร้างคุณค่าแห่งชีวิตครอบครัวด้วยความรักและความอบอุ่นในครอบครัวจึงเป็นเสมือนภูมิคุ้มกันให้สมาชิกในครอบครัวได้ปกป้องตนเองให้รอดพ้นจากภาวะวิกฤตและภาวะจากภัยคุกคามในรูปแบบของความรุนแรงต่างๆ

ครอบครัวคริสตชนกับกระแสเรียก

การที่บิดามารดาให้การอบรมสั่งสอนหรือการให้คำแนะนำแก่บุตรในสิ่งที่เขาควรกระทำนั้นก็เป็นขั้นตอนหนึ่งของการฝึกอบรมให้บุตรเป็นคนดี ส่วนขั้นตอนต่อไปก็คือบิดามารดาจะต้องให้ความเอาใจใส่บุตรอย่างเต็มที่ว่าบุตรได้ปฏิบัติตามคำสอนของบิดามารดาในทางที่ถูกและมีความสำเร็จมาสู่บุตรหรือไม่ เช่นเดียวกับการที่นักเรียนฟังครูสอนและอธิบายเกี่ยวกับวิธีการในการเล่นดนตรีหรือการเล่นกีฬาโดยไม่ได้ฝึกปฏิบัติจริงเขาก็จะไม่สามารถที่จะเล่นเปียโนหรือเล่นฟุตบอลเป็น หรือไม่สมารถที่จะเป็นผู้เชี่ยวชาญในกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดได้ซึ่งก็เป็นทำนองเดียวกันกับคุณธรรมจริยธรรมที่ต้องลงมือทำด้วยตนเอง ต้องได้รับการแก้ไขดัดแปลงในข้อบกพร่องต่างๆ

แล้วทำสิ่งนั้นในทางที่ถูกอีกซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายครั้ง จนกระทั่งการกระทำในทางที่ถูกนั้นได้กลายเป็นนิสัยของเขา

ในปัจจุบันนี้ คริสตชนต่างก็ต้องเผชิญกับปัญหามากมายเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ในสังคม ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาเกี่ยวกับการงาน ปัญหาเศรษฐกิจ การหาปัจจัยเพื่อมาเลี้ยงดูครอบครัวที่นับวันก็ยิ่งจะมีความยากลำบากมากขึ้น อีกทั้งยังต้องรับผิดชอบต่อชีวิตด้านจริยธรรม ด้านจิตวิญญาณ ด้านความประพฤติหรือชีวิตทางด้านศาสนาของบุตรหลานของตนอีกด้วย ซึ่งบิดามารดาบางคนอาจจะไม่ได้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของการเป็นแบบฉบับของความเชื่อ ความศรัทธาต่อพระเจ้าในครอบครัวของตน

บิดามารดาบางคนอาจจะมีความคิดว่าหน้าที่ในเรื่องของการอบรมสั่งสอนเรื่องของความเชื่อและความศรัทธานั้นจะต้องเป็นหน้าที่ของวัดหรือโรงเรียน จึงปล่อยให้คุณพ่อบาทหลวง ชิสเตอร์ หรือครูคำสอนเป็นผู้รับผิดชอบในการทำหน้าที่นี้ โดยที่บิดามารดาก็จะเข้ามามีส่วนร่วมเฉพาะการเตรียมตัวบุตรหลานที่จะเข้าในพิธีรับศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ โดยทำหน้าที่ในการหาพ่อแม่ทูนหัว จัดเตรียมเสื้อผ้า หรือมาร่วมในพิธีรับศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ของบุตรหลานเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีครอบครัวอีกเป็นจำนวนมากที่มีบิดามารดาหรือปู่ย่าตายายที่มีความเอาใจใส่ในการให้การอบรมสั่งสอนบุตรหลานของตนให้รู้จักพระเจ้า สอนให้สวดภาวนา ส่งเสริมให้บุตรหลานมาร่วมมิสซาและการเฉลิมฉลองต่างๆทางศาสนา

เพื่อพวกเขาจะได้สัมผัสถึงความรักของพระเจ้าผ่านทางบิดามารดา

ในการให้การศึกษอบรมให้บุตรได้มีความเชื่อนั้น บิดามารดาจะต้องเริ่มตั้งแต่บุตรยังอยู่ในวัยเยาว์ที่สุด โดยสมาชิกทุกคนในครอบครัวจะต้องช่วยกันทำให้บุตร

“

**คริสตชนสามารถทำให้ครอบครัวของตนเอง
เป็นรากฐานของชีวิตที่ขอบธรรมและเป็นจุดเริ่มต้น
ของกระแสเรียกสำหรับสมาชิกในครอบครัว
ได้ด้วยการสร้างสภาพแวดล้อมในครอบครัวที่มีแต่ความรัก
เพราะในบรรดาสิ่งทั้งหลายที่เราสามารถมีได้ในครอบครัวของเรา
ไม่มีสิ่งใดที่เหนือกว่าคุณค่าของความรัก**

”

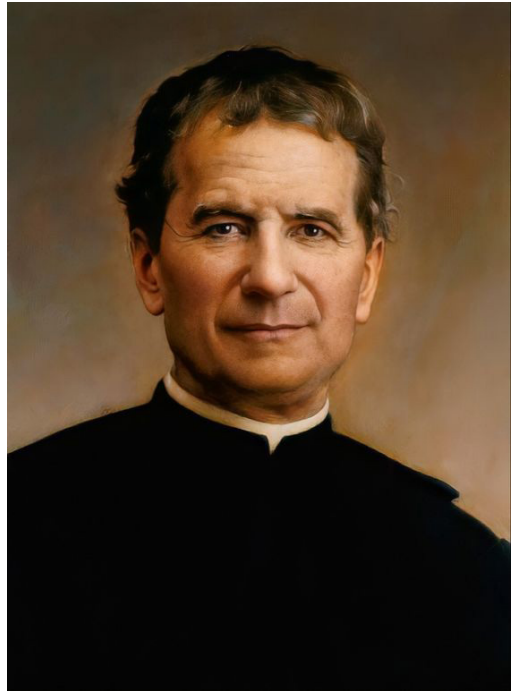
จะเห็นได้ว่า บิดามารดานั้นเป็นผู้รับผิดชอบคนแรกในการให้การศึกษอบรมบุตรของตน พวกเขาได้ทำหน้าที่ในการเป็นประจักษ์พยานถึงความรับผิดชอบนี้ด้วยการทำหน้าที่สร้างครอบครัวที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความอบอุ่นและเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการอบรมคุณธรรม อีกทั้งบิดามารดาจะต้องมีความรับผิดชอบในการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่บุตรเพื่อให้บุตรหลานรู้จักว่าพระเจ้าทรงเป็นอย่างไรโดยผ่านการปฏิสัมพันธ์กับพวกเขาด้วยความรัก

หลานในครอบครัวได้เจริญเติบโตเป็นประจักษ์พยานในการดำเนินชีวิตคริสตชนที่มีความสอดคล้องกับพระวรสาร การอบรมคำสอนในครอบครัวนั้นจะเป็นสิ่งที่ช่วยทำให้การอบรมสั่งสอนเรื่องความเชื่อในรูปแบบอื่นๆ มีความสมบูรณ์ขึ้น นอกจากนี้ บิดามารดายังมีหน้าที่และภารกิจที่จะต้องสอนบุตรให้สวดภาวนาและค้นพบกระแสเรียกของเขา ด้วยการส่งเสริมและให้การสนับสนุนเขาให้เขาได้มีโอกาสเข้าค่ายกระแสเรียกหรือเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวกับกระแส

เรียกเพื่อที่เขาจะได้มีโอกาสได้เรียนรู้และสัมผัสชีวิตของพระสงฆ์ นักบวชในขณะที่เขาสนใจ นอกจากนี้ บิดามารดาอาจจะเล่าตัวอย่างของประวัตินักบุญบางท่าน หรือนักบุญที่ดำเนินชีวิตในรูปแบบต่างๆ และบุคคลที่เป็นแบบอย่างในชีวิตประจำวัน เพื่อให้บุตรหลานได้รับฟังกระแสเรียกที่แตกต่างในพระศาสนจักร

บิดามารดาควรทำให้ครอบครัวของตนเองเป็นครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ เป็นครอบครัวที่ไม่เพียงแต่จะให้ปัจจัยภายนอกแก่บุตรเท่านั้นแต่ต้องทำให้พวกเขาเป็นคนดี เป็นคริสตชนที่ดีและเป็นนักบุญ

นักบุญยอห์น บอสโก ผู้ก่อตั้งคณะซาเลเซียน ท่านเกิดในครอบครัวที่ยากจน บิดามารดาของท่านเป็นชาวนาที่ยากจนหาเช้ากินค่ำ แต่เป็นคนที่มีชีวิตจริง รักการทำงาน มีความขยันหมั่นเพียร มีความอดทน เป็นนิสัยและมีความเอาใจใส่ในการอบรมสั่งสอนบุตรทั้งสามคน เมื่อบิดาของท่านเสียชีวิต มารดาของท่านก็ได้พยายามอบรมสั่งสอนให้ลูกๆ เป็นคนดี โดยสอนให้มีความเคารพและศรัทธาต่อพระเจ้า เป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ ฝึกหัดทำงานตั้งแต่เด็ก และให้เป็นคนที่รู้จักเสียสละในการช่วยเหลือผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก

ท่านนักบุญยอห์น บอสโกได้ประกอบความดีแก่มหาชนทั่วไปโดยเฉพาะกับเยาวชนที่ยากจน กำพร้าและถูกทอดทิ้ง ท่านได้รับสมญานามว่า “บิดาแห่งเยาวชน” หรือ “บิดาแห่งเด็กกำพร้า”

ชีวิตของท่านนักบุญยอห์น บอสโกเป็นตัวอย่างของการเป็นประจักษ์พยานของชีวิตคริสตชนที่บิดามารดาของท่านได้แสดงให้เห็นในครอบครัวและส่งผลให้บุตรได้สัมผัสกับความรักอันอ่อนโยนนี้ด้วย ท่านจึงให้ความเคารพรักบิดามารดา มีความรู้สึกชื่นชมชีวิตที่สนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าที่บิดา

มารดาของท่านแสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนตลอดชีวิต และท่านก็ได้ส่งผ่านความเชื่อในพระเจ้านี้ไปยังบรรดาเด็กและเยาวชนที่ท่านดูแลจากรุ่นสู่รุ่นต่อไป

บทสรุป

คริสตชนสามารถทำให้ครอบครัวของตนเองเป็นรากฐานของชีวิตที่ชอบธรรมและเป็นจุดเริ่มต้นของกระแสเรียกสำหรับสมาชิกในครอบครัวได้ด้วยการสร้างสภาพแวดล้อมในครอบครัวที่มีแต่ความรักเพราะในบรรดาสิ่งทั้งหลายที่เราสามารถมีได้ในครอบครัวของเรานั้น ไม่มีสิ่งใดที่เหนือกว่าคุณค่าของความรัก พระเยซูเจ้าทรงสอนเราว่า “...ถ้าท่านมีความรักต่อกัน ทุกคนจะรู้ว่า ท่านเป็นศิษย์ของเรา...” (ยอห์น 13:35) แบบอย่างความรักของพระองค์จึงเป็นสิ่งที่พวกเราต้องพยายามเลียนแบบอยู่เสมอในชีวิตและในครอบครัวของเรา

แม้ว่า จะมีกระแสความเจริญที่แพร่กระจายอย่างรวดเร็วไปทั่วโลกและวัฒนธรรมแห่งการบริโภคนิยมซึ่งเป็นปัจจัยหลักสองประการสำคัญที่ได้ส่งผลกระทบต่อค่านิยมและวิถีการดำเนินชีวิตประจำวันของเยาวชนอย่างมากมาย แต่ผู้เขียนก็เชื่อว่า บรรดาเด็กและเยาวชนที่เป็นสมาชิกของครอบครัวที่มีพระเยซูคริสตเจ้าเป็นศูนย์กลางและดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระองค์ แม้ว่าเขาจะต้องเผชิญกับปัญหาใดๆก็ตามพระองค์ก็จะคอยอยู่เคียงข้างเขา คอยดูแลเขาด้วยความรักและความเมตตา อีกทั้ง “...พระองค์ประทานกำลังใจในความทุกข์ยากต่างๆของเรา เพราะเราได้รับกำลังใจจากพระเจ้าแล้ว เราจึงให้กำลังใจผู้ที่มีความทุกข์ทั้งหมดได้...” (2 คร:4) ดังนั้นแล้วเยาวชนผู้มีความเชื่ออย่างแท้จริงก็จะสามารถเป็น ความหวังของพระศาสนจักรและความหวังของโลกได้อย่างแน่นอน

บรรณานุกรม

- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (ม.ป.ป.). **สถานการณ์และปัญหาของเด็กและเยาวชนในท้องถิ่น**. <https://www.dla.go.th>
- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์. (2545). **พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่**. ม.ป.พ. วิทยาลัยเทคโนโลยีดอนบอสโก. (ม.ป.ป.). **นักบุญยอห์น บอสโก**. <http://55donbosco.bkk.ac.th>
- สมาคมพระคริสตธรรมไทย. (ม.ป.ป.). **พระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่**. สมาคมพระคริสตธรรมไทย.
- สมาคมเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย. (2524). **ครอบครัวสัมพันธ์**. สมาคมเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
- Cydcenter. (ม.ป.ป.). **วันเยาวชนแห่งชาติ**. <http://www.cydcenter.com>
- T I J. (2566, 3 สิงหาคม) “เด็ก X ความรุนแรง” ตกผลึกบทบาทของสังคมกับความรุนแรง. <http://knowledge.tijthailand>article>

[หมวดศาสนสัมพันธ์]

การเสวนาเชิงวิชาการ พุทธศาสนา - คริสตศาสนา ครั้งที่ 7 แถลงการณ์ (Final statement)

สมณกระทรวงเพื่อการเสวนาระหว่างศาสนา สำนักวาติกัน ร่วมกับ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย คณะสงฆ์จีนพุทธในประเทศไทย วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามราชวรมหาวิหาร มูลนิธิสิริวัฒนภักดี และสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย จัดงานเสวนาเชิงวิชาการ พุทธศาสนา-คริสตศาสนา ครั้งที่ 7 ระหว่างวันที่ 13 ถึง 16 พฤศจิกายน 2566

หัวข้อการเสวนาวิชาการนานาชาติครั้งนี้ คือ ความเห็นอกเห็นใจ (Karuna -กรุณา) และความรักอย่างไม่เห็นแก่ตัว (Agape) เพื่อการเยียวยามนุษยชาติและโลกที่บอบช้ำ โดยมีผู้เข้าร่วมทั้งจากพุทธศาสนิกชนและคริสตศาสนิกชน ประมาณ 150 คนจากประเทศกัมพูชา ฮองกง อินเดีย ญี่ปุ่น มาเลเซีย มองโกเลีย เมียนมาร์ สิงคโปร์ ศรีลังกา เกาหลีใต้ ไทย ไต้หวัน สหราชอาณาจักร และสันตะสำนักเข้าร่วม พร้อมด้วยผู้แทนจากสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย เจ้าหน้าที่จากกรมศาสนา และผู้แทนศาสนาอื่นๆ ที่อยู่ในประเทศไทย โดยเฉพาะศาสนาฮินดู อิสลาม และซิกข์ ได้เข้าร่วมแสดงความยินดีในพิธีเปิดการประชุมครั้งนี้ด้วย

เราเห็นพ้องต้องกันว่ามนุษยชาติในปัจจุบันดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งมีผลกระทบทั้งเชิงบวกและเชิงลบต่อครอบครัวมนุษยและโลก ผู้เข้าร่วมประชุมได้มาพบกันในช่วงเวลาที่ผู้คนกำลังเผชิญกับความท้าทายระดับโลกที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้อย่างมากมาย

อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลาที่ยากลำบากเหล่านี้ เราปฏิเสธที่จะยอมแพ้อย่างสิ้นหวัง เพราะเราเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า ท่ามกลางเมฆหมอกที่ดำมืดนี้ ผู้ที่ร่ากหยังลึกอยู่ในธรรมประเพณีทางศาสนาของตนเอง และเต็มใจที่จะทำงานร่วมกับทุกคน จะสามารถนำแสงแห่งความหวังมาสู่มนุษยชาติที่สิ้นหวัง ในฐานะที่เป็นพุทธศาสนิกชน และคริสตศาสนิกชน เราถือว่าพระพุทธเจ้าและพระเยซูเจ้าเป็นผู้เยียวยารักษาที่ยิ่งใหญ่ พระพุทธองค์ทรงชี้ไปที่ความโลภ และพระเยซูเจ้าทรงชี้ไปที่ความบาปว่าเป็นเหตุแห่งความทุกข์ พระเยซูเจ้าและพระพุทธองค์ ทรงเสนอว่า ความรักและความเมตตา เป็นยาที่ขับไล่ความมืดในจิตใจมนุษย์และโลก ในหลายระดับ ด้วยการหล่อเลี้ยงของคำสอนทางจิตวิญญาณที่เกี่ยวข้องของตน โดยที่พุทธศาสนิกชนและคริสตศาสนิกชน ใช้การดำเนินชีวิตด้วยการเห็นอกเห็นใจกันและกันเพื่อจัดการความทุกข์ในชีวิตมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว เราเชื่อว่า ณ เวลานี้ เราต้องทำงานร่วมกันมากขึ้นกว่าเดิม และด้วยความสำนึกถึงความรับผิดชอบร่วมกันอันยิ่งใหญ่ เราได้เห็นพ้องต้องกันในเรื่องดังต่อไปนี้:

เรารับรู้: แม้คำสอนทางศาสนาของเราจะเชิญชวนให้เราสร้างวัฒนธรรมแห่งความเห็นอกเห็นใจกัน แต่เราก็มักจะเมินเฉยต่อความทุกข์ทรมานในปัจจุบัน เราเสียใจกับคำพูดและการกระทำที่หวนพาความตาย การทำลายล้าง ความเกลียดชัง และการแก้แค้น โดยเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม เราต้องยอมรับว่าเราอยู่ในครอบครัวมนุษยครอบครัวเดียวกัน และต้องเคารพในศักดิ์ศรีและความเท่าเทียมกันต่อทุกคน

การเสวนา: เราเชื่อมั่นว่าจะไม่มีสันติภาพหากไม่มีการเสวนา การเสวนาสามารถป้องกันความรุนแรง รักษาเยียวยาทั้งเหยื่อที่บอบช้ำและผู้กระทำผิดได้ และสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนในการแสวงหาวิธี ที่ไม่ใช้ความรุนแรงเพื่อแก้ไขความขัดแย้ง เราสามารถรวมพลังกลุ่มศาสนาต่างๆ เพื่อแสวงหาความยุติธรรม และความจริงในปกป้องโลก และคัดค้านการทำลายล้าง

การเสวนาเชิงวิชาการพุทธศาสนา - คริสตศาสนา ครั้งที่ 7 แถลงการณ์ (Final statement)

การปลูกฝัง: เราต้องปลูกฝังความเห็นอกเห็นใจต่อความทุกข์ทรมานของผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมทั้งในระดับบุคคลและสังคม ดังนั้นเราจึงต้องการความเห็นอกเห็นใจ ในการตัดสินใจทางการเมืองและเศรษฐกิจ เพื่อป้องกันการกีดกัน และความไม่เท่าเทียมกัน และเพื่อส่งเสริมการไม่แบ่งแยก ความยุติธรรม และการเคารพกัน

การร่วมมือ: ไม่มีใครรอดได้โดยลำพัง เราจะรอดด้วยกันได้ ก็ต่อเมื่อเรามีความสัมพันธ์และพึ่งพาอาศัยกัน ดังนั้น เราจำเป็นต้องร่วมมือกับทุกคน ทั้งกับภาคประชาสังคม ผู้นำถือศาสนาต่างๆ บุคลากรด้านสื่อ รัฐบาล องค์กรระหว่างประเทศ ชุมชนวิชาการและวิทยาศาสตร์ และผู้สนใจอื่นๆ ทั้งหมด เพื่อส่งเสริมโลกที่ไม่ทอดทิ้งใครเลย

การสร้างสรรคสิ่งใหม่: เราอยู่ในศาสนาที่มีธรรมประเพณีและคำสอนที่เป็นหลักในการดำเนินชีวิต มีประสบการณ์และภูมิปัญญาหลากหลายศตวรรษ เราจำเป็นต้องทำให้สิ่งเหล่านี้เหมาะสมสอดคล้องเพื่อการเยียวยามนุษยชาติที่บอบช้ำของเรา และช่วยโลกที่ถูกทำทารุณกรรม ดังนั้นเราจึงสนับสนุนความพยายามทางวิชาการในหมู่สถาบันการศึกษาและการวิจัย โดยมีเป้าหมายในการช่วยเหลือขบวนการทางศาสนาเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิธีการรับรู้ คิด และการมองผู้อื่นและโลก

การให้ความรู้: ครอบครัว ชุมชน สถาบันการศึกษา ผู้นำทางศาสนา และสื่อมีบทบาทสำคัญ ในการให้ความรู้แก่ทุกคน โดยเฉพาะเด็กๆ ในการดูแลเอาใจใส่ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกันและกับสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจและปลูกฝังสังคมของเราให้ดีขึ้นอีกครั้ง เราต้องบอกเล่าเรื่องราวของบุคคลที่ยอมเสียสละช่วยเหลือผู้อื่นและโลก

การอธิษฐานภาวนา: เราเชื่อว่าการอธิษฐานภาวนาและการทำสมาธิสามารถพลิกสถานการณ์ด้วยการชำระจิตใจ และความคิดของเราให้บริสุทธิ์ ส่งเสริมความเมตตากรุณา และการให้อภัยให้เกิดขึ้นในที่ที่มีความเกลียดชัง และการแก้แค้น สร้างจิตวิญญาณแห่งความเคารพและห่วงใยผู้อื่นและโลก เราจำเป็นต้องปลุกพลังทางจิตวิญญาณ ในตัวศาสนิกของเรา ขึ้นมาอีกครั้ง

ผู้เข้าร่วมในเสวนาครั้งนี้ ขอแสดงความขอบคุณผู้จัดงาน สำหรับบรรยากาศทางจิตวิญญาณ ที่เกิดขึ้น ณ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และสำหรับการต้อนรับอย่างอบอุ่นแบบไทย ที่ช่วยให้ผู้เข้าร่วมทุกคนมีส่วนร่วมซึ่งกันและกันด้วยมิตรภาพและความเคารพ พวกเรายังได้ยืนยันความปรารถนา อันแรงกล้าที่จะทำงานร่วมกัน เพื่อนำผลการศึกษาครั้งนี้ ไปปฏิบัติในภูมิภาคของตน

นอกจากนั้น เราเห็นชอบที่จะจัดการเสวนาเชิงวิชาการ พุทธศาสนา - คริสตศาสนา ครั้งที่ 8 ที่กรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา ในปี พ.ศ. 2568 ด้วย

การจัดทำคู่มือแนะแนวการสอนประเทศไทย

24-25 กุมภาพันธ์ 2003

[หมวดคำสอนคริสตศาสนา]

คู่มือแนะแนวการสอน คำสอนในประเทศไทย

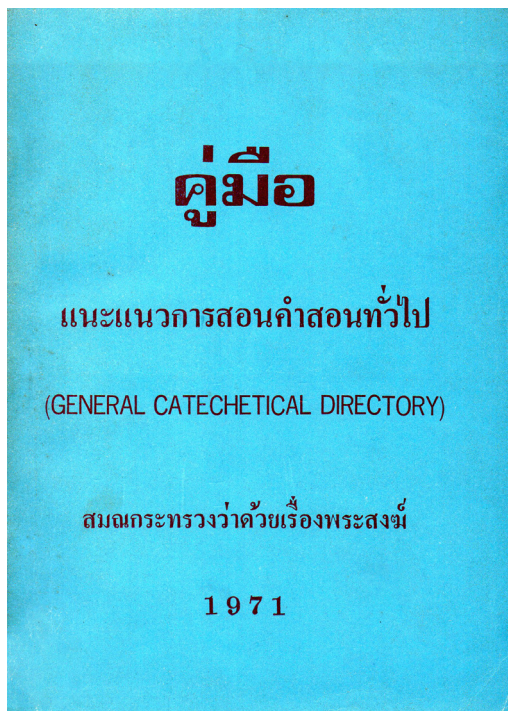
ปิชอบ ฟรังซิสเซเวียร์ วีระ อาภรณ์รัตน์

เราได้ฉลอง 50 ปี สถาบันแสงธรรม สู่ทศวรรษที่ 6 สิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้าภาคภูมิใจมากคือ สาขาวิชาคริสตศาสนศึกษา “เพื่อผลิตบุคลากรในสาขาวิชาทางด้านศาสนา ให้เป็นผู้มีความสามารถในการถ่ายทอดคุณธรรม จริยธรรม ตามหลักคำสอนของคริสตศาสนา ให้กับบรรดาเด็ก เยาวชน ผู้ใหญ่ และบิดามารดา อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้โดยการอนุมัติจากสภาวิทยาลัยแสงธรรม และได้รับการพิจารณาจากทบวงมหาวิทยาลัยอนุมัติให้เปิดดำเนินการเรียนการสอนได้ในปีการศึกษา 2543 เป็นต้นไป” (วิทยาลัยแสงธรรม คู่มือการศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2556 หน้า 3)

ประมุขสังฆมณฑลเชียงใหม่

ในอดีต เราได้คัดเลือกเยาวชนหรือครูคาทอลิกส่งไปรับการศึกษาด้านการสอนคริสตศาสนธรรมแดนธรรมทูต (Missionary Catechetics) ที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี ที่ประเทศฟิลิปปินส์ ในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ซึ่งมีน้อยคนที่มีโอกาสได้รับทุนการศึกษา ตั้งแต่ พ.ศ. 2543 (ค.ศ. 2000 ปีปีติมหากาญ) เราส่งบุคลากรมาเรียนที่วิทยาลัยแสงธรรม และที่สุด ไม่มีทุนการศึกษาสำหรับฆราวาสไปต่างประเทศ ตั้งแต่ ค.ศ.2012

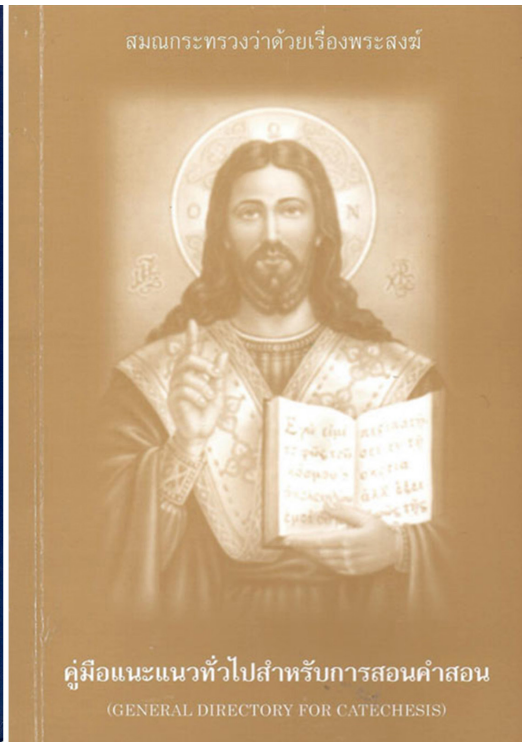
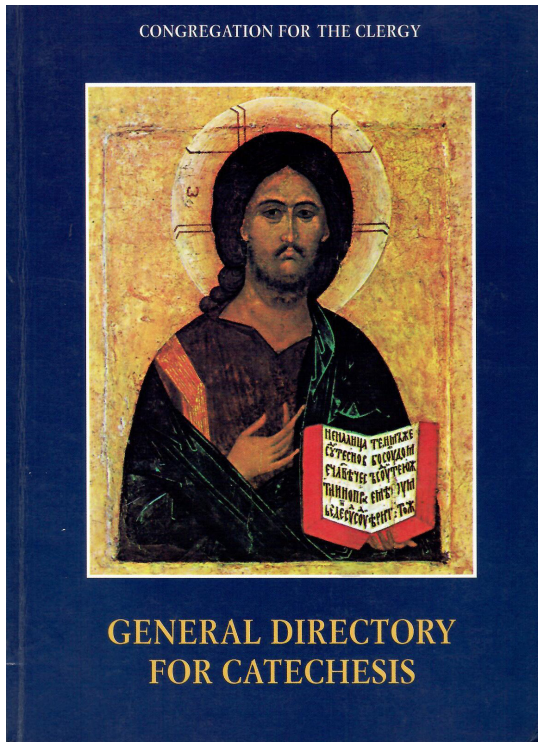

คู่มือแนะแนวทั่วไปสำหรับการสอนคำสอน

สมณกระทรวงว่าด้วยเรื่องพระสงฆ์ ได้จัดพิมพ์หนังสือคู่มือแนะแนวการสอนคำสอนทั่วไป (General Catechetical Directory – GCD) เมื่อวันที่ 18 มีนาคม ค.ศ. 1971 และประกาศใช้อย่างเป็นทางการ วันที่ 11 เมษายน ค.ศ. 1971 ศิษย์เก่า EAPI ได้แปลเป็นภาษาไทย ค.ศ.1980

หลังจากใช้คู่มือเล่มนี้เป็นเวลา 25 ปี สภาพสังคมเปลี่ยนแปลง สมณกระทรวงว่าด้วยเรื่องพระสงฆ์จึงปรับปรุงใหม่ และประกาศใช้คู่มือแนะแนวทั่วไปสำหรับการสอนคำสอน (General Directory for Catechesis – GDC) เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1997 แผนกคริสตศาสนธรรม อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ได้แปลเป็นภาษาไทย เมษายน 1999

ปัจจุบัน สมณสภาเพื่อส่งเสริมการประกาศข่าวดีใหม่รับผิดชอบเรื่องการสอนคริสตศาสนธรรม หลังจากพระศาสนจักรสากลใช้คู่มือฯ เล่ม 2 เป็นเวลา 23 ปี เพราะสภาพสังคมมีการพัฒนาหลายอย่างทางวิทยาศาสตร์ ปัญญาด้านชีวจริยศาสตร์ใหม่ๆ วัฒนธรรมดิจิทัล วัฒนธรรมโลกาภิวัตน์ ฯลฯ อาร์คบิชอป ริโน พิซิเคลลา จึงได้ปรับปรุงคู่มือการสอนคำสอน (ฉบับที่ 3) ประกาศใช้เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ.

2020 และคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อ
คริสตศาสนธรรมประเทศไทยได้แปลเป็น
ภาษาไทยและจัดพิมพ์แล้ว (พฤศจิกายน
ค.ศ. 2021) ชื่อคู่มือแนะนำการสอนคำ
สอน (Directory for Catechesis)

หนังสือคู่มือฯ เล่มใหม่ แบ่งเนื้อหาเป็น

3 ภาค คือ

ภาคที่ 1 การสอนคำสอนในพันธ
กิจการประกาศข่าวดีของพระศาสนจักร

บทที่ 1 การเผยแสดงและการส่ง
ผ่าน (ข้อ 11-54)

บทที่ 2 เอกลักษณ์ของการสอน
คำสอน (ข้อ 55-109)

บทที่ 3 ครูคำสอน (ข้อ 110-129)

บทที่ 4 การอบรมครูคำสอน (ข้อ
130-156)

ภาคที่ 2 กระบวนการสอนคำสอน

บทที่ 5 วิธีการอบรมเรื่องความเชื่อ
(ข้อ 157-181)

บทที่ 6 หนังสือคำสอนพระศาสน
จักรคาทอลิก (ข้อ 182-193)

บทที่ 7 ระเบียบวิธีในการสอน
คำสอน (ข้อ 194-223)

บทที่ 8 การสอนคำสอนในชีวิตของ
บุคคลต่างๆ (ข้อ 224-282)

ภาคที่ 3 การสอนคำสอนในพระ ศาสนจักรท้องถิ่น

บทที่ 9 ชุมชนคริสตชนในฐานะ
ผู้มีส่วนร่วมในการสอนคำสอน (ข้อ
283-318)

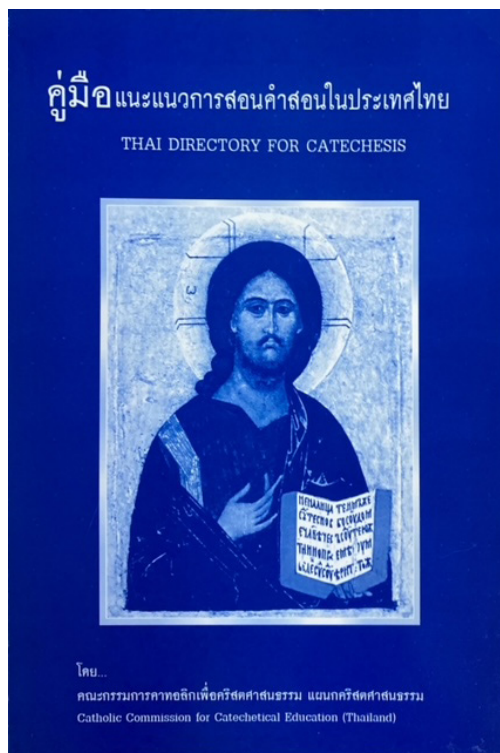
บทที่ 10 การสอนคำสอนในการเผชิญ
หน้ากับสถานการณ์ทางวัฒนธรรม
ร่วมสมัย (ข้อ 319-393)

บทที่ 11 การสอนคำสอนที่ให้บริการ
ในการนำความเชื่อเข้าสู่วัฒนธรรม
(ข้อ 394-408)

บทที่ 12 องค์กรที่ให้บริการในการ
สอนคำสอน (ข้อ 409-428)

ข้อสังเกต

- คู่มือแนะแนวการสอนคำสอนทั่วไป
ค.ศ. 1971 มีเนื้อหา 134 ข้อ
- คู่มือแนะแนวทั่วไปสำหรับการสอน
คำสอน (เล่ม 2) ค.ศ. 1997 มีเนื้อหา
291 ข้อ
- คู่มือแนะแนวการสอนคำสอน (เล่ม
3) ค.ศ. 2020 มีเนื้อหา 428 ข้อ

คู่มือแนะแนวการสอนคำสอนในประเทศไทย

ข้าพเจ้าได้เคยเขียนบทความเรื่อง
25 ปี งานคำสอนประเทศไทย (ตุลาคม
ค.ศ. 1995-2020) ลงวารสารแสงธรรม
ปริทัศน์ ฉบับที่ 1 มกราคม - เมษายน
2021/2564 และ www.thaicatechesis.com

เมื่อเรามีโอกาสไปร่วมประชุมผู้รับผิดชอบงานคำสอนระดับทวีปเอเชีย (19-23 ตุลาคม ค.ศ. 1995) ณ บ้านเนรฟรังซิส เซเวียร์ ประเทศสิงคโปร์ ได้มีมติให้สมาชิกของแต่ละประเทศจัดทำ**คู่มือแนะแนวการสอนคำสอนของระดับชาติ** คณะกรรมการคาทอลิกฯ แผนกคริสตศาสนธรรม จึงได้เริ่มทำร่างคู่มือแนะแนวการสอนคำสอนในประเทศไทย “โดยมีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อให้พระสงฆ์ นักบวช ธรรมทูต ผู้อบรมและครูคำสอน มีแนวทางและหลักเกณฑ์ในการดำเนินงานคริสตศาสนธรรม เช่น จัดทำหนังสือ โครงการ สื่ออุปกรณ์ การอบรมครูคำสอน ฯลฯ ที่เหมาะสมกับสภาพของผู้มีความเชื่อในประเทศไทย และได้ประกาศทดลองใช้ในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2005 (พ.ศ. 2548)” (TDC 3)

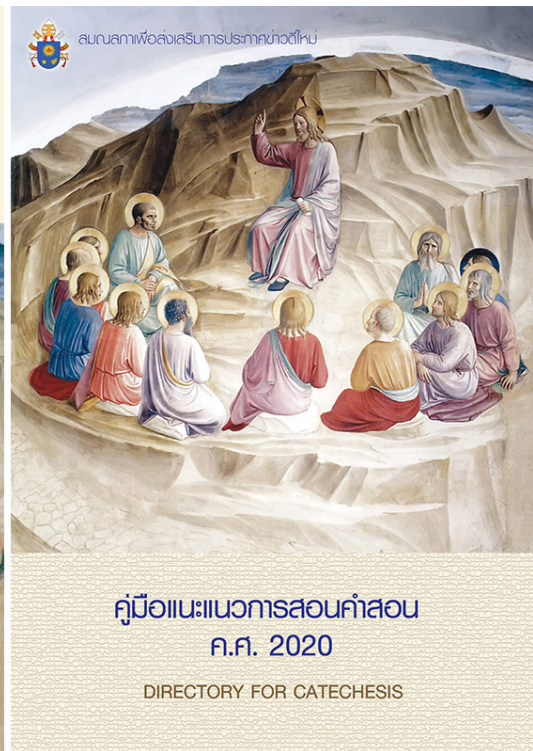
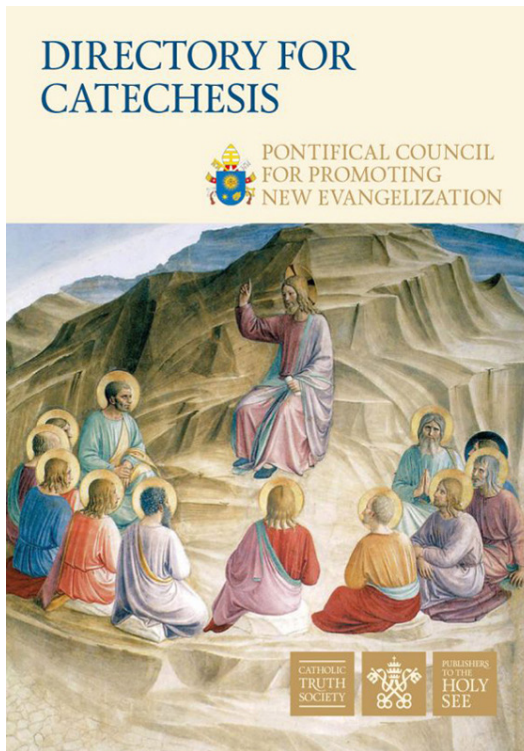
เราใช้เวลาเกือบ 10 ปี ถึงจะทำคู่มือนี้สำเร็จ เพราะสมณกระทรวงว่าด้วยเรื่องพระสงฆ์ กำลังปรับปรุงคู่มือแนะแนวการสอนคำสอนทั่วไป และประกาศใช้**คู่มือแนะแนวทั่วไปสำหรับการสอนคำสอน** วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1997 (พ.ศ. 2550) และสภาประมุขบาทหลวงแห่งประเทศไทย กำลังจัดทำแผนแม่บททิศทางงานอภิบาล ค.ศ. 2000 ของพระศาสนจักรคาทอลิกแห่งประเทศไทย

คณะกรรมการฯ ได้ปรับปรุงฉบับร่างคู่มือแนะแนวการสอนคำสอนในประเทศไทยให้สมบูรณ์และสอดคล้องกับแผนอภิบาล ค.ศ. 2010-2015 ของสภาประมุขบาทหลวงฯ โดยยึดโครงสร้างคู่มือฯ เดิมซึ่งแบ่งเป็น 6 หมวด ดังนี้ (TDC 4)

1. สภาพทั่วไป (ข้อ 5-24)
2. วิสัยทัศน์ และพันธกิจ (ข้อ 25-31)
3. แหล่งที่มาและเนื้อหาคริสตศาสนธรรม (ข้อ 32-36)
4. เนื้อหาคริสตศาสนธรรมตามวัย (ข้อ 37-65)
5. วิธีการสอน (ข้อ 66-105)
6. การจัดองค์กร บุคลากร และเครื่องมือ” (ข้อ 106-153)

คณะกรรมการผู้จัดทำตระหนักดีว่า**คู่มือแนะแนวการสอนคำสอนในประเทศไทย** ต้องมีเนื้อหากระชับ สั้นๆ จึงมีเนื้อหาเพียง 153 ข้อ

- ตอนท้ายมีประกาศเรื่องครูคำสอนและการตอบแทน
- รายชื่อของศูนย์คริสตศาสนธรรมในประเทศไทย 15 แห่ง
- สถิติครูคำสอนในประเทศไทย (ค.ศ. 2013)

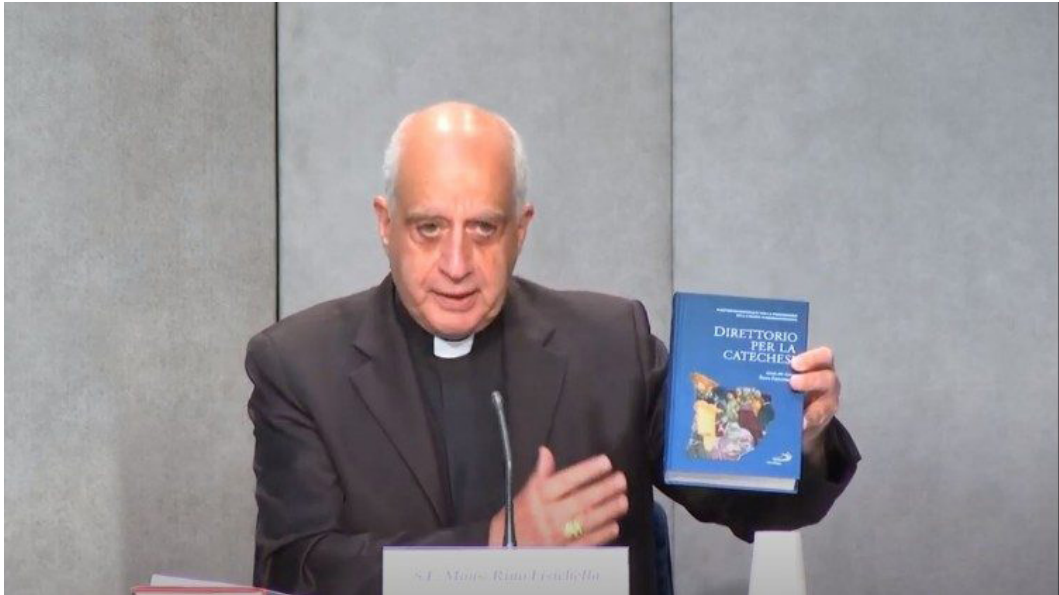

แนวทางที่เราควรสนใจ เมื่อศึกษา คู่มือแนะแนวการสอน (ค.ศ. 2020) และ คู่มือแนะแนวการสอน คำสอนในประเทศไทย (ค.ศ. 2014) ข้าพเจ้าเห็นว่า

เราควรสนใจการสอนคำสอนผู้ใหญ่ และครอบครัวมากขึ้น ดังลำดับความสำคัญ ที่ในคู่มือฯ ค.ศ. 2020 ได้เสนอเหตุผลไว้ แล้ว ในบทที่ 8 ส่วนคู่มือของไทย ข้อ 38 กล่าวว่า... การสอนคริสตศาสนธรรมผู้ใหญ่ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เนื่องจากเกี่ยวข้องกับ บุคคลที่สามารถรับผิดชอบได้อย่างเต็มที่แล้ว การสอนคริสตศาสนธรรม วัยอื่นๆ แม้ว่า จำเป็นก็จริง แต่ต้องมุ่งไปสู่การสอนคริสต ศาสนธรรมผู้ใหญ่ทั้งนั้น”

1. การเน้นชุมชนคริสตชนในฐานะ ผู้มีส่วนร่วมในการสอนคำสอนที่เน้นพระ วาจาของพระเจ้า (บทที่ 9) พระศาสนจักร ไทยพยายามเน้น “ชุมชนศิษย์พระคริสต์ เจริญชีวิตประกาศข่าวดีใหม่” ในคู่มือของ ไทยมีกล่าวในข้อ 93 ยังเป็นสิ่งท้าทายต่อ ไป “ให้พระคัมภีร์เป็นพลังบันดาลใจในงาน อภิบาลทุกชนิด” (DV73)

2. การสอนคำสอนในสถานการณ์ ทางวัฒนธรรมร่วมสมัย คู่มือ ค.ศ. 2020 (บทที่ 10) มีกล่าวถึงในบริบทของการฟื้นฟู เอกภาพ คริสตศาสนจักรสัมพันธ์ ความคิด ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และวัฒนธรรม

ดิจิทัล (DC 359-372) ซึ่งในคู่มือแนะแนวการสอนคำสอนในประเทศไทยไม่มีกล่าวถึง ข้าพเจ้าประทับใจ ข้อ 371 ที่สอนว่า “การสอนคำสอนไม่ใช่เพียงแค่กลายเป็นเนื้อหาดิจิทัล จำเป็นแน่นอนที่สุดที่จะต้องเข้าใจพลังของสื่อดิจิทัลนี้... แต่ด้วยการเสนอพื้นที่สำหรับการมีประสบการณ์ทาง **ความเชื่อด้วย**”

3. **Laudate Deum** (ขอสรรเสริญพระเจ้า) สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ได้ออกสมณสาส์น **Laudato Si** (ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า - ค.ศ. 2015) เกี่ยวกับการดูแลรักษาโลก บ้านส่วนรวม

ของเรา และ **Laudate Deum** (4 ตุลาคม 2023) เกี่ยวกับวิกฤตสภาพภูมิอากาศ สภาพประชาบาทหลงๆ จึงได้ประกาศ **ปีรวมพลังรักโลก** (ค.ศ. 2024-2025) เราจึงต้องร่วมมือกันในการสอนคำสอนยุคปัจจุบัน

ในบทความนี้ ข้าพเจ้าขอแนะนำเสนอ **คู่มือแนะแนวการสอนคำสอนในประเทศไทย** (ค.ศ. 2014) เพียงแค่นี้ ท่านอาจค้นคว้าศึกษาหาอ่านเพิ่มเติมต่อไป และร่วมมือกันในเรื่องที่ในคู่มือฯ ไทยไม่ได้กล่าว แต่เป็นสิ่งท้าทายในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

- คาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกคริสตศาสนธรรม, คณะกรรมการ. (2014). **คู่มือ
แนวทางการสอนคำสอนในประเทศไทย (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. คณะกรรมการคาทอลิก
เพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกคริสตศาสนธรรม.
- วีระ อภรณ์รัตน์. (2021). **25 ปีงานคำสอนประเทศไทย**. วารสารแสงธรรมปริทัศน์,
45(1), 111-126.
- สมณสภาเพื่อส่งเสริมการประกาศข่าวดีใหม่. (2021). **คู่มือแนวทางการสอนคำสอน ค.ศ.
2020**. คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรมประเทศไทย.

[หมวดพระสังฆกรรม]

พระนางมารีย์ กับความมุ่งมั่นของคริสตชน ในประวัติศาสตร์

บาทหลวง ผศ.ดร.พริ้งชิส ใก้ส, S.D.B.

มนุษย์อยู่ในกาลเวลา ชีวิตของเขาดำเนินไปตามจังหวะที่สืบทอดมาอย่างต่อเนื่องคืออดีต ปัจจุบันและอนาคต ในฐานะที่มนุษย์เจริญเติบโตในกาลเวลา เขาจะก้าวหน้าจนบรรลุความสมบูรณ์ได้โดยการเดินทางผ่านกาลเวลาเท่านั้น นั่นคือยอมปล่อยให้ตนเองถูกหล่อหลอมจากเหตุการณ์ต่างๆ และในเวลาเดียวกัน ยอมมีส่วนร่วมในการสร้างประวัติศาสตร์มนุษยชาติ ดังนั้น การอยู่ในประวัติศาสตร์จึงเป็นลักษณะเฉพาะเจาะจงของมนุษย์

คริสตชนด้วยเช่นกัน ต้องตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเองต่อประวัติศาสตร์ “เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้” (กท 4:4) พระคริสตเจ้าประทานความหมายถาวรแก่ประวัติศาสตร์ โดยทรงเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์มนุษย์ให้เป็นประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น คือกิจการจำนวนหนึ่งของพระเจ้า และการตอบสนองของมนุษย์อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จไป¹

¹ พระคริสตเจ้าทรงเป็นศูนย์กลางและจุดมุ่งหมายถาวรของประวัติศาสตร์ พระองค์ทรงทำให้อดีตมีความหมาย เพราะทรงเป็นความสำเร็จบริบูรณ์ ทรงทำให้ปัจจุบันเป็นช่วงเวลาแห่งความรอดพ้น (2 คร 6:2) และทรงทำให้อนาคตขยายอำนาจแห่งการปลดปล่อยของไม้กางเขนไปสู่มนุษย์ทุกคน

พระเยซูเจ้าทรงเรียกร้องบรรดาศิษย์ให้มีความเชื่อที่มีชีวิตชีวาและทำงานอย่างเกิดผล (เทียบ มธ 7:21; ลก 6:46) พระองค์ไม่ทรงเรียกร้องบรรดาศิษย์ให้ดำเนินชีวิตสันโดษ หรือเป็นกลุ่มที่แยกตัวออกจากสังคม² แต่ให้เขาทั้งหลายเป็นเกลือของแผ่นดิน เป็นแสงสว่างส่องโลก เป็นเชื้อแป้งที่ทำให้แป้งทั้งหมดฟูขึ้น (เทียบ มธ 5,13-14; 13:33) พระองค์ทรงส่งบรรดาศิษย์ไปทั่วโลก (เทียบ ยน 17:15; มธ 28:19) เมื่อพระองค์ประทานบัญญัติแห่งความรักซึ่งกันและกัน (เทียบ ยน 13:34) ก็ทรงเรียกร้องเขาให้ปฏิเสธความเห็นแก่ตัวและดำเนินชีวิตในความสนิทสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ปัจจุบันเป็นที่เข้าใจว่า เราไม่สามารถดำเนินชีวิตด้วยความรักแบบคริสตชนเช่นนี้ได้ ถ้าปราศจากการเปลี่ยนโครงสร้างชีวิตทางสังคม โครงสร้างเหล่านี้เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและการประกอบอาชีพประจำวัน จะต้องได้รับการปลุกเร้าจากจิตตารมณ์ของความสุขแท้จริงตามแนวพระวรสาร (เทียบพระศาสนจักรในโลกปัจจุบัน GS 72) และถ้าจำเป็นจะต้องถูกปลดปล่อยจากศูนย์กลางต่างๆ ของปีศาจ³

ศูนย์กลางเหล่านี้ของปีศาจแสดงถึงความชั่วร้ายของมนุษย์อย่างเข้มข้นสุดขีด ซึ่งแยกได้ในมุมมองต่างๆ เช่น ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมระหว่างคนรวยกับคนจน แม้ในระดับประเทศหรือทวีป ระบบอาชญากรรมที่มีจุดประสงค์เพื่อครอบครองตลาด และการระดมเงินทุนเพื่อการค้าขายผิดกฎหมาย ค่านิยมทางวัฒนธรรมที่ส่งเสริมความตาย ไม่ว่าจะจากการทำแท้ง การเผยแพร่ยาเสพติดและการขายอาวุธระหว่างประเทศ หรือมลภาวะทางระบบนิเวศน์

ในงานที่ยากลำบากเช่นนี้ คริสตชนถามตนเองว่า เขาจะสามารถดำเนินชีวิตอย่างเชื่อสัตย์ในโลกได้อย่างไร หรือจะมีบทบาทสำคัญในประวัติศาสตร์สมัยของตนได้อย่างไร กระนั้นก็ดี รูปแบบของพระนางมารีย์เสนอกระบวนทัศน์และค่านิยมบางประการที่เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

² พระเยซูเจ้าทรงปฏิเสธความพยายามใดๆ ที่จะสร้างหมู่คณะของชุมชนน้อยที่เหลื่อมล้ำอาศัยน้ำพักน้ำแรงของมนุษย์ และอาศัยการอยู่อย่างสันโดษ เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นในหมู่ชาวเอสเซน (J. Jeremias, *Teologia del Nuovo Testamento*, p.204)

³ J. Moltmann, *Il Dio crocifisso*, pp 376-383 คิดว่าศูนย์กลางต่างๆ ของปีศาจ คือ ความยากจน อำนาจ การเหยียดเชื้อชาติและวัฒนธรรม การไร้ความหมาย และการละทิ้งพระเจ้า

“

การเป็นวีรสตรีของพระนางมารีย์ เป็นเรื่องทั้งหมด
ภายในจิตใจ ด้วยการมอบตนอย่างสิ้นเชิงไว้กับพระวาจา
ของพระเจ้า แม้ไม่อาจคาดคะเนและเรียกร้องได้
และด้วยความซื่อสัตย์ที่โปร่งใส ซึ่งพระนางทรงปฏิบัติภารกิจ
ทางประวัติศาสตร์จนบรรลุผลสำเร็จ

”

1. คริสตชนต้องรับผิดชอบประวัติศาสตร์ของโลกเช่นเดียวกับพระนางมารีย์

เมื่อต้องเผชิญกับความชั่วร้ายของโลกก็เกิดมีการทดลองใจ คือเป็นการก้าวถอยหลัง
สนใจเพียงเรื่องส่วนตัวโดยรอคอยให้พายุผ่านไป เพราะคิดที่ไม่สามารถทำอะไรได้ การ
ยอมรับสถานการณ์ที่เชื่อกันว่าแก้ไม่ตกก็เป็นท่าทีของคนในอดีตแบบลัทธิสโตอิก ซึ่งเป็นความ
คิดต่อต้านพระธรรมล้ำลึกเรื่องพระบุตรทรงรับธรรมชาติมนุษย์ พระเจ้าไม่ทรงนิ่งเฉยต่อ
ประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ตรงกันข้าม เสด็จมาช่วยเหลือมนุษย์โดยทรงส่งพระบุตรของ
พระองค์เพื่อทรงบันดาลให้เกิดโลกใหม่

1.1 พระนางมารีย์ทรงเป็นรูปแบบแห่งความรับผิดชอบ

พระวรสารแสดงให้เราเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นอย่างแท้จริง เมื่อ
พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์กาเบรียลมาพบพระนางมารีย์พรหมจารี ที่หมู่บ้านนาซาเร็ธ เคส
เตอร์ (koester) นักเทววิทยาชาวเยอรมัน คิดว่าบุคลิกภาพของคริสตชนเกิดขึ้นในพระนาง
บุคลิกภาพนี้ประกอบด้วยการยึดมั่นในอิสราเอลของมนุษย์ต่อข้อเสนอของพระเจ้าที่ทรงช่วย
มนุษย์ให้รอดพ้นในประวัติศาสตร์ คำตอบของพระนางมารีย์ต่อทูตสวรรค์เป็นการสรุปมานุษย
วิทยาแบบคริสตชน รูปแบบของมนุษย์ที่พระนางทรงเสนอนั้น เป็นการปฏิเสธทั้งการลบหลู่
ปัจเจกบุคคลเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ต่อหน้าชุมชน และการเทิดทูนปัจเจกบุคคล โดยไม่
คำนึงถึงความสัมพันธ์กับพระเจ้าและชุมชน

พระนางมารีย์ทรงเป็นบุคคล ผู้ถูกแทรกเข้าไปในชุมชนที่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และรับใช้แผนการของพระองค์ผู้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น คำทักทายของทูตสวรรค์และ คำตอบสุดท้ายของพระนางมารีย์ดำเนินไปในลักษณะเดียวกัน คำเชื่อเชียวให้ชื่นชมยินดี ซึ่งชวนให้คิดถึงคำประกาศแกอิตาแห่งศิโยน (เทียบ ศพย 3:14 -17 ศคย 2:14; 9:9) สันนิษฐานว่าพระนางมารีย์ทรงเป็น “ผู้แทนประชากร ผู้ได้รับการเลือกสรร” การที่พระเจ้า ทรงรับรองความช่วยเหลือพิเศษ ดังพระวาจาที่บันทึกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่าน” (ลก 1:28) ทำให้พระนางมารีย์ทรงเป็นบุคคลหนึ่งในจำนวนผู้ยิ่งใหญ่ของประวัติศาสตร์ ประชากรอิสราเอล⁴

คำตอบของพระนางมารีย์ที่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” (ลก 1:38) เป็นสูตรข้อตกลงและการเห็นด้วย หรือที่ ดีกว่านั้น เป็นการยอมรับพันธสัญญาของพระเจ้า ประชากรเคยใช้ถ้อยคำลักษณะเช่นนี้ตอบ รับพันธสัญญาบนภูเขาซีนายฉันใด (เทียบ อพย 19:8; 24:3,7) “คำตอบด้วยความเชื่อ ซึ่งเป็นปกติวิสัยของประชากรอิสราเอลในบริบทพันธสัญญากับพระเจ้า บัดนี้ ก็ถูกนำมาวางไว้ บนริมฝีปากของพระนางมารีย์ฉันนั้น”⁵

พระนางพรหมจารีทรงนิยามพระองค์เองว่าเป็น “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” ดังที่บุคคล สำคัญๆ ในพันธสัญญาเดิมใช้เรียกตนเอง เช่น อับราฮัม (เทียบ ปฐก 26:24) โมเสส (กตว 12:7) กษัตริย์ดาวิด (2 ซมอ 7:8) ฯลฯ สำนวนนี้หมายความว่า “เป็นผู้มีภารกิจเฉพาะ เจาะจงที่ต้องกระทำให้สำเร็จ...จึงไม่ต้องการเน้นความรู้สึกถ่อมตนหรือการยอมจำนน แต่ ต้องการเน้นความกล้าหาญในการยินยอมต่อความรับผิดชอบ สำนวนนี้อาจเปรียบเทียบกับ คำตอบของประกาศกอิสยาห์ที่ว่า ‘โปรดส่งข้าพเจ้าไปเถิด’” (อสย 6:8)⁶

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ผู้รับใช้ของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมปฏิบัติภารกิจที่น่าประทับใจ การรับใช้ของพระนางมารีย์กลับไม่มีสิ่งใดโดดเด่น คืออยู่ในการเป็นมารดาของพระเยซู เจ้าขณะที่พระนางทรงรักษาสภาพธรรมดาของสตรีร่วมสมัยของพระนาง ในสภาพยากจน และถูกดูหมิ่น พระนางทรงยินยอมด้วยความรัก ซึ่งทำให้ความหวังฟื้นฟูขึ้นมาใหม่อีกครั้ง หนึ่ง ในประวัติศาสตร์มนุษย์

⁴ K. Stock, Le prime pericopi della storia dell'infanzia in Lc 1-2, PIB, Rome 1990, p.88 และ 95 (เอกสาร ประกอบคำบรรยาย)

⁵ A Serra, Maria secondo il vangelo. p.15

⁶ A Bottino, Maria “serva del Signore”, in Ecclesia mater, 22 (1984) p.100.

การตีความหมายรูปแบบของพระนางมารีย์ในด้านประวัติศาสตร์และการช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น พบได้ตลอดธรรมประเพณีของคริสตชน คือพระนางทรงเป็นผู้ร่วมงานของพระเจ้าเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น พระเจ้าทรงเปิดเผยรูปแบบการกระทำของพระองค์ต่อมนุษย์ในพระนาง คือพระองค์ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นโดยเคารพอิสรภาพของเขา เพื่อมนุษย์จะได้ตอบสนองต่อการเรียกของพระองค์ด้วยความรัก ดังนั้น พระนางมารีย์จึงทรงเป็นรูปแบบของบุคลิกภาพของคริสตชน ซึ่งไม่ทรงอยู่นิ่งเฉย แต่ทรงไตร่ตรอง ทรงตัดสินใจ ทรงรำพึงภาวนาอย่างแข็งขัน เพื่อรับผิดชอบโดยตรงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าชุมชน

เมื่อเราเปรียบเทียบกับรูปแบบนี้ของอิสรภาพและความรับผิดชอบ เป็นไปไม่ได้ที่เราจะลดทอนคุณค่าความเลื่อมใสศรัทธาต่อพระนางมารีย์ในด้านค่านิยมทางวัฒนธรรม พระนางมารีย์ทรงปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาและการละเลย เมื่อต้องเผชิญกับคำถามและการท้าทายของประวัติศาสตร์

1.2 คำถามเรื่องศีลธรรมในทุกวันนี้

ความท้าทายประการหนึ่งที่เกิดจากสังคมในสมัยของเราคือ คำถามเรื่องศีลธรรมซึ่งปรากฏชัดเจนในปี ค.ศ. 1980 ตอนแรกเป็นคำถามเรื่องการเมือง และต่อมาเป็นเรื่องการดำเนินชีวิต เวลานั้น มักจะคิดว่าเพียงการฟื้นฟูรากฐานทางคุณธรรมและศาสนาเท่านั้นอาจสามารถเอาชนะการปล่อยตัวอย่างอิสระในด้านศีลธรรมที่อยู่เหนือ “ความดีและความชั่ว” ซึ่ง “ก่อให้เกิดเพียงความเห็นแก่ตัว การกดขี่ข่มเหง และการยกย่องความรุนแรงเท่านั้น”⁷

ในศตวรรษที่แล้ว นักเขียนฆราวาสชาวฝรั่งเศสชื่อ Auguste Nicolas เคยเน้นอย่างแข็งขันว่า อัศจรรย์ที่คารวกิจต่อพระนางมารีย์บันดาลให้สังคมเลิกราบไหว้เทพีวินัส ซึ่งนักกวีชาวโรมันชื่อ ฮอเรซ (Horace) เรียกว่ามารดาน่ากลัวของกิเลสต่างๆ แต่หันมากราบไหว้พระนางพรหมจารี อุดมการณ์แห่งความศักดิ์สิทธิ์ แม้กระทั่งทุกวันนี้ การอ้างถึงพระนางมารีย์ในบทบาทที่ทรงเป็น “แบบฉบับและมารดาผู้ให้การศึกษาแก่ ‘มนุษย์ใหม่’ ในพระเยซูคริสตเจ้า” (เทียบ คส 3:9 -10) ช่วยเราให้มีความพร้อมสรรพในการดำเนินชีวิตตามข้อเสนอของพระเจ้า

⁷ Cr. F. Alberoni, *Le ragioni del bene e del male*, Garzanti, Milano 1981.

ในความร่วมมือเชิงสร้างสรรค์ของพระนางมารีย์เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น พระนางทรงสำแดงว่าทรงเป็นแบบอย่างที่ทำให้กำลังใจแก่เรา ถ้าเราเสนอพระนางมารีย์ว่าทรงเป็นวีรสตรี ผู้ทรงกระทำกิจการยิ่งใหญ่ พระนางคงจะประทับอยู่ห่างไกลจากสภาพทั่วไปของมนุษย์ มนุษย์ทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่คงจะไม่สามารถปฏิบัติตามแบบฉบับของพระนางได้ เพราะ “มุมมองเช่นนี้จะทำให้กิจการของมนุษย์หลายพันคนไม่มีคุณค่าและไร้ความสำคัญ จะทำให้ความรับผิดชอบทางประวัติศาสตร์ของทุกคนจำกัดอยู่เพียงในตัวอย่างบางประการที่เกิดขึ้นนานๆ ครั้งเท่านั้น สำหรับมนุษย์ที่ “บรรลุลุทธิภาวะ” ตั้งแต่สมัยของเรา การเน้นความเป็นวีรบุรุษและวีรสตรีดูเหมือนจะเป็นความคิดที่ล้าสมัย ไม่สอดคล้องกับความเจริญก้าวหน้าของมโนธรรมมนุษย์ในระดับต่างๆ”⁸

การเป็นวีรสตรีของพระนางมารีย์เป็นเรื่องทั้งหมดภายในจิตใจ ประกอบด้วยการมอบตนอย่างสิ้นเชิงไว้กับพระวาจาของพระเจ้า แม้ไม่อาจคาดคะเนและเรียกร้องได้ และด้วยความซื่อสัตย์ที่โปร่งใส ซึ่งพระนางทรงปฏิบัติภารกิจทางประวัติศาสตร์จนบรรลุผลสำเร็จ

2. พร้อมกับพระนางมารีย์ คริสตชนต้องมุ่งมั่นปลดปล่อยมนุษย์

นอกจากทัศนคติของพระนางมารีย์ ผู้ทรงตอบรับพระเจ้าและแผนการของพระองค์แล้ว พระนางยังทรงปฏิเสธไม่ยอมรับความอยุติธรรม และสถานการณ์ที่ไม่ควรประนีประนอม⁹

2.1 พระนางมารีย์ทรงร้องเพลงสรรเสริญการปลดปล่อย

ลักษณะเชิงกระบวนทัศน์ของพระนางมารีย์ นำเสนอมุมมองที่คริสตชนไม่ค่อยเข้าใจ แต่ปรากฏชัดเจนในบทเพลงมักญีฟีกัต (Magnificat) ซึ่งนักบุญลูคาได้บันทึกบทเพลงสรรเสริญของพระนาง (เทียบ ลก 1:46-55) คือไม่มีความประนีประนอมใดๆ กับโครงสร้างของความชั่วร้ายในรูปแบบต่างๆ ตรงกันข้าม มีการประณามโครงสร้างเหล่านี้ ในฐานะที่ขัดแย้งกับแผนการของพระเจ้าแห่งพันธสัญญา

⁸ I. Gebara - M.C. Bingemer, Maria madre di Dio e madre dei poveri, p.55.

⁹ I. Gebara - M.C. Bingemer, Maria madre di Dio e madre dei poveri, p.208.

พระนางมารีย์ในฐานะที่ทรงเป็นประกาศกหญิงแห่งพันธสัญญาใหม่ “ทรงเปิดเผยแผนการที่เปลี่ยนแปลงระบอบคริสตชน”¹⁰ ทั้งในแง่ที่เป็นพระธรรมล้ำลึกแห่งความรอดพ้นและในแง่ที่เป็นกระบวนการนำความปลดปล่อย”¹¹ บทเพลงสรรเสริญของพระนาง เป็นเพลงสดุดีทางศาสนาที่เกิดจากทัศนคติแห่งความเชื่อ และจากประสบการณ์ลึกซึ้งกับพระเจ้าผู้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น “โดยแท้จริงแล้ว เพียงอาศัยแสงสว่างแห่งความเชื่อเท่านั้น เราสามารถรับรู้ได้ว่าประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้น เป็นทั้งประวัติศาสตร์แห่งปลดปล่อยจากความชั่วร้ายยิ่งใหญ่ที่สุด และเป็นการนำมนุษยชาติไปสู่อิสรภาพที่แท้จริง ในฐานะบุตรของพระเจ้า”¹²

โดยแท้จริงแล้ว ในชีวิตของพระนางมารีย์ทรงมีประสบการณ์กับพระพักตร์แท้จริงของพระเจ้า ผู้ทรงสรรพานุภาพศักดิ์สิทธิ์ ทรงพระกรุณาและทรงสัตย์ซื่อ (เทียบ ลก 1:49-50, 54-55) พระองค์ทรงสำแดงคุณลักษณะเหล่านี้ เมื่อทอดพระเนตรผู้รับใช้ต่ำต้อยด้วยความรัก ทรงช่วยพระนางให้รอดพ้น ทรงบันดาลให้มีความเชื่อ และเป็นพระมารดาของพระบุตร เพราะกิจการนี้ของพระเจ้าในพระนาง พระมารดามารีย์ทรงชื่นชมยินดี ทรงสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงมนุษย์ให้รอดพ้นและทอดพระเนตรพระนางด้วยความเอ็นดู เพื่อทรงส่งเสริมผู้ต่ำต้อย ถ่อมตนและถูกดูหมิ่นในโลกนี้ ต่อจากพระคริสตเจ้า “ในพระนางมารีย์ เราชื่นชมรูปแบบสมบูรณ์ที่สุดแห่งอิสรภาพและการปลดปล่อยมนุษยชาติและจักรวาล”¹³

แต่เมื่อพระนางมารีย์ทรงพิจารณาการกระทำของพระเจ้าในพระนางและในประวัติศาสตร์ ก็ทรงค้นพบอีกลักษณะหนึ่งแห่งพระพักตร์ของพระเจ้าคือ การต่อสู้กับทุกคนที่กราบไหว้รูปเคารพและผู้กดขี่ข่มเหงประชาชน ถ้อยคำบทเพลงสรรเสริญของพระนางเรียกร้องเราให้เอาจริงเอาจัง เพราะพระเจ้า “ทรงขับไล่ผู้มีใจมักใหญ่ใฝ่สูงให้กระจัดกระจายไป ทรงคว่ำผู้ทรงอำนาจจากบัลลังก์...ทรงส่งเศรษฐีให้กลับไปมือเปล่า” (ลก 1:51-53)

¹⁰ Pope Paul VI บทเทศน์ในสักการสถานของพระนางมารีย์แห่งโบนาเรีย วันที่ 24 เมษายน 1970

¹¹ “ในบทเพลงสรรเสริญพระญาณเอื้ออาทรของพระเจ้า พระนางพรหมจารีมารีย์ ผู้ต่ำต้อย ซึ่งประชากรผู้ยากจนหันไปหาอย่าง เป็นกันเองและด้วยความไว้วางใจ ทรงร้องสรรเสริญพระธรรมล้ำลึกแห่งความรอดพ้น และพลังแห่งการเปลี่ยนแปลง (Congregation for the Doctrine of the Faith, Instruction on Christian freedom and liberation – Libertatis Conscientia วันที่ 22 มีนาคม 1986) 48: EV 10/255.

¹² Libertatis Conscientia, 97: EV 10/336.

¹³ Libertatis Conscientia, 97: EV 10/336.

“

บทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์
เสนอทัศนคติที่เห็นได้ในภาพลักษณ์ของพระนาง
คือความไว้วางใจที่ชื่นชมยินดีในพระเจ้า
พระเจ้าทรงช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น
การฟังเสียงร้องของผู้ยากจนและผู้ถูกกดขี่ข่มเหง
ความรักแข็งขันในเชิงปฏิบัติและเป็นพิเศษเพื่อคนเหล่านี้
การรับใช้พระเจ้าและความสนิทสัมพันธ์
กับประชากรของพระองค์

”

พระเจ้าไม่ทรงเป็นกลางและไม่ทรงนิ่งเฉยต่อหน้าความดีและความชั่วร้าย ตรงกันข้าม ทรงต่อสู้และกำจัดพลังแห่งความชั่วร้ายที่ต่อต้านแผนการแห่งความรอดพ้น ในพระคริสตเจ้า ผู้ประทับอยู่ในโลกนี้แล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วยกันก็เปลี่ยนแปลง ไม่มีความก้าวร้าว ความหยิ่งยโส และการติดใจในทรัพย์สมบัติอีกต่อไป แต่จะมีการรับใช้ ความรู้สึก ถ่อมตน ความยากจน ซึ่งทำให้เราเปิดใจยอมรับแผนการของพระเจ้า “การกระทำทางศาสนา โดยพื้นฐานของพระเจ้า ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อเอาชนะบาปและการเริ่มต้นชีวิตศักดิ์สิทธิ์ ก่อให้เกิดผลกระทบทางสังคมและการเมือง ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีชื่อเสียงตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับบทเพลงของพระนางมารีย์ว่า ‘ภาพของสถานการณ์ทางการเมืองและสังคมของโลกในสมัยนั้น ตรงกันข้ามที่เดียว กับสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัย เพียงการปฏิรูปที่มาจากพระเจ้าเท่านั้น หรือที่ดีกว่านั้นว่า ความจริงที่จะเกิดขึ้น เมื่อพระเจ้าจะเสด็จมาสามารถแก้ไขสถานการณ์นี้ได้ การปฏิรูปครั้งนี้เป็นด้านการเมืองด้วย เพราะจะเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของพลังต่างๆ และเป็นการปฏิรูปสังคมเช่นกัน เพราะจะลบล้างสภาพของทรัพย์สิน’”¹⁴

¹⁴ H. Schuermann, *Il gospel of Luke*, p.180-181.

การจับตามองพระนางมารีย์และการทำตนให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระนาง ผู้ทรงเป็น “รูปแบบของการปลดปล่อย” เป็นความปรารถนาพิเศษของทุกคนที่สนใจการเปลี่ยนแปลงสังคม ให้เป็นพระอาณาจักรของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น การพัฒนา “เทววิทยาเรื่องอิสราเอลและการปลดปล่อย ในแง่ที่เป็นเสียงดังกึกก้อง ชื่อสัตย์ของบทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์ ดังที่ความทรงจำของพระศาสนจักรได้รักษาไว้ ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในสมัยของเรา”¹⁵

2.2 การปลดปล่อยแท้จริงตามแนวพระวรสาร

เราไม่ควรบิดเบือนบทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์ให้เป็น “เพียงโครงการปลดปล่อยฝ่ายโลกหรือการต่อสู้ระหว่างชนชั้นวรรณะ”¹⁶ บทเพลงสรรเสริญของพระนางหลีกเลียงความรู้สึกเกลียดชังใดๆ ต่อความเห็นแก่ตัวของมนุษย์¹⁷ แต่ช่วยเราให้ตระหนักว่า พระเจ้าโดยอาศัยการกระทำที่ลึกซึ้งและเหนือธรรมชาติซึ่งเรามองไม่เห็น ทรงพลิกสถานการณ์ที่ไม่ยุติธรรมทางศาสนา สังคมและเชื้อชาติ เพื่อผลประโยชน์ของผู้มีใจเลื่อมใสศรัทธา ผู้ยากจน และประชากรอิสราเอล

เรายังอยู่ในตรรกะวิทยาของพันธสัญญาเดิม ซึ่งพระวรสารจะทำให้สมบูรณ์และยิ่งใหญ่มากขึ้น พระเจ้าทรงรักผู้รับใช้ของพระองค์เสมอ ทรงประกาศว่าความรอดพ้นมีไว้สำหรับคนบาปมากกว่าผู้ชอบธรรม (เทียบ มก 2:17; มธ 9:13; ลก 5:32) พระเจ้าทรงแสดงความรักพิเศษต่อผู้ยากจนอยู่เสมอ และยังทรงหันพระพักตร์ไปยังผู้ร่ำรวย เพื่อเขาจะกลับใจและมีชีวิต (เทียบ ลก 18:14-17; 19:2-10) พระเจ้าทรงชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพระองค์กับอิสราเอล ความรอดพ้นไม่มุ่งไปสู่ชาวยิวเท่านั้น แต่สำหรับชนชาติทั้งหลาย (เทียบ มธ 28:19-20; รม 3:29; คส 3:11)

¹⁵ Libertatis Conscientia 98: EV 10/339.

¹⁶ Congregation for the doctrine of faith, Instruction on certain aspects of the “Theology of Liberation” – Libertatis nuntius. (วันที่ 6 สิงหาคม 1984) ประณามการใช้ความรุนแรงอย่างเป็นระบบและจงใจ (XI/7 EV 9/975) เช่นเดียวกับการต่อสู้ทางชนชั้นวรรณะ พระศาสนจักรของแต่ละชนชั้นวรรณะ พิธีบูชาขอบพระคุณของแต่ละชนชั้นวรรณะ รวมทั้งเทววิทยาของแต่ละชนชั้นวรรณะ (IX/3.10; X/1.16 EV 8/942.949; 953.968)

¹⁷ พระนางมารีย์ทรงละเว้นข้อ 1 ในบทเพลงสรรเสริญของฮันนาห์ว่า ปากของข้าพเจ้าอ้าใส่บรรดาคัศตู (1 ซมอ 2:1) และทรงกล่าวถึงความถ่อมตน/ ความต่ำต้อย/ความยากจนของผู้รับใช้ ซึ่งรวมทั้งความสุภาพอ่อนโยน ความเจียม และการรอคอยด้วยความมั่นใจถึงการเข้าแทรกแซงของพระเจ้า

แม้บทเพลงสรรเสริญของพระนางมีขอบเขตกว้างใหญ่เช่นนี้ แต่ก็เขย่าคริสตชนที่อยู่นิ่งเฉย และมีมนธรรมไม่ตีต่อผู้ถูกกดขี่ข่มเหง ผู้ยากจนและผู้ที่อยู่ชายขอบสังคม พระองค์ไม่ทรงปล่อยเขาเหล่านั้นให้อยู่ในสภาพคงเดิม รวมทั้งไม่ทรงปล่อยเขา “ให้ยึดมั่นในทัศนคติที่เป็นกลางและเย็นเฉยเมื่อต้องเผชิญกับปัญหามาตราสารใจและแรงดว่นของความยากจนและความอยุติธรรม”¹⁸ ตรงกันข้าม คริสตชนทุกคนต้องมีความรู้สึกนึกคิดสอดคล้องกับพระศาสนจักร ซึ่ง “เมื่อถูกนำทางโดยพระวรสารแห่งความเมตตากรุณา และความรักต่อมนุษย์ ตั้งใจฟังเสียงร้องขอความยุติธรรม และต้องการตอบสนองสุดกำลัง”¹⁹

พระนางพรหมจารีผู้ทรงขับร้องเพลงสรรเสริญ ทรงปลุกจิตสำนึกของเราในโครงการด้านจริยธรรมที่ต้องปฏิบัติในสมัยของเรา พระนางมารีย์ทรงประกาศคุณค่าสูงสุดของพระเจ้าว่า ทรงเป็นผู้มีคุณธรรมแห่งพระอาณาจักร พระเมตตากรุณา ความศักดิ์สิทธิ์และความซื่อสัตย์ ดังที่การกระทำล้ำลึกของพระองค์เปิดเผยในประวัติศาสตร์มนุษย์ ต่อจากนั้น พระนางทรงแสดงให้เห็นรูปเคารพที่ซ่อนอยู่ คือโฉมหน้าใหม่ของความชั่วร้าย ซึ่งได้แก่ ความจองหองซึ่งทำให้เราปิดตัวอยู่ห่างจากพระเจ้าและบรรดาพี่น้อง จนกระทั่ง บางครั้งทำให้เรายึดมั่นในอเทวนิยมที่ต่อสู้กับพระเจ้า ความหยิ่งยโสที่ก่อให้เกิดความรุนแรง การเป็นทาสและการผิดกฎหมาย รวมทั้งความร่ำรวยที่เราแสวงหาเพื่อตัวมันเอง และตกอยู่ในเงื้อมมือของบางคนเท่านั้น เป็นเหตุให้เกิดการเอารัดเอาเปรียบ การลวงละเมิดเสรีภาพส่วนตัว และโศกนาฏกรรมแห่งความอดอยาก

ในที่สุด บทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์เสนอทัศนคติที่เห็นได้ในภาพลักษณ์ของพระนาง คือ ความไว้วางใจที่ชื่นชมยินดีในพระเจ้า พระผู้ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดพ้น การฟังเสียงร้องของผู้ยากจนและผู้ถูกกดขี่ข่มเหง ความรักเข้มข้นในเชิงปฏิบัติ และเป็นพิเศษเพื่อคนเหล่านี้ การรับใช้พระเจ้าและความสนิทสัมพันธ์กับประชากรของพระองค์²⁰

¹⁸ Libertatis Nuntius, Introduction. EV 9/867.

¹⁹ Libertatis Nuntius, XI/1, EV 9/969.

²⁰ Cf. T. Ossanna, Il magnificat progetto di vita. Analisi etico strutturale di Luca 1,46b-55, p.186.

3. ก้าวเดินพร้อมกับพระนางมารีย์เพื่อวัฒนธรรมที่นำไปสู่ชีวิต

ในสังคมปัจจุบัน ทุกวันเราเผชิญหน้าไม่เพียงกับชีวิตและความตายเท่านั้น แต่ยังเผชิญหน้ากับ “วัฒนธรรมที่นำไปสู่ชีวิต” และ “วัฒนธรรมที่นำไปสู่ความตาย”

3.1 จริยธรรมทางชีวภาพและวัฒนธรรมที่นำไปสู่ชีวิต

จากมุมมองต่างๆ เราสังเกตเห็นความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์ ซึ่งแม้ไม่สามารถเอาชนะโรคร้ายแรงบางชนิดของศตวรรษนี้ แต่ก็ช่วยให้อัตราการตายของทารกลดลงมาก การใช้วัคซีนและการรักษาป้องกันเพื่อหลีกเลี่ยงความทุพพลภาพ การผ่าตัดหัวใจและการปลูกถ่ายอวัยวะสำคัญ

วิชาใหม่จึงเกิดขึ้นเพื่อสร้างศีลธรรมให้กับการค้นพบในด้านการแพทย์ โดยป้องกันมิให้ใช้การค้นพบนี้ในทางที่ผิดคือ “จริยธรรมทางชีวภาพ” หมายถึง “การศึกษาความประพฤติของมนุษย์อย่างเป็นระบบในด้านวิทยาศาสตร์แห่งชีวิตและการดูแลสุขภาพ เนื่องจากความพฤติกรรมนี้ถูกตรวจสอบในแสงสว่างของค่านิยมและหลักศีลธรรม”²¹ วิทยาศาสตร์นี้ประยุกต์ใช้โดยเฉพาะกับพันธุวิศวกรรม (genetic engineering) ซึ่งมีความสามารถ “ในการนำข้อมูลที่ได้รับจากยีนเข้าสู่วงจรของเซลล์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสมภาวะระดับเซลล์และความเป็นจริงส่วนบุคคลที่ตามมา”²² มีจุดประสงค์เพื่อ “ปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น” (GS 34) ไม่ใช่เพื่อจัดการตามอำเภอใจถึงแก่นกลางภายในและความลึกกลับของโครงสร้างมนุษย์

²¹ W.T. Reich, *Encyclopedia of Bioethics*, I, New York: Free Press, 1978, p.XIX.

²² S. Spinsanti, *Vita fisica*, in *Corso di morale*, a cura di T. Goffi – G. Piana, II: *Diakonia (etica della persona)*, Queriniana, Brescia 1983, p.222.

ปัจจุบัน อย่างน้อยในพื้นที่ของอุตสาหกรรมสังคม ไม่มีแนวโน้มที่จะมีชีวิตหรืออยู่รอดอีกต่อไป แต่เพื่อมี “คุณภาพชีวิต” ซึ่งรับประกันการพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ ของมนุษย์จนบรรลุถึงจุดสูงสุดเท่าที่เป็นไปได้ เราได้เห็นการแสดงน้ำใจของบรรดานักบวชและฆราวาสเพื่อปกป้องชีวิตในพื้นที่ที่เรียกว่าประเทศด้อยพัฒนา ซึ่งขาดการรักษาที่จำเป็นทางการแพทย์

แม้จะมีความก้าวหน้าทั้งหมดนี้ แต่ก็ยังคงมีพื้นที่สีเทาในเรื่องจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของชีวิตมนุษย์คือ ช่วงเวลาแห่งการเริ่มเป็นมนุษย์²³ และช่วงเวลาแห่งความตาย²⁴

ในขั้นตอนเด็ดขาดทั้งสองนี้ พฤติกรรมน่ากลัวสองประการเข้ามาแทรกแซง คือการทำแท้งและเมตตามรณะ การกระทำทั้งสองนี้ถือว่าเป็นการลดคุณค่า ในแง่ที่ปฏิเสธไม่ยอมรับชีวิตที่เป็นของประทานจากองค์พระผู้เป็นเจ้า การกระทำเช่นนี้เป็นคุณลักษณะของ “วัฒนธรรมที่นำไปสู่ความตาย” พร้อมกับการแสดงออกที่ร้ายแรงอื่นๆ เช่น “การก่อการร้าย การใช้ความรุนแรง การกระทำผิดกฎหมาย การแข่งขันทางอาวุธและการค้าอาวุธอย่างไร้ศีลธรรม การแพร่กระจายของยาเสพติด อัตราการเสียชีวิตอย่างต่อเนื่องของผู้ที่ขณะทำงาน การไม่เคารพกฎจราจร”²⁵

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับวัฒนธรรมที่นำไปสู่ชีวิตและวัฒนธรรมที่นำไปสู่ความตายเช่นนี้ ปัจจุบันบรรดาคริสตชนไม่สามารถเลื่อนเวลาการตัดสินใจออกไปได้อีกแล้ว เขารู้ว่าตนต้องเดินตาม “หนทางแห่งชีวิต” ที่พระเจ้าทรงเสนอ (เทียบ ฉธบ 30:15-16; สดต 16:11)

3.2 พระมารดาพระเจ้า (Theotokos) ทรงเป็น “ภาพลักษณ์ที่นำไปสู่ชีวิต”

แม้ความคิดต่างๆ สามารถช่วยส่งเสริมชีวิตได้ก็จริง แต่ไม่ดีเท่ากับแบบฉบับที่แสดงคุณค่าแห่งชีวิต ปอล เอวโดคิมอฟ (Paul Evdokimov) นักเทววิทยาชาวรัสเซีย นิกายออร์ทอด็อกซ์เขียนว่า “พระมารดาพระเจ้าทรงเป็นภาพลักษณ์ที่นำไปสู่ชีวิต”

²³ เราต้องเข้าใจว่า “ตั้งแต่เริ่มต้น ไข่ที่ถูกปฏิสนธิแล้ว มีกระบวนการทั้งหมดของสิ่งมีชีวิตใหม่” (คำประกาศของสภาพระสังฆราชชาวเบลเยียม, วันที่ 6 เมษายน 1973) ดังนั้น จึงมีสิ่งมีชีวิตของมนุษย์ในตัวอ่อนซึ่งจะต้องได้รับการปกป้อง แต่เนื่องจากยังคงแบ่งแยกได้ (ในกรณีของฝาแฝดหรือในท้องทดลอง) ไม่เป็นที่รู้จักอย่างแน่นอนว่า บุคคลมนุษย์แต่ละคนจะเกิดขึ้นเมื่อใด

²⁴ นอกจากเครื่องหมายที่สืบทอดมาตั้งแต่อดีตคือการอยู่นิ่ง การหยุดเต้นของหัวใจ การไม่มีลมหายใจ ฯลฯ ในปัจจุบันมักจะอ้างถึงค่าเฉลี่ยของสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งสันตะสำนักที่ว่า “การตายของสมองเป็นเกณฑ์แท้จริงแห่งความตาย” คือเมื่อจากภาพคลื่นกระแสไฟฟ้าของสมอง มีการสังเกตการยับยั้งถาวรอย่างน้อยสองครั้งภายในหกชั่วโมง แม้ในกรณีนี้ สามารถยืดอายุการทำงานของหัวใจได้ (Pontificia Accademia delle Scienze, Dichiarazione circa il prolungamento artificiale della vita e la determinazione esatta del momento della morte, 21.10.1985: EV 9/1767)

²⁵ Consiglio Permanente della CEI, Messaggio per una cultura di vita, (17.3.1981), 2: ECEI 3/561

ในภาพของพระนางมารีย์ ผู้ทรงกำลังตั้งครรภ์ ซึ่งเป็นหัวข้อในการตีความที่ละเอียดอ่อนของจิตรกรหลายคน เราพบคำทำนายให้ “มีความเคารพอย่างสูงสุดต่อสตรีทุกคนที่กำลังตั้งครรภ์...ส่งเสริมความคิดริเริ่มต่างๆ ที่ปกป้องการเริ่มมีชีวิต มีความเข้าใจและมีความเมตตาอยู่ใกล้ชิดกับสตรี ซึ่งเนื่องมาจากสถานการณ์ต่างๆ ถูกล่อลวงให้แก้ปัญหาโดยนำความตายมาสู่ทารกในครรภ์”²⁶

ในพระมารดาพรหมจารี ผู้ทรงอุ้มพระกุมารไว้ในพระหัตถ์ เราพบสตรีผู้หนึ่ง ซึ่งยอมรับการเป็นมารดาด้วยความรับผิดชอบ แม้ไม่เป็นไปตามโครงการส่วนตัวของพระนาง (เทียบ ลก 1:34) พระครรภ์ของพระนางได้รับพระพรและเกิดผล โดยการกระทำของพระจิตเจ้า เพราะความเชื่อฟังของพระนางต่อพระวาจา “ถ้าท่านเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน ...พระเจ้าจะทรงอวยพรท่านให้มีลูกหลาน” (ฉธบ 28:2, 4)²⁷

หลังจากประสูติพระคริสตเจ้า ผู้ทรงเป็นชีวิตของโลก พระนางมารีย์ก็ทรงปกป้องชีวิตพระองค์ ด้วยการใช้น้ำนมพระวรกายพระกุมารอย่างอ่อนโยนในเมืองเบธเลเฮม (เทียบ ลก 2:7) แล้วทรงนำพระองค์ออกจากเงื่อมมือของกษัตริย์เฮโรดผู้โกรธเกรี้ยวในการฆ่าทารก (เทียบ มธ 2:13-15) บรรดาบิดาจารย์เรียกพระนางอย่างถูกต้องว่า “พระมารดาแห่งชีวิต”²⁸ และ “พระมารดาแห่งผู้มีชีวิต”²⁹ ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่เราจะพิจารณาพระนางมารีย์ โดยไม่สนใจกับสิทธิของเด็กทั้งหลาย

²⁶ 208.o Capitolo Generale OSM, Fate quello che vi dirà, 92.

²⁷ สำหรับเรื่อง “พระครรภ์มารดา สถานที่แห่งพระพรของพระเจ้า” ดู Serra, Maria secondo il vangelo, pp.24-44.

²⁸ “...หลังจากพระมารดาแห่งชีวิตทรงตั้งครรภ์ด้วยความยินดี สิ่งจำเป็นก็คือมารดาแห่งชีวิตจะประสูติพระบุตรด้วยความยินดีเช่นกัน” (Gregorio Nissenno, Sul Canto dei cantici 13: Testi Mariani del Primo Millenio I, p.329) ชื่อนี้เป็นที่รักของ Germano di Costantinopoli, Omelia I e II per la Dormizione della santa Madre di Dio: TPM II, pp.355, 356, 365) และของ Giovanni Damasceno, Idiomi: TPM II, pp.551, 553.

²⁹ “ในทางกลับกัน พระนางพรหมจารีมารีย์ทรงได้นำชีวิตเข้ามาในโลกอย่างแท้จริง เพราะประสูติผู้มีชีวิต จึงทรงกลายเป็นมารดาของผู้มีชีวิตทั้งหลาย (Epifanio, Panarion 78,16-17: TPM I, p.397) บิดาจารย์อีกบางคนยืนยันว่า “ความตายผ่านมาทางนางเอวา ชีวิตผ่านทางพระนางมารีย์” LG 56 เจริญธรรม 9 อ้างข้อความเหล่านี้

ในพระนางพรหมจารีที่เชิงไม้กางเขน ปรากฏความทุกข์เลวร้ายที่เกิดจากการฆ่าชีวิตมนุษย์อย่างไร้ความยุติธรรม เป็นตัวอย่างสำหรับผู้ไว้อาลัยต่อการสูญเสียชีวิตของญาติพี่น้อง อันเนื่องมาจากความรุนแรง และเป็นการตักเตือนสูงสุด ชวนมนุษย์มีความเคารพต่อชีวิต

ในเวลาเดียวกัน พระมารดามหาทุกข์ทรงมีบทบาท “ในการสั่งสอนจริยธรรมใหม่แบบคริสตชนในเรื่องความตาย”³⁰ และทรงเชิญชวนเราให้เอาชนะทัศนคติในแง่ลบ โดยเข้าร่วมกับพระธรรมล้ำลึกการกลับคืนพระชนมชีพขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือเรื่องความตายที่ปล้ำล้างความตาย

3.3 พระนางมารีย์ทรงเป็นรูปแบบของ “พุน้ำที่ให้ชีวิต”

ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา มีการพัฒนาสัญลักษณ์ต่างๆ ที่แสดงการเชื่อมโยงอันลึกซึ้งของพระนางมารีย์กับชีวิต โดยเฉพาะสัญลักษณ์สองอย่างคือ Hodigitria และ Zoodochos Pege

รูปภาพ Hodigitria ซึ่งแปลว่าแม่คฤหบดี ผู้ชี้หนทางคือพระคริสตเจ้า พรรณนาถึงพระมารดาของพระเจ้าในขณะที่ทรงแสดงพระคริสตเจ้า ในฐานะเป็นผู้ทรงออกกฎหมายและทรงอวยพระพร พระนางมารีย์ทรงชี้หน้าพระคริสตเจ้าให้แก่ผู้มีความเชื่อที่พิศเพ่งภาวนาถึงพระนาง พระคริสตเจ้าทรงเป็นอาจารย์ผู้สอนโดยเชิญชวนให้อ่านพระวรสาร ซึ่งพระองค์ทรงถือม้วนหนังสือ พระคริสตเจ้าทรงเป็นอาจารย์และสมณะผู้อวยพร โดยทรงบันดาลให้มนุษย์มีส่วนร่วมในชีวิตของพระองค์

ความสัมพันธ์ของพระมารดาพระเจ้ายกกับชีวิตปรากฏชัดเจนในรูปแบบของ Zoodochos Pege หมายถึง “พุน้ำที่ให้ชีวิต” รูปแบบนี้ที่มีลักษณะเหมือน Hodigitria ได้รับการพรรณนาจากนักบวช Dionysius แห่ง Furnà ผู้อาศัยอยู่ในอารามบนภูเขา Athos ในประเทศกรีซว่า “มีสระน้ำทำด้วยทองคำ และมีพระมารดาพระเจ้าทรงยืนอยู่ตรงกลาง ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นสู่ท้องฟ้า ต่อหน้าพระนาง พระคริสตเจ้าประทับอยู่ ทรงอวยพระพรด้วย

³⁰ E. De Martino, *Morte e pianto rituale. Dal lamento funebre antico al pianto di Maria*. Boringhieri, Torino 1975, p.355.

พระหัตถ์ทั้งสองข้าง มีพระวรสารไว้ที่ทรงออก ตรัสว่า ‘เราเป็นน้ำที่ให้ชีวิต’ มีทูตสวรรค์สององค์ซึ่งใช้มือข้างหนึ่งถือมงกุฎเหนือศีรษะของพระนาง และมีมืออีกข้างหนึ่งถือม้วนหนังสือทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งถือข้อความเขียนว่า ‘สวัสดิ์พุน้ำนิรมลที่ให้ชีวิต’ ส่วนทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือข้อความเขียนว่า ‘สวัสดิ์พุน้ำนิรมลผู้ทรงรับพระเจ้า’ และได้่างที่ใช้โปรดศีลล้างบาป มีบ่อเต็มไปด้วยน้ำ...มีบรรดาบรรพบุรุษ พระสังฆราช พระสงฆ์ สังฆนกร พระมหากษัตริย์ พระราชินี เจ้าชาย เจ้าหญิง กำลังชำระตนและดื่ม โดยใช้ถ้วยกาลิกส์และแก้วน้ำ”³¹

ความหมายหลากหลายทางเทววิทยาของรูปแบบนี้ อยู่ในเครื่องเตือนใจชัดเจนถึงพระคริสตเจ้า ผู้ทรงเป็นชีวิต พระองค์ประทานน้ำที่ไหลรินเพื่อชีวิตนิรันดร (เทียบ ยน 4:14) อาศัยศีลล้างบาป รวมทั้งน้ำที่ใช้รักษาโรคภัยไข้เจ็บของมนุษย์ ในพระคริสตเจ้าผู้ทรงถือหนังสือพระวรสาร เราพบทัศนคติที่ต้องมีต่อชีวิต พระเยซูเจ้า “ทรงแสดงความเอาใจใส่โดยปราศจากเงื่อนไขต่อความจำเป็นต่างๆ ในชีวิตจริงของทุกคนที่ทรงได้พบ และในเวลาเดียวกัน ทรงแสดงอิสรภาพอย่างลึกซึ้งจากการคิดใจใดๆ ต่อชีวิตตามประสามนุษย์”³²

สำหรับพระเยซูเจ้า “ชีวิตย่อมสำคัญกว่าอาหาร” (มธ 6:25) เราต้องช่วยชีวิตแม้ในวันสัปดาห์โต (เทียบ มก 3:4, ยน 5:17) และปฏิบัติตามบทบัญญัติต่างๆ รวมทั้งบทบัญญัติห้ามฆ่าคน (เทียบ ลก 18:20) อย่างไรก็ตาม ความจริงเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้า และชีวิตนิรันดรมีความสำคัญมากกว่า เพราะลดความสำคัญแม้ความสัมพันธ์ที่ปกป้องชีวิตบนแผ่นดินนี้มากที่สุด เช่น ครอบครัว (เทียบ มธ 10:34-39) พระเยซูเจ้าตรัสพระวาจาที่ดูเหมือนเท็จแต่เป็นจริงว่า “ผู้ใดเสียชีวิตของตนเพราะเรา และเพราะข่าวดี ก็จะช่วยชีวิตได้” (มก 8:35) พระองค์ทรงเป็นตัวอย่างในสิ่งที่ทรงสั่งสอน โดยทรงยอมสละชีวิตเพื่อช่วยรักษาชีวิตผู้อื่นให้รอดพ้น

³¹ Dionisio da Furnà, *Ermeneutica della pittura*, Napoli 1971, p.194. Cf. G. Gharib, *Le icone mariane*, pp.208-213.

³² R. Cavedo, *Vita*, in *Nuovo Dizionario di Teologia Biblica*, p.1667.

3.4 พระนางมารีย์ทรงเป็น “ต้นไม้แห่งชีวิต”

ต้นไม้แห่งชีวิตที่พระเจ้าทรงปลูกในสวนเอเดน (เทียบ ปฐม 2:9) เป็นสัญลักษณ์ของชีวิตอมตะ แต่เพื่อมนุษย์จะได้รับประโยชน์จากต้นไม้นี้ เขาต้องเชื่อฟังพระเจ้า หลังจากมนุษย์ทำบาป สิ่งนี้เป็นไปได้เมื่อเขาเข้าถึงพระปรีชาญาณ ซึ่งเป็นต้นไม้แห่งชีวิต (เทียบ สภษ 3:18) และยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเยซูเจ้าอย่างเด็ดเดี่ยว “ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้เขากินผลจากต้นไม้แห่งชีวิตที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้า” (วิว 2:7; เทียบ 22:2,14:19) ในไม่ช้า ภาพนี้ถูกเปลี่ยนเป็นภาพของไม้กางเขน ซึ่งนักบุญฮิปโปไลตุสแห่งโรม เรียกว่าเป็นต้นไม้อมตะ ต่อมาแม้พระนางมารีย์ก็ทรงถูกพรรณนาให้อยู่เคียงข้างต้นไม้แห่งชีวิตเมื่อทรงรับสารจากทูตสวรรค์ และทรงได้รับการขานนาม (ว่า) อุทยานที่มีต้นไม้แห่งชีวิตปลูกไว้แล้ว³³ หรือต้นไม้แห่งชีวิตเป็นสัญลักษณ์ที่ถูกประยุกต์ใช้กับพระนางมารีย์ดังที่นักบุญยอห์น ชาวดามัสกัสกล่าวว่า “กระแสน้ำเรียกของพระนางคือการถูกหล่อเลี้ยงด้วยพระวาจาของพระเจ้าจนอิม...เหมือนต้นไม้แห่งชีวิตที่เกิดผลในเวลาที่กำหนดคือพระเจ้าผู้ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ ผู้ทรงเป็นชีวิตนิรันดร์สำหรับสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย³⁴

³³ “พระนางมารีย์ทรงเป็นอุทยานเขียวขจีและไม่น่าเบื่อ ซึ่งมีต้นไม้แห่งชีวิตปลูกไว้ ที่เกิดผลอมตะแก่ทุกคนอย่างกว้างขวาง” (Germano di Constantinopoli, Omelia per l’Annunciazione: TPM II, p.350)

³⁴ Giovanni Damasceno, Omelia sulla natività di Maria, 9: TPM II, p.505.

นี่เป็นสัญลักษณ์ที่นักบุญหลุยส์ มารี เดอ มงฟอร์ตประทับใจ และนำไปประยุกต์ใช้ไม่เพียงกับไม้กางเขน³⁵ เท่านั้น แต่ยังใช้กับพระนางมารีย์อีกด้วย ผู้ใดต้องการมีผลแห่งชีวิต ผู้นั้นต้องมีต้นไม้แห่งชีวิตคือพระนาง³⁶ นักบุญหลุยส์ มารีใช้สัญลักษณ์ของต้นไม้แห่งชีวิตเพื่ออธิบายชีวิตจิตที่มีจุดศูนย์กลางในพระนางมารีย์ ดังที่เขาดำเนินชีวิตและสั่งสอนว่า “ถ้าพระจิตเจ้าทรงปลุกฝังต้นไม้แห่งชีวิตในจิตวิญญาณของท่าน คือความเลื่อมใสศรัทธาที่พอเพียงพออธิบายไปนั้น ท่านต้องเอาใจใส่ทุกวิถีทางเพื่อจะได้เกิดผลตามเวลาที่กำหนด”³⁷

นักบุญหลุยส์ มารี พัฒนาสัญลักษณ์นี้ โดยนำเสนอแบบฝึกหัดการบำเพ็ญตบะที่จำเป็น³⁸ เพื่อให้ต้นไม้แห่งชีวิตได้เกิดผลคือ “พระเยซูเจ้าผู้ทรงน่ารักและน่าเคารพ ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระนางอยู่เสมอและจะทรงเป็นตลอดไป”³⁹

ดังนั้น ในพระนางมารีย์การอ้างถึงชีวิตทุกมิติก็ร่วมเป็นหนึ่งเดียวกันคือ ทั้งด้านกายภาพและจิตวิญญาณ ทั้งเวลาในโลกและนิรันดรภาพ จากพระนางในรูปแบบต่างๆ มีการเชิญชวนให้ต้อนรับชีวิตที่กำลังเริ่มต้นและปกป้องด้วยความรัก และเคารพพระหรรษทานในมนุษย์คือ ความสนิทสัมพันธ์กับพระบิดา พระบุตร และพระจิต เพื่อแสดงชัดเจนว่าชีวิตนิรันดรอยู่เหนือวัฏวนธรรมที่นำไปสู่ความตาย

³⁵ Louis-Marie Grignion De Montfort. *Il segreto di Maria*, 22.

³⁶ Louis-Marie Grignion De Montfort, *Trattato della vera devozione a Maria (= VD)* 164. “โดยทั่วไป พระนางมารีย์ทรงเป็นต้นไม้แท้จริงที่นำชีวิต ทรงเป็นพระมารดาแท้จริง ผู้ประสูติพระองค์” (VD 44) “ถ้าท่านดูแลเอาใจใส่ต้นไม้แห่งชีวิตอย่างดีคือพระนางมารีย์ โดยมีความเชื่อสัตย์ต่อกิจศรัทธาแห่งการคารวักจันี้ ต้นไม้นี้จะบังเกิดผลตามเวลาที่กำหนด และผลนี้ไม่เป็นสิ่งใดนอกจากพระเยซูคริสตเจ้า” (VD 218) เทียบ VD 261.

³⁷ *Il segreto di Maria*, 70.

³⁸ เป็นเรื่องเกี่ยวกับอิสรภาพจากอุปสรรคต่าง ๆ ของมนุษย์ การพิศเพ่งภาวนา การต่อสู้กับความเห็นแก่ตัวและบาป การอธิษฐานและศีลมหาสนิท ความซื่อสัตย์ในการถูกทดลอง (*Il segreto di Maria*, 71-77) สำหรับการตีความหมายที่แตกต่างกันของสัญลักษณ์ของต้นไม้แห่งชีวิต, ดู E.M. Toniolo, *Pregare 'con Maria' la vita*, in *Come pregare con Maria*, Centro di culture mariana “Madre della Chiesa”, Roma 1991, pp.165-175.

³⁹ *Il segreto di Maria*, 78.

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกพระคัมภีร์. (2014). **พระคัมภีร์คาทอลิก ฉบับสมบูรณ์**. คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกพระคัมภีร์.
- Austin Flannery, ed. (1996). **Vatican Council II, Vol. 1: The Conciliar and Post Conciliar Documents, new revised edition**. Costello Publishing Company.
- De Flores, Stefano and Meo, Salvatore, ed. (1985). **Nuovo Dizionario di Mariologia, Cinisello Balsamo**. Edizioni Paoline.
- De Flores, Stefano. (1991). **Maria nella teologia contemporanea**. Centro di cultura mariana.
- Erminio, Lora. (1976). **Enchiridion Vaticanum: testo ufficiale e versione italiana**. EDB.
- Evdokimov, Paul. (1980). **La donna e la salvezza del mondo**. Jaka Book.
- Gebara Ivone and Bingemer M. Clara. (1989). **Maria madre di Dio e madre dei poveri, Un saggio a partire dalla donna e dall'America Latina**. Cittadella.
- Gharib, Georges. (1987). **Le icone mariane**. Storia e culto. Citta Nuova.
- Gharib, Georges. (1988). **Testi mariani del primo millennio. 4 volumi**. Città Nuova.
- Gozzelino, Giorgio. (1985). **Vocazione e destino dell'uomo in Cristo, Saggio di antropologia teologica fondamentale (protologia)**. LDC.

- Grignion de Montfort, Louis-Marie. (2015). **Trattato della vera devozione alla Santa Vergine e il segreto di Maria**. San Paolo Edizioni.
- Jeremias, Joachim. (1976). **Teologia del Nuovo Testamento, I**. Paideia.
- John Paul II, Pope. (1980). **Dives in Misericordia**. Catholic Truth Society.
- John Paul II, Pope. (1988). **Mulieris Dignitatem**. Catholic Truth Society.
- John Paul II, Pope. (1987). **Redemptoris Mater**. Catholic Truth Society.
- Moltmann, Juergen. (1973). **Il Dio crocefisso, La croce di Cristo, fondamento e critica della teologia cristiana**. Queriniana.
- O'Carrol, Michael. (1982). **A Theological Encyclopedia of the Blessed Virgin Mary**. Wilmington.
- Ossanna, Tullio. (1984). **Il magnificat progetto di vita. Analisi etico strutturale di Luca 1,46b-55**. Borla.
- Schuermann, Heinz. (1998). **Il Vangelo di Luca**. Paideia.
- Serra, Aristide. (1987). **Maria secondo il vangelo**. Queriniana.

[หมวดปรัชญา]

เพลโทว์

ค้นหา Logos ใน Chaos

ศ.กীরติ บุญเจือ, ราชบัณฑิต

เพลโทว์เริ่มความคิดของตนเองเมื่อใด

ครั้นเพลโทว์ตกลงปลงใจว่าจะเป็นทายาททางปรัชญาของซาคเชรอนิสแล้ว ชั้นแรกก็ได้พยายามรวบรวมความคิดของซาคเชรอนิส ครั้นได้มาพอสมควรแล้วก็ตระหนักว่ายังไม่พอ ต้องขยายผลต่อด้วยปัญญาของตนเอง เรื่องนี้เอดเวิร์ด แคร็ด ในหนังสือ Edward Caird, The Evolution of Theology in the Greek Philosophers, p.109 ได้สรุปไว้เป็น 2 ประเด็นหลัก

ศาสตราจารย์และราชบัณฑิต อดีต สนช. อดีตหัวหน้าภาควิชาปรัชญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อดีตคณบดีคณะปรัชญา และศาสนา มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญและมหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น ประธานโครงการปริญญาเอกปรัชญาและจริยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา บรรณาธิการจัดทำสารานุกรมปรัชญาของราชบัณฑิตยสภา บรรณาธิการจัดทำสารานุกรมวิสามานยนามศาสนาสาทุกของราชบัณฑิตยสภา คณะกรรมการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการของวิทยาลัยแสงธรรม, มหาวิทยาลัยนานาชาติเอเชีย-แปซิฟิก ประธานกิตติมศักดิ์องค์การศาสนาเพื่อสันติภาพแห่งเอเชีย สอบถามเรื่องปรัชญา โทร. 086-0455299.

ประเด็นแรกแก้ไขความสับสนของชาวเซอติสในการแยกความฉลาดกับความโง่ คือฉลาด ได้แก่ รู้อย่างสมบูรณ์ โง่คือไม่รู้อะไรเลย รู้คือรู้อย่างสมบูรณ์ไม่มีที่ติ หากมีที่ติเพียงนิดเดียนั้นนับว่าไม่รู้หรือโง่เข้าไปเลย เพลโทว์แก้เป็นวาระหว่างความรู้สมบูรณ์ซึ่งยากที่จะรู้ได้ กับความไม่รู้มีระดับความรู้กลางๆ มากมาย และคนส่วนมากก็รู้อย่างนี้ เพราะยากที่จะหา ผู้ตรัสรู้และผู้ไม่รู้อะไรเลยแม้แต่นิดเดียว และที่รู้ก็รู้ความจริงบ้างความเท็จบ้าง ยากที่จะรู้ ความจริง 100% หรือเท็จหมดทั้ง 100% ความรู้ไม่เต็มร้อยเช่นนี้เพลโทว์ให้ชื่อว่าความคิดเห็น (opinion) และผู้รู้ระดับนี้ได้ชื่อว่าผู้มีความคิดเห็น แต่ก็ถือได้ว่าเป็นความรู้ระดับต้น และเป็นพื้นฐานให้ต่อยอดขึ้นไปจนถึงความรู้สูงสุดได้

ประเด็นที่ 2 เรื่องประเมินความสุขจากความเข้มและความนานของความพึงพอใจ (pleasure) บทสนทนา Protagoras ให้นักปรัชญาซาฟเฟิสท์เสนอกฎหมายเป็นตัวควบคุม มิให้เกิดการวิวาทระหว่างพลเมือง ซึ่งเพลโทว์เอามาพัฒนาต่อว่าปัญญาต้องทำการต่อไปเพื่อหาเอกภาพในความหลากหลาย คือ จากกรณีเฉพาะหน่วยปัญญาอนุมาณไปถึงหลักเกณฑ์สากล (the Universal) ได้นิยามต่างๆ มากมาย เช่น เราทุกคนมีประสบการณ์เหมือนกันว่าได้เห็นคนต้องตายมามากจนปัญญากล้าสรุปว่าเกิดมาเป็นคนก็ต้องตายสักวันหนึ่งทุกคน และปัญญาก็เชื่อว่าที่เชื่อนั้นต้องจริงอย่างไม่มียกเว้น ปัญญาของเพลโทว์รับรองว่าเป็นความจริงนิรันดร ไม่ใช่จากเหตุผลที่ว่าได้เห็นมาเยอะ แต่มั่นใจว่าจริงจากการทำงานของปัญญาเอง แสดงว่าปัญญามีสมรรถนะในตัวที่จะเชื่อว่ามีความจริงนิรันดร มิใช่เพราะได้มีประสบการณ์มาแม้จะมากสักปานใดก็ยังไมครบทุกหน่วย จะมากสักเท่าใดก็ไม่มีวันจะครบทุกหน่วยที่เป็นไปได้ แต่มั่นใจและเชื่อได้ด้วยสมรรถนะของปัญญาเอง นอกจากนั้นเมื่อได้ความจริงนิรันดรมากๆ เข้าปัญญาก็มีสมรรถนะที่จะคิดต่อไปว่ากฎเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กัน และกันเป็นเอกภาพของความจริงในความหลากหลายของความจริงทั้งปวง ในบทสนทนา Phaedo, 79c มีบันทึกไว้ว่า “เมื่อเราตระหนักรู้สิ่งใดๆ ปัญญาย่อมใช้วิธีต่างๆ ของร่างกายเป็นเครื่องมือ เช่น เห็นโดยใช้ตา ได้ยินโดยใช้หู ฯลฯ ซึ่งล้วนแล้วแต่ให้ความรู้เฉพาะหน่วย (particular) และเป็นความรู้ระดับความคิดเห็น ซึ่งในปัจจุบันเรียกว่ามีประสบการณ์ที่เชื่อได้ในระดับความน่าจะเป็น (probability) คนเรามีประสบการณ์ในเรื่องเดียวกันมากสักเท่าใดๆ ก็ไม่มีวันจะกลายเป็นความรู้หรือความเป็นจริงสากล (universal reality) ไปได้ ปัญญาของผู้ที่ไม่สมบูรณ์อาจจะหลงใหลในความสามารถของตน จึงดิ่งลงล่างใช้ร่างกายเป็นอุปกรณ์แสวงหาความรู้เพิ่มเติมในเรื่องเดิม ได้ประสบการณ์ที่แตกต่างไปจากเดิมมากมาย

จนกลายเป็นความรู้ท่วมหัว ยิ่งมากยิ่งสับสน หากไม่มีใครหรืออะไรมาเตือนสติให้ลองเปลี่ยนวิธีหาความรู้แบบอื่นดูบ้างก็อาจจะสิ้นอายุขัยไปเปล่าๆบนกองแห่งความรู้เท่าไม่ถึงการณ์นั้น ประเด็นสำคัญที่เพลโทว์นึกได้ในตอนนี้ก็คือ ต้องเปลี่ยนทิศทางของการแสวงหาความรู้ของปัญญา จากการมองลงล่างเป็นการมองขึ้นบน และ ณ จุดวิกฤตินี้เองคติพจน์ของซาคเชรอติสก็เข้ามาช่วยนำพาออกจากความมืดบอด จงรู้จักตัวเอง เป็นคำเตือนปัญญาให้หยุดมองข้างล่างต่ำกว่าตน ให้มองปัญญาว่าเป็นส่วนสูงสุดของความเป็นมนุษย์ จะพบแดนของปัญญาว่าตรงข้ามกับแดนของร่างกายที่แตกต่างออกไปอย่างหาอะไรเปรียบมิได้ เพราะเป็นแดนแห่งความรู้บริสุทธิ์ นิรันดร ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่รู้ตาย ไม่เสื่อมสลาย เป็นแดนที่สูงส่งสมศักดิ์ศรีของปัญญา ปัญญาที่เข้าถึงแดนนี้แล้วจะรู้จักใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือชั่วคราวเพื่อบำเพ็ญตนเป็นผู้เดินทางสู่ความจริงนิรันดร และเมื่อถึงเวลาสิ้นอายุขัยของร่างกายก็จะละร่างได้อย่างเต็มใจและมีศักดิ์ศรี เพื่อเข้าแดนแห่งความสุขแท้ของปัญญา

เพลโทว์คิดเรื่องนี้ก่อนมีการตั้งศาสนาคริสต์ อิสลาม ซิกข์ ส่วนศาสนาพราหมณ์ฮินดู และศาสนาพุทธมีการเผยแผ่ในทางตะวันออกอยู่แล้วแต่เชื่อได้ว่ายังไม่เป็นที่รู้จักในประเทศกรีซสมัยนั้น แต่เพลโทว์คิดและเขียนเป็นภาษากรีกซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของกลุ่มภาษาอารยัน หากจะมีสำนวนโวหารใกล้เคียงกันบ้างก็เป็นเรื่องปกติของความพยายามใช้ภาษาให้ได้ความหมายที่ต้องการ

เมื่อเพลโทว์คิดได้ว่าปัญญาต้องหาความรู้แท้ในแดนของปัญญาโดยมีร่างกายช่วยในแดนของร่างกายก็จะเริ่มพบจุดแห่งความฉงน ชัดเจนที่สุดในประสบการณ์ของคณิตศาสตร์ เช่น วิว 2 ตัวกับกระต่าย 2 ตัว สรุปรูปร่างอย่างละ 2 เท่ากันพอดี มันเท่ากันตรงไหนในประสบการณ์จริง มันเท่ากันที่ เลข 2 แต่เขียนเลข 2 สักกี่ครั้งก็ครั้งก็ไม่เห็นจะเท่ากัน ตกลงความเท่ากัน (equality) คืออะไร อยู่ที่ไหนในโลกแห่งประสบการณ์ ไม่มี

อีกตัวอย่างหนึ่ง นี่เป็นวัว นั่นก็เป็นวัว นี่และนั่นเป็นวัวเหมือนกัน มันเหมือนกันตรงไหน เพลโทว์คิด จากวัวสักล้านตัวหามา 2 ตัวให้เหมือนกันจริงๆทุกประการก็ทำไม่ได้ แต่ก็พูดได้ว่าทั้งล้านตัวเป็นวัวเหมือนกัน มันเหมือนกันตรงไหน เพลโทว์คิด เพลโทว์คิดอย่างแอร์เริสทาเทิลล์หรือไม่ว่าเป็นผลจากการถอดสิ่งสากล (abstraction) ขึ้นสุดยอด (apothesis) กระมัง แคร็ด (หน้า 116) ไม่คิดว่าเป็นการสรุปเอาง่ายๆสักเอาเผากินอย่างนั้น แต่ก็ใช้ว่าแอร์เริสทาเทิลล์จะคิดตื้นๆ กว่าเพลโทว์ เพราะแอร์เริสทาเทิลล์เป็นลูกศิษย์ของเพลโทว์ น่าจะต่อยอดและไปไกลกว่าเพลโทว์ และเพลโทว์ก็ได้คิดเสนอเป็นคำตอบในประเด็นนี้ไว้แล้วว่า

จิตมนุษย์ (human psyche) มีสมรรถนะที่จะรู้ได้ถึง 3 ระดับตามสมรรถนะสัญชาตญาณที่สังเกตได้ในคนทุกคน คือ ระดับเติบโต ระดับสืบพันธุ์และระดับปัญญาสำนึก สองระดับแรกต้องผ่านทางร่างกายเป็นเครื่องมือเพื่อปฏิบัติการหาความสุข ส่วนระดับที่สามไม่จำเป็นต้องผ่านทางร่างกายเป็นอุปกรณ์ทั้งหมด ในช่วงแรกต้องอาศัยผัสสะของร่างกายเพื่อเก็บข้อมูลส่งให้ปัญญาถอดเอาส่วนที่ต่างกันในเรื่องเฉพาะหน่วยให้เหลือเพียงสิ่งที่เหมือนกันในเรื่องเฉพาะหลายๆหน่วย และสรุปเป็นความรู้สากล ตามกระบวนการนี้ดูเหมือนว่าปัญญาจะมีสมรรถนะสร้างสิ่งสากลในตอนปลายของกระบวนการถอดสิ่งสากล ซึ่งเพลโทว์ถือว่ากฎเหตุผลไม่ยอมรับให้ปัญญาสามารถสร้างสิ่งสากลจากความว่างเปล่า จึงต้องเชื่อว่าปัญญาได้มีความรู้สากลทั้งหลายมาก่อนที่จะมีประสบการณ์สิ่งเฉพาะหน่วยแม้แต่หน่วยเดียว ปัญหาก็คือคุณขึ้นมาทันทีว่าปัญญารู้สิ่งสากลมาจากไหนและตั้งแต่เมื่อใด ก็มีทางเดียวสำหรับเพลโทว์ที่จะตอบได้ คือ ทุกอย่างมีอยู่ก่อนแล้วแต่นิรันดรในสารรวมรูป (Chaos) ซึ่งมีลักษณะเป็นวจนะ (Logos) สำหรับเพลโทว์ ปัญญามนุษย์คิดได้เองก็จะเป็นผลงานสร้างสรรค์ของปัญญาปัจเจกของมนุษย์แต่ละคนเป็นสมมุติฐาน ส่วนปัจเจกปัญญา มีน้ำหนักน้อยมากในระดับความเป็นจริงและคุณค่าความจริงสากล แต่ถ้าเป็นคุณภาพที่มีอยู่ในเนื้อหาของปัญญาก็จะทำให้คติพจน์ของซาคเรอติสที่ว่า จงรู้ในตัวเอง มีน้ำหนัก เพลโทว์จึงมีแนวโน้มที่จะเชื่อตามเฮสเสียดว่าทุกอย่างมีอยู่แล้วใน Chaos ซึ่งเฮสเสียดคิดว่าเป็นสารไร้รูป เพราะมีทั้งพลังสร้างสรรค์และพลังทำลายปนคละกันอย่างสมดุลจนเกิดผลอะไรไม่ได้ ซึ่งแอนนิกแซกเกอริสปรับเป็นสารสารพัตรูปดีๆที่แข่งขันกันทำการ ที่ใดพลังใดแข็งแกร่งก็ช่วยพลังอื่นๆทั้งหลายได้สำเร็จก็แสดงผลงานได้ที่ละอย่างแล้วแต่ว่าอย่างไรจะเข้มแข็งพอ และซาคเรอติสปรับเป็นสารรวมรูป คือ พลังทั้งหลายมีได้แข่งขันกันแต่ร่วมมือกันยกย่องพลังหนึ่งเป็นพลังชูโรงโดยมีพลังปัญญาชี้เป้าหมายการแสดงทุกอย่างและทุกครั้งจึงมีเป้าหมาย (purpose or end) ความคิดของซาคเรอติสไม่เป็นระบบ แต่แทรกกระจัดกระจายอยู่ในบทสนทนาต่างๆ เพลโทว์มีหน้าที่ต้องเก็บรวบรวมและเสนอใหม่ให้เป็นระบบ Logos ภาษากรีกแปลว่าคำพูดหรือวจนะ และเพื่อให้สมบูรณ์แบบวจนะจึงเป็นองค์ไม่มีขอบเขตและนิรันดร โดยมีการแบ่งส่วนเป็นส่วนย่อยที่มีขอบเขตได้เรียกว่าการมีส่วนร่วม (participation) ซึ่ง Whitehead นิยามว่าเป็น Panentheism (ทุกอย่างอยู่ในพระเจ้า ต่างกับ Pantheism ที่หมายความว่าทุกสิ่งคือพระเจ้า)

วณะหรือโลกแห่งความเป็นจริงทั้งหมดประกอบด้วยความเป็นจริง 2 ส่วน คือ โลกแห่งมโนคติ (World of Ideas, World of Forms, World of the Universals) รู้ได้เข้าใจได้ด้วยปัญญา กับโลกแห่งผัสสะ (World of the Sensibles) รู้ได้ด้วยผัสสะ โลกแห่งผัสสะมีอยู่อย่างเป็นระเบียบภายใต้การจัตระเรียบของมโนคติแห่งสิ่งดี (Idea of the Good) โลกแห่งผัสสะมีความเป็นระเบียบอยู่ในตัวเองแต่จัตระเรียบให้ตัวเองไม่ได้นอกจากจะได้รับการดูแลโดยปัญญา

มโนคติแต่ละมโนคติมีความไม่มีขอบเขตในตัวเองและในขณะเดียวกันก็มีความมีขอบเขตโดยถูกจำกัดขอบเขตจากมโนคติอื่นๆ ทั้งหมด มโนคติแห่งสิ่งดีเป็นบ่อเกิดในนิรันดรของมโนคติสากลอื่นๆทั้งหมด และมโนคติทั้งหลายเป็นบ่อเกิดในเวลาของสิ่งเฉพาะหน่วยทั้งหลายในขอบข่ายของมโนคตินั้นๆ เช่น มโนคติแห่งความเป็นมนุษย์มีบ่อเกิดมาจากมโนคติแห่งสิ่งดี และเป็นบ่อเกิดของมนุษย์ทุกคนที่เกิดมาในโลกแห่งผัสสะในฐานะที่ปัญญามนุษย์แต่ละหน่วยเป็นการมีส่วนร่วมโดยแบ่งส่วน (participation) จากปัญญาสากลในวณะหรือสารรวมรูปเดิม

เพลโทว์เป็นผู้คิดพบทฤษฎีโลกแห่งมโนคติโดยพัฒนาจากคำสอนของซาคเซรอติสและให้ความสำคัญกับความคิดที่ตนคิดได้นั้นอย่างมาก โดยถือวามโนคติแต่ละมโนคติคุมทั้งความเป็นไปและความรู้เกี่ยวกับมโนคตินั้นๆ แล้วก็ยังคงคิดต่อไปถึงมโนคติสิ่งดีว่านอกจากจะมีหน้าที่ควบคุมความเป็นไปและความรู้เกี่ยวกับสิ่งดีทั้งหมดแล้ว ยังมีบทบาทควบคุมความเป็นไปและความรู้เกี่ยวกับมโนคติทั้งหมดอีกด้วย มโนคติแห่งสิ่งดียังเป็นบ่อเกิดของมโนคติความจริง (truth) ความเป็นจริง (reality, existing) และความสุนทรีย์ (aesthetical) ด้วย ทั้งนี้ก็เพราะคุณสมบัติการมีส่วนร่วม (participation) และคุณสมบัติอุตุระ (transcendence) ของมโนคติแห่งสิ่งดีที่แผ่กระจายความดีไปถึงทุกสิ่งโดยตัวเองมิได้สูญเสียพลังแห่งความดีจนอ่อนแอลงไปแม้แต่น้อย ดังข้อสังเกตของแคร์ดใน Edward Caird, *The Evolution of Theology in the Greek Philosophers*, p.107 ว่า “ในบทสนทนา Gorgias อย่างน้อยก็ปรากฏชัดว่าสิ่งสากลอย่างน้อยก็เข้าใจได้ว่าเป็นหลักการจัตระเรียบ (organizing principle of the whole) ของโลกแห่งความเป็นจริง (the world of reality, Logos ที่ปรับความเข้าใจจาก Chaos ของเฮสเสียด) ซึ่งเป็นการจัตระเรียบให้ทุกสัดส่วนของโลกแห่งความเป็นจริงให้มีความสัมพันธ์กันอย่างทั่วถึง ไม่มีอะไรถูกละเลยให้อยู่นอกกรอบความสัมพันธ์นี้เลย ที่สำคัญที่สุดสำหรับเพลโทว์ก็คือความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นจริงของ

อภิปรัชญากับความดีของจริยศาสตร์ ประเด็นนี้เป็นเรื่องสำคัญที่จะให้เพลโทว์ชี้ออกมาได้ชัดเจนว่าจะหาความสุขต่อหาในปัญญาเท่านั้นจึงจะได้ความสุขแท้ บทบาทของโมนอคติแห่งสิ่งดีจึงมิได้จำกัดอยู่แค่บทบาทของความจริงเชิงญาณปรัชญาเท่านั้น แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือบทบาทเชิงอภิปรัชญาในการเป็นบ่อเกิดจำเป็นของความมีอยู่และเป็นแหล่งบันดาลให้ได้ความสุขสมบูรณ์แบบและไม่เสื่อมสลายตลอดนิรันดรด้วย” ในบทสนทนา Republic เพลโทว์อธิบายเพิ่มเติมมากกว่านั้นอีกว่า ความต้องการความดีในฐานะความดีของบุคคลอยู่เบื้องหลังของความปรารถนาทั้งหลายของปัญญา โดยสิ่งที่ปัญญาปรารถนาทั้งหลายคือความดีซึ่งแยกออกได้ชัดเจนจากความปรารถนาของกิเลส ปัญญาทุกปัญญามุ่งหาความดีเป็นเป้าหมายที่บางครั้งลึกลับหรือหลงผิดก็เพราะสำคัญผิดว่าเป็นความดีแท้” (505 e) หากได้รับการอบรมสั่งสอนให้รู้อย่างถูกต้องแล้วเขาก็จะมุ่งทำแต่ความดี เพราะความดีมิใช่เพียงคุณภาพสูงสุดของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่เป็นสิ่งดีสูงสุดที่มีความดีเป็นคุณภาพสูงสุดในตัว ดังที่แครตได้บรรยายไว้ในหน้า 110 ว่า “ต้องเข้าใจเป็นพื้นฐานเบื้องต้นว่าความดีในจริยศาสตร์นั้นเป็นหลักการแห่งเอกภาพและระเบียบการที่เป็นจริงแทรกอยู่กับการตัดสินใจทุกครั้งทางจริยศาสตร์ แม้จะซ่อนอยู่เบื้องหลังจนมองไม่เห็นก็ตาม เห็นเมื่อใดก็พบว่ามันทำหน้าที่อย่างเต็มที่ทุกที่... มันทำหน้าที่อย่างนี้มิใช่แต่ในด้านจริยศาสตร์เท่านั้น แม้ในด้านอื่นๆทุกเรื่องก็ทำหน้าที่เดียวกัน เช่น ในเรื่องของความเท่ากัน ความใหญ่ ความงาม ซึ่งรวมแล้วก็คือทุกเรื่องที่เป็นความรู้ไม่ว่าด้านใดของปัญญา

แครตในหนังสือ The Evolution of Theology in the Greek Philosophers, pp.111-2 เสนอจุดยอดของปรัชญาเพลโทว์ด้วย Highest Principle of Unity เอกภาพคือภาพที่เป็นเอกะ โดยพัฒนาจากจุดเริ่มต้นของเฮสเสียดว่า แต่แรกเริ่มมีแต่ Chaos ซึ่งหมายถึงความเป็นจริงทั้งหมดรวมกันตั้งแต่เทพจนถึงผงละอองที่เล็กที่สุดไม่ว่าดีหรือเลว แอนนิคแซกเกอริสพัฒนามาเป็น Chaos แห่งสารพัดสิ่งดีที่มีคุณภาพต่างกันที่อยู่รวมกันโดยบังเอิญอย่างไร้ระเบียบ (เลวคือดีไม่ครบถ้วน) ซากเซรอกิสพัฒนาเป็น Logos ที่มีระเบียบโดยต้องอาศัยปัญญาช่วยจัดมาอยู่ในมือของเพลโทว์กลายเป็นเอกภาพที่มีความเป็นเอกะคือความหนึ่งเดียวที่ไม่มีความเป็นสุญตาแทรกอยู่เลย เอกภาพหนึ่งเดียวนี้มีเอกลักษณ์ 4 ประการเหมือนกันในทุกสัดส่วน คือ เป็นความเป็นจริง (real) มีความจริง (true) มีความดี (good) และมีความสุนทรี (aesthetic) คุณสมบัติทั้ง 4 ประการนี้มีลักษณะเป็น transcendental

คือ มีฐานะสูงสุดเสมอกันและไม่ทับซ้อนกัน ทุกสิ่งในเอกภพต้องเป็นสิ่งที่มีอยู่ มีความจริง มีความดี และมีความสุข โดยการมีส่วนร่วมจากความมีอยู่สูงสุด มีส่วนจากความจริงสูงสุด มีส่วนจากความดีสูงสุด มีส่วนจากความสุขสูงสุด การมีส่วนร่วมหมายความว่ามิในระดับไม่สมบูรณ์โดยสิ่งสมบูรณ์ที่แบ่งส่วนไปนั้นมิได้สูญเสียความสมบูรณ์ของตนแม้แต่น้อย เพราะสมบูรณ์อย่างไม่มีขอบเขต เมื่อปัญญาของเพลโทว์เข้าถึงมโนคติสากลเป็นเรื่องๆ ได้แล้ว ก็ยังไม่ยอมหยุดยั้งอยู่เพียงระดับนั้น โดยที่แต่ละสิ่งสากลมีความสมบูรณ์ในตัวก็จริง แต่ยังไม่ออกกว่ามันสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับอย่างไรหรือไม่ จึงได้คิดสูงขึ้นอีกระดับหนึ่งว่าสิ่งสากลทุกสิ่งล้วนแต่เป็นความเป็นจริงต้องมีอยู่ ความมีอยู่จึงเป็นลักษณะร่วมของสิ่งสากลทั้งหลาย เป็นสิ่งสากลของสิ่งสากลทั้งหลาย ยิ่งกว่านั้นความมีอยู่ยังเป็นคุณลักษณะของสิ่งเฉพาะหน่วยทั้งหลายภายในสิ่งสากลทุกข้ออีกด้วย ความมีอยู่จึงเป็นมโนคติสากล เพราะเป็นคุณสมบัติร่วมของสิ่งสากลทั้งหลายทั้งยังเป็นคุณสมบัติร่วมของแต่ละเฉพาะหน่วยของสิ่งสากลทั้งหลายอีกด้วย ในทำนองเดียวกันนี้จะกล่าวได้กับมโนคติสิ่งสุนทรีย์และมโนคติแห่งความดี (Idea of the Good) เพลโทว์จึงให้ชื่อพิเศษแก่มโนคติแห่งความมีอยู่ มโนคติแห่งความสุข และมโนคติแห่งความดีว่าเป็นมโนคติข้ามประเภท (Transcendental Ideas) โดยถือว่า 4 มโนคตินี้เป็น 4 ด้านของมโนคติเดียวกัน แต่ปัญญามนุษย์จะเข้าใจได้ยากหากไม่แยกเข้าใจเป็นส่วนๆ และเมื่อเข้าใจเป็นส่วนๆ แล้วปัญญามนุษย์ก็ยังคงมีความโน้มเอียงที่จะเข้าใจว่ามโนคติแห่งสิ่งดีเป็นตัวการนำให้มนุษย์พัฒนาคุณภาพชีวิต

คำอธิบายของเพลโทว์เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของผู้ใช้ปัญญาแสวงหาความเข้าใจความเป็นมาของสรรพสิ่งโดยไม่มีวิวรรณ์การเปิดเผยจากเบื้องบนหรือการตรัสรู้ของศาสดาเป็นแนวทางช่วย แม้อาจจะมีศาสดามาเปิดเผยประเด็นตรัสรู้และประเด็นวิวรรณ์แล้วก็ยังมีปัญหาในระดับปรัชญาให้คิด การวิเคราะห์ของนักปรัชญาก็ยังเป็นประโยชน์ที่ผู้สนใจปรัชญาศาสนาจะใช้เป็นเครื่องมือช่วยนำทางไปสู่ความเข้าใจที่ควรสนใจในศาสนาต่างๆ อย่างเป็นประโยชน์มาจนทุกวันนี้ ดังที่เคร์ตได้สรุปไว้อย่างน่าคิดว่า “การถกปัญหาปรัชญาเริ่มจากความคิดเห็นไปสู่ความจริง มิเพียงแต่ในสาขาปรัชญา แต่ทุกสาขาของความเป็นจริงรวมทั้งความเป็นจริงทางศาสนาด้วย โดยชักใยความจริงเข้าด้วยกันให้เป็นระบบ”

เพลโทว์กับการแสวงหาเอกภาพของความรู้

ในแง่ของปรัชญา เพลโทว์ถือว่ามีโอกาสดีที่เกิดจากเชื้อสายอารยันและซ้ำซ้อนกับการใช้ภาษาอารยัน (ภาษากรีก) ทำให้การมองอะไรในกรอบของเอกภาพเป็นเรื่องปกติสามัญ ความเชื่อทางศาสนาของบรรพบุรุษกรีกวนเวียนอยู่กับ Chaos ซึ่งต่อไปนี้จะใช้ในภาษาไทยว่าเคอัส โดยวิธีทับศัพท์ เพราะแปลเป็นภาษาไทยอย่างไรก็ได้ไม่ได้อย่างที่ตั้งใจ เคอัสในความเชื่อและคำสอนของศาสนากรีกไม่ใช่สิ่งสูงสุดในศาสนา แต่เป็นคำรวมของทุกสิ่งที่มีอยู่ ภาษากรีกว่า esti (is, est, อัสสติ, ภาติ) อะไรที่เอสติก็เป็นส่วนหนึ่งของเคอัส รวมทั้งเคอัสก็เอสติด้วย และเมื่อมีอยู่แล้วก็ตรงข้ามกับการไม่มีอยู่และจะกลายเป็นสิ่งไม่มีอยู่ก็ไม่ได้ สิ่งสูงสุดและสิ่งต่ำสุดก็ล้วนแต่เป็นส่วนหนึ่งของเคอัสนี้ จะว่าเป็นสรรพทวินิยมก็ไม่ได้ เพราะทเวะเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเคอัส สสารทั้งหมดก็เป็นส่วนหนึ่งของเคอัส สสารทั้งหมดรวมกันเรียกว่าเอกภพ (Universe) และก็เป็นส่วนหนึ่งของเคอัส จิตทั้งหมดรวมกันเรียกว่า โลกของจิต (the Spirit World or World of Psyche) ก็เป็นส่วนหนึ่งของเคอัสด้วย จิตมีหลายระดับ ระดับที่รู้และดิ้นรนเพื่อการมีชีวิตอยู่รอดของชีวิต (vegetative psyche) ระดับรู้และดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของวงศ์พันธุ์ (sensitive psyche) ระดับรู้และดิ้นรนหาความสุขด้วยปัญญา (intellective Psyche) มนุษย์เป็นจิตที่เป็นปัญญาและมีพลังอีก 2 ระดับ ช่วยโดยผ่านทางร่างกาย ส่วนเทพหรือมนุษย์ในขณะที่เป็นเทพก็เป็นจิตที่เป็นปัญญาและมีอีก 2 พลังช่วยโดยผ่านทางกายทิพย์ซึ่งเนรมิตเอามาใช้เมื่อใดก็ได้และสละเสียเมื่อใดก็ได้ เรียกว่ากายทิพย์ ปัญญาสามารถรู้กฎสากลได้ครบถ้วนหรือไม่ก็ได้แล้วแต่ความเข้มของแต่ละปัญญาและเมื่อรู้แล้วก็สอนปัญญาอื่นได้ กฎสากลทั้งหมดรวมกันเป็นระบบเรียกว่าโลโกส (Logos) ซึ่งเพลโทว์แสดงไว้เป็น 2 นัย คือ ใน Symposium และ ใน Phaedo (ซึ่งบทความนี้จะชี้แจงข้างหน้า)

เธลีสกล่าวไว้ว่าในเอกภพเต็มไปด้วยเทพ (full of gods) เทพของเธลีสในที่นี้หมายรวมถึงจิตทุกระดับบรรดามีในเคอัส นับตั้งแต่จิตที่เป็นชีวิตต่ำสุดขึ้นไปจนถึงเทวราชซุสซึ่งไม่นับว่าสูงหรือต่ำกว่า the Idea of the Good ซึ่งซาคเชรอติสจะแยกออกเป็นระดับต่างๆ คือ ระดับชีวิต ระดับเดริจฉาน ระดับปัญญามนุษย์ และระดับ daimones ที่เป็นปัญญากลางๆระหว่างเทพกับมนุษย์ จิตต่างๆ เหล่านี้มีมาในเคอัสพร้อมกับเคอัส ซึ่งแต่ละหน่วยก็มีพลังทำการและมีสัญชาตญาณอยากใช้พลังอันเป็นความสุขที่เป็นเป้าหมายของแต่ละหน่วย แต่ละหน่วยต่างก็เป็นอยู่นิรันดร)

เพลโทว์กล่าวถึงพลังของจิตเหล่านี้ว่ามีในมนุษย์ มนุษย์ที่เกิดมาเป็นคนแต่ละคนนั้นก็เพราะมีองค์ประกอบครบเป็นคนพอดี คือ มีแร่ธาตุที่เป็นสิ่งในเคอัสผสมผสานกันพอดีได้ ร่างกายของมนุษย์ มีจิตชีวิต จิตเดรัจฉาน และจิตปัญญามนุษย์เข้ามาสิงพอดีในร่างสสาร มนุษย์คนหนึ่งก็เกิดขึ้นและพลังต่างๆในตัวเขาประสานงานกันดี ทำให้เขาเติบโตได้ตามเกณฑ์

สมมติชายคนหนึ่งเกิดมาเป็นคนชื่อนายแดง เขามีร่างกายเป็นสสารจากการรวมตัวของ สสารประเภทต่างๆ จากเคอัสที่พอดีได้องค์ประกอบของคน สสารแต่ละชนิดในขณะเป็นส่วน ประกอบของร่างกายนายแดง ก็ทำประโยชน์ให้แก่นายแดงตามพลังความสามารถของมัน แต่ มันไม่มีความจำ ไม่สามารถจำว่าได้มีประวัติอะไรบ้างระหว่างที่เป็นร่างกายของนายแดง ครั้น หลุดออกจากร่างของนายแดงเมื่อใดก็หมดประวัติการเป็นส่วนหนึ่งของนายแดง มันอาจจะ ไปเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายอื่น แต่ก็เป็นการเริ่มต้นของบทบาทใหม่ที่ไม่มีความจำบันทึกไว้ เป็นประวัติในทีใดเลย ส่วนอื่นๆของตัวนายแดงก็เช่นเดียวกัน มีบทบาทตามหน้าที่แต่ไม่มีความจำบันทึกเป็นประวัติบทบาทและการทำงาน นอกจากจิตที่เป็นปัญญา สามารถจำ ประวัติของตัวเองและประวัติการร่วมมือกับสิ่งอื่นๆ ได้ แม้จะลืมไปบ้างแต่ก็ยังมีส่วนในความ จำของตัวเอง สามารถระลึกและตระหนักเป็นประวัติของตัวเองได้ เพลโทว์จึงเชื่อตาม ซาคเชรอลิสว่าวิญญาณหรือจิตที่เป็นปัญญาของมนุษย์เป็นสิ่งไม่รู้ตาย ส่วนอื่นๆ ที่แตกแยก สลายตัวได้นั้นรู้ตาย ทั้งๆ ที่แต่ละส่วนยังคงอยู่นิรันดรในเคอัส

วิญญาณมนุษย์จึงมีคุณภาพระดับปัญญาของเทพ แต่ไม่เป็นปัญญาเทพเพราะติดขัด เงื่อนไขบางประการที่ทำให้สวมเข้ากับร่างกายทิพย์ไม่ได้ หากแก้ไขเงื่อนไขที่ติดขัดนั้นได้สำเร็จ เมื่อใด ก็จะมีฐานะเสมอเทพทันที

จิตปัญญาของมนุษย์นอกจากสามารถจำประวัติของตัวเองแล้ว ยังสามารถรู้ คิด และ เข้าใจอะไรต่างๆ ในระดับสากล ไม่สามารถรับรู้ระดับปัจเจก เพื่อรู้ระดับปัจเจกต้องอาศัยจิต ระดับชีวิตและระดับเดรัจฉานช่วยเก็บรวบรวมข้อมูลให้จนระดับสากลปรากฏต่อปัญญา ปัญญาจะสามารถถอดสิ่งสากลนั้นออกมาเป็นความรู้ของปัญญาได้ มนุษย์จึงต้องมีร่างกาย ให้จิตระดับชีวิตและจิตระดับเดรัจฉานมาสิงสถิตเพื่อเป็นเครื่องมือช่วยปัญญาในมนุษย์ ส่วน ปัญญาในระดับเทพก็ต้องอาศัยกายทิพย์ช่วยในทำนองเดียวกัน

เพลโทว์ได้แสดงบทบาทของจิตระดับปัญญาไว้ว่าสามารถเข้าถึงความจริงนิรันดร โดยตรงตั้งแต่ละข้อและเครือข่ายของความจริงเหล่านี้เป็นเครือข่ายที่แน่นอนตายตัวนิรันดร ระบบครบถ้วนนี้มีในเคอัสและปัญญาปรารถนาที่จะเข้าถึงและมีความสุขแท้ ส่วนจิตระดับ

ชีวิตและระดับตรรกะจนเข้าถึงและรู้ได้แค่ประสบการณ์และข้อมูลข้อเท็จจริงที่เป็นหน่วยๆ ในโลกแห่งสสารของเคอัส ให้ความรู้ได้แค่ข้อเท็จจริงและความคิดเห็น โลกแห่งสสารมีการเปลี่ยนแปลงไม่ช้าก็เร็วตลอดเวลา ในบทสนทนา Symposium เพลโทว์ประเมินผลว่า ความรู้ระดับความคิดเห็นไม่แน่นอนนี้เป็นทั้งอุปสรรคสู่ความจริงนิรันดรและขณะเดียวกัน ก็เป็นพื้นฐานที่จำเป็นพาเข้าสู่ความจริงนิรันดรได้ เพราะตราบใดที่ยังมีชีวิตในร่างกายมนุษย์ ปัญญาต้องอาศัยเริ่มรู้จากสิ่งเฉพาะหน่วยจนกว่าปัญญาจะสามารถถอดสิ่งสากลออกจากสิ่งเฉพาะหน่วยได้สำเร็จ ในขณะเดียวกัน แคร็ดใน Edward Caird, *The Evolution of Theology in the Greek Philosophers*, p. 112 ก็อ้างว่าความรู้ระดับความคิดเห็น ก็เป็นอุปสรรคขัดขวางมิให้ปัญญาเข้าถึงความจริงและความสุขนิรันดร เพราะฉะนั้นผลของการช่วยเหลือปัญญาโดยจิตชีวิตและจิตตรรกะ มีทั้งด้านบวกและด้านลบ มีทั้งแง่คุณและแง่โทษ มีทั้งด้านเปิดเผยและด้านปิดบังความจริงที่เพลโทว์เตือนผู้อ่านให้ใช้วิจารณญาณในการเสพความรู้ อย่างที่เราพบเห็นในปัจจุบันก็มีผู้แสวงหาความรู้จำนวนมากรู้วิทยาศาสตร์แล้วก็พอใจหยุดอยู่แค่นั้น ไม่เอื้อมต่อออกไปถึงปรัชญาและโลกแห่งความเป็นจริงหรือเคอัสของชาวอารยัน

กฎแจไขปริศนาของซาคเซรอติสก็คือ จงรู้ตัวเอง จงมองหาในตัวเอง ก็จะมีพบว่าในตัวมีองค์ความรู้อยู่ 2 ชุด ชุดหนึ่งมาจากกิเลส มาจากส่วนของร่างกาย เป็นความคิดเห็นส่วนตัวเชื่อเป็นความจริงไม่ได้ เป็นความไม่รู้ อีกส่วนหนึ่งมาจากปัญญาที่อยู่ในร่างกาย รู้อะไรก็เป็นความจริงเหมือนกันหมด แต่เนื่องจากรู้ในร่างกายจึงรู้ในวงจำกัดของร่างกายแต่ละคน ต้องอาศัยเรียนรู้จากกันเพื่อเพิ่มพูนความรู้ของกันและกันจนกว่าจะออกจากร่าง ส่วนความรู้ที่มาจากกิเลสของแต่ละคนเป็นความเห็นส่วนตัวตามกิเลสของแต่ละคน เกิดขึ้นชั่วคราวแล้วก็หายไปเหมือนเงาในน้ำหรือภาพในกระจกเงา ใช้เป็นหลักฐานทางวิชาการหาได้ไม่ มีคุณค่าเพียงเป็นข้อมูลแห่งประสบการณ์ของใครของคนนั้น ใช้อ้างอิงเพื่อผลทางความจริงไม่ได้ เพราะญาณปรัชญาของซาคเซรอติสที่เพลโทว์เริ่มจะจับได้ก็คือ จริงคือความรู้ของปัญญา นอกนั้นเป็นเท็จ ความจริง/ความแท้จึงเป็น 2 ขั้วของความรู้ที่ไม่มีตัวกลางให้พิจารณา เพลโทว์ต้องใช้วิจารณญาณและไหวพริบโดยอาศัยบทสนทนาเพื่อปรับความเข้าใจแบบบัวไม่ให้ช้ำ น้ำไม่ให้ขุ่น เพื่อเสนอจุดยืนใหม่ของตนว่า มีความรู้จริงครบถ้วนบริบูรณ์เรียกว่า Logos โดยปัญญาเป็นผู้รู้ และมีความไม่รู้อะไรเลยที่เป็นความรู้และความจริงโดยใช้ทำอะไรก็หาความรู้ไม่ได้เลยทั้งสิ้น เป็นสถานภาพของเคอัสตามทฤษฎีของเฮสเสียด เป็นอีกขั้วหนึ่ง ระหว่าง

2 ชั่วโมงนี้มีความรู้ของปัญญามนุษย์ที่รู้โดยใต้อิทธิพลจากร่างกายที่รู้ผ่านกิเลส ได้ความจริงปนความเท็จ ได้ความรู้ปนความไม่รู้ ดังนั้นสำหรับเพลโทว์กิเลสสำหรับปัญญาในร่างกาย จึงให้ทั้งโทษและคุณ ให้โทษเพราะเป็นอุปสรรคขัดขวางมิให้ปัญญาเข้าถึง Logos โดยตรง และให้คุณก็เพราะเป็นทางผ่านของปัญญาในร่างกายที่จำเป็นต้องเริ่มรู้โดยอาศัยเครื่องมือและกลไกของกิเลสเพื่อเข้าถึงสิ่งสากลที่แฝงอยู่ข้างในสิ่งเฉพาะหน่วย ปัญญาจึงต้องเรียนรู้วิธีและดำเนินการอย่างชาญฉลาดยิ่ง

เพลโทว์ได้ใช้เวลาเนรเทศตัวเองจากเอเธนส์ส่วนหนึ่งเพื่อศึกษาดูนโยบายการบำเพ็ญปัสณาการของผู้บำเพ็ญพรตชาวอิหร่านโบราณจากเปอร์เซียที่เข้ามาตั้งสำนักสอนวิธีปัสณาการตามนโยบายทางศาสนาของตน เพลโทว์รู้สึกว่สำนักศาสนาเหล่านี้ตั้งใจสอนให้เชื่อคำสอนหลักในศาสนาของตนเป็นเกณฑ์ บางคนน่าจะเข้าถึง Logos ตามเป้าหมายของเพลโทว์ แต่อาจารย์ปัสณาการเหล่านี้ที่อ้างว่าเข้าถึงได้แต่ก็ไม่สามารถอธิบายเชิงปรัชญาได้ จึงไม่ให้ความหวังตามที่เพลโทว์ตั้งใจและอยากจะได้ จึงต้องคิดหาหนทางของตนเอง โดยมีพื้นฐานจากเคอัสอธิบายได้ด้วยปรัชญาต่อไป

กระบวนการของปัญญา

เพลโทว์ได้วิเคราะห์กระบวนการของปัญญาไว้ในบทสนทนา Phaedo, 79c ว่า “เมื่อสัญชาน (perception) จับที่สิ่งเฉพาะหน่วยใดก็ตาม สัญชานก็จะพยายามใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือรู้อย่างมากที่สุดเท่าที่จะใช้สอยได้ เช่น ใช้ดวงตาเพื่อรับรู้ภาพ ใช้ประสาทหูเพื่อรับรู้เสียง ฯลฯ แล้วร่างกายก็จะดึงสัญชานลงไปสัมผัสข้อมูลที่ไม่มีวันจะอยู่นิ่งเลย มันพาเร่ร้อนไป ยิ่งเร่ร้อนก็ยิ่งสับสน และที่สุดก็ควบคุมตัวเองให้อยู่กับที่ไม่ได้ และมันก็มีนง เพราะไปฝากความวางใจไว้กับสิ่งที่ในตัวเองไม่มีความเสถียร ครั้นประเมินสมรรถภาพของตนแล้วก็พบว่าทำอะไรมากกว่านั้นไม่ได้ จึงยอมจำนนต่อปัญญาและยอมเปิดเผยสิ่งที่ตนสามารถทำทั้งหมดแก่ปัญญา กลายเป็นประโยชน์ต่อปัญญา เพราะไปสะกิดปัญญาให้อยากจะทำอะไรตามความสามารถของตน คือตนมาจากแดนนิรันดร อาศัยการสะกิดของความรู้ระดับกิเลสก็ตระหนักได้ถึงแดนนิรันดรที่ตนเคยอยู่เคยรู้ และรอเวลาได้รู้พื้นสิ่งที่มีค่าสูงสุดซึ่งก็คือตัวปัญญาเองและที่มาของปัญญาคือเคอัส”

Edward Caird, *The Evolution of Theology in the Greek Philosophers*, p.115 สรุปต่อไปว่า เพลโทว์จึงน่าจะสรุปความคิดของตนในตอนนี้อย่างนี้ “ในวิสัยทัศน์อย่างนี้ ร่างกายจึงเป็นดังหลุมเก็บศพของปัญญาซึ่งจะต้องถูกขังอยู่เช่นนั้นจนกว่าจะถึงวาระสิ้นชีวิตจึงจะถูกปลดปล่อยออกจากที่คุมขัง และเมื่อเป็นเช่นนั้นชีวิตของนักปรัชญาในร่างกายนุษย์จึงเป็นช่วงเวลาแห่งการฝึกฝนตนเพื่อวันแห่งการหลุดพ้นจากโคลนตมที่ห่อหุ้มอยู่และกีดกันไม่ให้ได้เห็นความจริงอันรุ่งโรจน์

ในทางกลับกันกับบทสนทนา Phaedo, บทสนทนา Republic, 470a กล่าวว่า ปัญญาในร่างกายจะเข้าถึงความจริงสากลได้ก็ต่อหาทางปลีกให้พ้นความมีดมนของสิ่งเฉพาะหน่วยและรู้จักใช้ความรู้เฉพาะหน่วยอย่างถูกโฉลก

เคอัสกลายเป็นเอกภพของเพลโทว์

เคอัสก็คือเอกภพแห่งความเป็นจริงของเพลโทว์อันประกอบด้วยจำนวนมหิมาของสสารที่ไม่ใช่จิต ที่ไม่มีปัญญา จิตที่มีปัญญาระดับชีวิต (vegetative psyche) จำนวนมหิมา จิตที่มีปัญญาระดับเดรัจฉาน (sensitive or zoon psyche) จำนวนมหิมา จิตที่มีปัญญาระดับมนุษย์ (anthropos psyche) จำนวนมหิมา และจิตที่มีปัญญาระดับอสูร (titanic psyche) จำนวนหนึ่ง จิตที่มีปัญญาระดับเทพ (theos psyche) จำนวนหนึ่ง ทั้งหมดเหล่านี้รวมกันในเคอัส ไม่มีอะไรเกิดเพิ่มขึ้นในเคอัสหรือเอกภพแห่งความเป็นจริง การเกิดคือการรวมตัวของความเป็นจริงที่มีอยู่ก่อนแล้วในเอกภพ การตายคือการสลายตัวแยกตัวขององค์ประกอบที่มีอยู่ก่อนแล้วและจะมีอยู่ต่อไปจะโดยอยู่อย่างอิสระหรือรวมตัวกับสิ่งอื่นเป็นสสารประกอบใหม่โดยไม่มีอะไรเกิดใหม่อย่างแท้จริง ทุกสิ่งจึงเป็นสิ่งที่ไม่รู้ตายตามสภาพหน่วยย่อยดั้งเดิมของตน หน่วยที่ไม่มีปัญญาพอให้จำประวัติของตัวเองก็กลายเป็นสิ่งรู้ตาย เพราะจำประวัติของตัวเองไม่ได้อย่างน้อยอย่างหยาบๆ เฉพาะหน่วยที่เป็นปัญญาพอที่จะจำประวัติของตัวเองได้จึงได้ชื่อว่าเป็นจิตหรือวิญญาณไม่รู้ตายตามความหมายของซาคเชอธิสและเพลโทว์รับมาเป็นความเชื่อของตน ศาสนายูดาย (Judaism) แก้ปัญหานี้ของศาสนากรีกโดยเชื่อว่าพระยาเวห์ (Yahweh) ทรงสร้างเคอัสจากความเปล่า เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงสร้างอะไรเพิ่มเติมในเคอัสนี้อีกเท่าไรหรือทรงสลายส่วนใดลงเป็นเปล่าไปเมื่อใดก็ย่อมทำได้

ปัญญาเป็นพลังระดับสูง ทำการได้เฉพาะกับสิ่งสากลเท่านั้น หากไม่เข้าไปสิงอยู่ในสสารก็จะขังตัวอยู่ในโลกแห่งสิ่งสากลเท่านั้น ดังนั้นปัญญาระดับเทพจึงต้องหากายทิพย์เข้าสิงสถิตอยู่เพื่ออาศัยกายทิพย์ติดต่อกับสิ่งเฉพาะหน่วยได้ซึ่งแน่นอนว่าเอกภพหรือเคอส์มีไว้ให้บริการพร้อมสรรพ วิญญาณมนุษย์เข้าร่างกายทิพย์ไม่ได้ นอกจากจะได้รับการปรับตัวด้วยความช่วยเหลือของเทพที่มีฤทธิ์ทำเรื่องนี้ได้ แต่เทพทั้งหลายหวงแหนเรื่องนี้มาก ไม่ยอมจัดให้ใครง่าย ๆ ปัญญามนุษย์จึงต้องแก้ปัญญาโดยหาร่างกายมนุษย์ที่ยอมรับปัญญามนุษย์เข้าสถิต แต่ร่างกายมนุษย์ไม่เสถียรเหมือนร่างกายทิพย์ มีการเกิดแก่เจ็บตาย มนุษย์ต้องแก้ปัญหาโดยการหาร่างใหม่มาเกิดใหม่ และพยายามเอาใจเทพเพื่อให้เทพยอมอนุมัติให้ใช้ร่างกายทิพย์ได้ ก็จะแก้ปัญหาย่างถาวร

ศาสนาทั้ง 5 ของรัฐธรรมนูญไทยมีทางออกสำหรับแก้ปัญหของเพลโทว์ แต่เพลโทว์ไม่ได้มีโอกาสได้รู้ศาสนาใดใน 5 ศาสดังกล่าว เพราะศาสนาคริสต์ อิสลาม และซิกข์ยังไม่เกิด ส่วนศาสนาพราหมณ์ฮินดูและพระพุทธศาสนาแม้จะแพร่หลายแล้วแต่ก็ยังไม่มียุคใดกล่าวถึงในหมู่นักปราชญ์กรีก แต่ต่อมาไม่นาน ทันทีที่เกิดศาสนาคริสต์ คัมภีร์ศาสนาคริสต์นิพนธ์โดยนักบุญยอห์น ใช้คำ Logos ภาษากรีกในคัมภีร์ที่ทานนิพนธ์เป็นภาษากรีกในหน้าแรกทันทีว่า “En arche en ho LogosHo Logos sarx egeneto แต่แรกเริ่มนั้นพระวณะทรงสถิตอยู่... พระวณะทรงรับธรรมชาติมนุษย์... พระเจ้าได้ประทานพระธรรมบัญญัติผ่านทางโมเสส แต่พระพรชทานและความจริงมาจากพระเยซูคริสต์” ตั้งแต่นั้นมาชาวคริสต์ก็ได้ใช้เวลาและปัญญาแสวงหาความจริง ซึ่งคัมภีร์ศาสนาคริสต์เองให้ไว้เพียงสั้น ๆ ย่อย ๆ จึงได้มีความพยายามแสวงหาจากแหล่งอื่นๆทุกแหล่งเท่าที่จะหาได้ เพื่อตอบสนองปณิธานของคัมภีร์ยอห์น

กามเทพมี 2 องค์สำหรับเพลโทว์

Eros กามเทพองค์ที่ชาวบ้านรู้จักกันดีมาทีหลัง เป็นโอรสของเทวีวินัส เป็นเทพที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐานของชาวบ้าน อีกองค์หนึ่งเป็นองค์จริง น่าจะได้ชื่อว่าเจ้าพ่อหรรษา ตามบันทึกของเฮสเสียดและตามหลักการแห่งการตีความของบรรพบุรุษกรีกกลั่นกรองออกโดยตรงจากพลังสร้างสรรค์ของเคอส์ รุนเดียวกับเจ้าแม่ธรณี เจ้าพ่อบาดาล เจ้าพ่อฟ้า เจ้าพ่อความมืด และเจ้าแม่คำคืน อีกองค์หนึ่งเป็นเจ้าพ่อพลังหรรษา เป็นพลังแห่งความร่วมมือสามัคคี แทรกอยู่ทั่วไปในเอกภพ เป็นเจ้าพ่อแห่งความรักเสียสละอันบริสุทธิ์ (agape)

บรรณานุกรม

Borchert, Donald. (2006). *Encyclopedia of Philosophy*. Macmillan.

Caird, Edward. (1968). *The Evolution of Theology in the Greek Philosophers*.
Kraus Reprint Co.

Craig, Edward. (1998). *Routledge Encyclopedia of Philosophy*. Routledge.

Eliade, Mircea, ed. (1987). *The Encyclopedia of Religion*. Macmillan.

Freeman, Kathleen. (1966). *The Pre-Socratic Philosophers*. Basil Blackwell.

Hastings, James, ed. (1959). *Encyclopedia of Religion and Ethics*. Scribner.

Jaeger, Werner. (1967.) *The Theology of the Early Greek Philosophers*.
University Press.

การรับสภาพมนุษย์ ของพระเยซูคริสต์เจ้า: เหตุการณ์และความหมาย

บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์, CSS.

“การรับสภาพมนุษย์” คำนี้มาจากพระวรสารของนักบุญยอห์น 1:14 ที่กล่าวว่า “พระวจนาตถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา”¹ การรับสภาพมนุษย์หรือการรับธรรมชาติมนุษย์หมายถึงการกลายเป็นเนื้อหนังที่อ่อนแอและตายได้ การนำคำนี้มาใช้เป็นการเน้นว่าพระคริสต์เจ้าซึ่งก็คือพระวจนาตถ์ได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จริงๆ จึงทำให้พระเจ้าประทับอยู่กับมนุษย์อย่างที่เราแลเห็นได้ ด้วยเหตุนี้ พระศาสนจักรจึงรับไว้เป็นความเชื่อและสอนตลอดมาว่า พระคริสต์เจ้าคือพระเจ้าที่เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระคริสต์เจ้าจึงเป็นทั้งพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ในเวลาเดียวกัน

¹ แปลตามตัวอักษรว่า “กลายเป็นเนื้อหนัง” คำว่า “เนื้อหนัง” หมายถึง ธรรมชาติมนุษย์ที่อ่อนแอและตายได้ (ดู 3:6; 17:2; ปฐม 6:3; สดต 56:5; อสย 40:6) การใช้คำนี้ (ดู รม 7:5 เเชิงอรรด c) เน้นว่าพระคริสต์เจ้าได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จริงๆ (ดู 1 ยน 4:2; 2 ยน 7 และใน เปาโล รม 1:3; กท 4:4; ฟป 2:7; คส 1:19) การบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระวจนาตถ์ ทำให้พระเจ้าประทับอยู่กับมนุษย์อย่างที่เราแลเห็นได้ การประทับอยู่ของพระองค์จึงไม่เป็นการประทับอยู่ที่นั่นแล้วและมองไม่เห็นดังที่เคยประทับในกระโจมนัดพบ หรือในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มในพันธสัญญาเดิม (อพย 25:8 เเชิงอรรด d; เทียบ กตว 35:34) ทั้งยังไม่เป็นการประทับอยู่เพียงด้วยพระปรีชาญาณในธรรมบัญญัติของโมเสส (บสร 24:7-22; บรค 3:36-4:4)

แต่ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา มีบางคนและบางกลุ่มปฏิเสธไม่ยอมรับว่าพระคริสตเจ้ามารับสภาพมนุษย์จริง บางคนกล่าวว่าพระคริสตเจ้าเสด็จมาประทับอยู่ในร่างของมนุษย์คนหนึ่งชื่อเยชูชาวนาซาเร็ธเป็นการชั่วคราว แต่ก็ประทับอยู่นานจนสามารถถ่ายทอดความรู้เรื่องต่างๆ ให้แก่มนุษยชาติได้ จากนั้น พระองค์ก็ทรงออกจากร่างของมนุษย์ชื่อเยชูคนนั้น ก่อนที่จะถูกนำไปตรึงบนไม้กางเขน ดังนั้น จึงไม่ใช่พระคริสตเจ้าที่สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน แต่เป็นมนุษย์ชื่อเยชู ยังมีบางคนที่ยังอ้างว่าพระคริสตเจ้าทรงปรากฏพระองค์หรือสำแดงพระองค์มาในร่างมนุษย์เพื่อให้มองเห็นได้เท่านั้น แต่ไม่ใช่ร่างกายมนุษย์จริง เป็นแค่ภาพลวงตา มุมมองของทั้งสองกลุ่มนี้แม้จะไม่ถูกต้อง แต่ก็เหมือนกันตรงที่ต่างปฏิเสธว่าพระคริสตเจ้าไม่ได้มีร่างกายมนุษย์จริง และไม่มีธรรมชาติมนุษย์จริง

อย่างไรก็ตาม พระศาสนจักรยังคงยืนยันกรานและยึดมั่นในความเชื่อเรื่องการรับสภาพมนุษย์ของพระคริสตเจ้า เพราะพระศาสนจักรยังคงไว้วางใจในพยานหลักฐานที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ว่ามาจาก “การตรึงของพระเจ้า” และพระคัมภีร์ก็ได้ให้ข้อมูลทั้งเหตุการณ์และความหมายของการรับสภาพมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้า ต่อไปเราจะไปดูข้อมูลต่างๆ เหล่านี้ว่าบอกอะไรแก่เราบ้าง

1. การรับสภาพมนุษย์ของพระคริสตเจ้าตามหลักฐานในพันธสัญญาใหม่

พระคัมภีร์ของคริสตชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพันธสัญญาใหม่ได้ให้ข้อมูลที่ดูเหมือนจะตรงข้ามกับแนวคิดของนักคิดในยุคสมัยใหม่บางคน พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่บันทึกไว้อย่างชัดเจนว่า พระคริสตเจ้าทรงดำรงอยู่ก่อนที่สรรพสิ่งต่างๆ จะถูกสร้าง พระองค์ทรงเป็นนิรันดร ทรงเป็นพระวจนาตถ์ของพระเจ้า ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ได้เสด็จมารับสภาพมนุษย์อย่างแท้จริงในช่วงเวลาหนึ่งของประวัติศาสตร์แห่งความรอดของมนุษยชาติ ผลตามมาของการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระองค์นี้คือ พระองค์ทรงมีร่างกายมนุษย์และมีธรรมชาติเป็นมนุษย์จริงๆ

ต่อไปนี้เป็นหลักฐานจากพันธสัญญาใหม่ที่ทิ้งเล้าเหตุการณ์และเป็นประจักษ์พยานยืนยันว่า พระคริสตเจ้าพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้าและพระวจนาตถ์นิรันดร ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ชื่อเยชูชาวนาซาเร็ธจริงๆ

1.1 ประจักษ์พยานจากมัทธิวและลูกา: พระคริสตเจ้าทรงสืบเชื้อสายจากบรรพบุรุษมนุษย์

มัทธิว 1:1-17 และ ลูกา 3:23-38 เป็นข้อมูลสองแหล่งที่แตกต่างกันในการเล่าถึงเชื้อสายของพระเยซูเจ้า มัทธิวให้ข้อมูลค่อนข้างจะถูกต้องตามกฎหมายมากกว่าเมื่อเล่าเรื่องการสืบเชื้อสายของพระเยซูเจ้าว่าผ่านมาทางบิดาเลี้ยงคือนักบุญโยเซฟ และด้วยเหตุนี้เอง มัทธิวจึงพูดถึงพระเยซูเจ้าว่ามีสิทธิอันชอบธรรมตามกฎหมายในการสืบเชื้อสายมาจากษัตริย์ดาวิด ส่วนการเล่าของลูกานั้นต่างออกไป ดูเหมือนลูกาต้องการเล่าการสืบเชื้อสายนี้ว่าผ่านทางพระมารดา มารีย์พรหมจารี แต่ก็ถือว่าพระเยซูเจ้าสืบเชื้อสายมาจากษัตริย์ดาวิดเหมือนกัน การเล่าเช่นนี้ของลูกาก็เพื่อต้องการจะเน้นถึงสถานะของพระเยซูเจ้าว่าสืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษมนุษย์จริง

1.2 ประจักษ์พยานจากยอห์นอัครสาวก: พระวจนาตถ์ของพระเจ้ามาบังเกิดเป็นมนุษย์

ใน ยอห์น 1:1, 14 หลังจากที่น่าเสนอพระคริสตเจ้าว่าทรงเป็นพระวจนาตถ์นิรันดรแล้ว ยอห์นก็ประกาศว่า “พระวจนาตถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา” คำว่า “ทรงรับธรรมชาติ” นี้ สื่อความหมายว่าทรงเข้ามารับเงื่อนไขใหม่หรือกลายมาเป็นอะไรบางอย่างที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยเป็น² ส่วนคำว่า “มนุษย์” หมายถึงผู้ที่อยู่ตรงข้ามกับพระเจ้าและสิ่งอื่นๆ ที่อยู่เหนือธรรมชาติ ดังนี้ เท่ากับยอห์นต้องการจะบอกเราว่า ผ่านทางการรับธรรมชาติมนุษย์หรือบังเกิดเป็นมนุษย์ พระคริสตเจ้านิรันดรได้กลายมาเป็นอะไรบางอย่างที่ก่อนหน้านี้พระองค์ไม่ได้เป็น นั่นคือ เป็นมนุษย์

ส่วนคำกริยา “ประทับอยู่” ในที่นี้หมายถึงการประทับอยู่ในสถานที่ประทับ³ เหมือนกับที่พระเจ้าทรงประทับอยู่ในกระโจมท่ามกลางชาวอิสราเอล ขณะที่พวกเขากำลังเดินทางในถิ่นทุรกันดารในพันธสัญญาเดิม และในเวลา นี้ โดยการบังเกิดหรือการรับธรรมชาติมนุษย์ พระคริสตเจ้า พระเจ้านิรันดร ได้มาประทับอยู่ในมนุษย์ที่มีเนื้อหนังที่อยู่ท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายเป็นระยะเวลานานกว่า 30 ปี

² William F. Arndt and F. Wilbur Gingrich. A Greek-English Lexicon of the New Testament, p.158

³ Wilhelm Michaelis, “skenoō,” Theological Dictionary of the New Testament, vol. VII, p.386.

ใน ยอห์น 19:18, 28, 33-34, 36, 40 ยอห์นได้บันทึกความจริงเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้าที่ว่าพระองค์มีร่างกายมนุษย์ มีกระดูก มีแขนขา และมีเลือด พระองค์ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน ทรงรู้สึกกระหายน้ำ ทรงถูกแทงด้วยหอก และทรงถูกฝังไว้ในพระคูหาเหมือนมนุษย์ที่ตายทั่วไป

ใน 1 ยอห์น 1:1 “เราประกาศเรื่องราวเกี่ยวกับพระวจนาตถ์แห่งชีวิตซึ่งเป็นอยู่แล้ว ตั้งแต่แรกเริ่ม เราได้ฟัง เราได้เห็นด้วยตาของเรา เราได้เฝ้ามอง และเราได้สัมผัสด้วยมือของเรา” ในที่นี้ยอห์นใช้คำกริยา 4 คำในการประกาศว่าตัวท่านเองและคนอื่นๆ ได้มีประสบการณ์จริงกับพระเยซูคริสต์เจ้าขณะที่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่บนโลก คำกริยา 2 คำแรกแสดงให้เห็นความจริงที่ว่าพวกเขาได้ “ฟัง” และ “เห็น” พระบุคคลมนุษย์ของพระคริสต์เจ้าจริงๆ การได้เห็นและได้ยินนี้เป็นประสบการณ์ภายนอกสองอย่าง que เมื่อใดที่ทำงานร่วมกันก็สามารถช่วยให้เราเข้าใจและมีความมั่นใจมากขึ้น เพราะประสบการณ์นี้เกิดจากการได้ยินกับหูและได้เห็นด้วยตาของเราเอง ได้พบด้วยตัวเอง และมีประสบการณ์ด้วยตัวเอง⁴

ยอห์นยังใช้คำกริยาอีก 2 คำคือ “เฝ้ามอง” และ “สัมผัสด้วยมือ” เพื่อเน้นว่าสิ่งที่ตัวท่านและคนอื่นๆ ประกาศเกี่ยวกับการบังเกิดของพระคริสต์เจ้านั้น ท่านมีหลักฐานมากกว่าการเห็นด้วยตาและการได้ยินกับหูเสียอีก ตามความเห็นของเวสต์คอตต์ คำกริยา “เฝ้ามอง” หมายถึงการไตร่ตรองด้วยใจสงบ ตั้งใจ และต่อเนื่องในสิ่งที่มีอยู่ก่อนที่จะมีผู้เฝ้ามอง⁵ ส่วนคำกริยาสุดท้ายคือ “สัมผัสด้วยมือ” ยอห์นต้องการจะบอกว่าตัวท่านและคนอื่นๆ ได้สัมผัสกับร่างกายมนุษย์ของพระเยซูคริสต์เจ้าเองจริงๆ (เทียบ ลก. 24:39) ดังนั้น หากนำคำกริยา “เฝ้ามอง” และ “สัมผัสด้วยมือ” มารวมกันก็จะมีความหมายว่า สิ่ง que เห็นนั้นได้ผ่านการสืบสวนและพิสูจน์อย่างแน่ชัดแล้วโดยผู้ que เฝ้ามองอยู่

จึงสรุปได้ว่า ผ่านทางคำกริยา 4 คำ ยอห์นได้ยืนยันด้วยตัวของท่านเองและคนอื่นๆ ถึงสิ่งที่ท่านเห็นว่าเชื่อถือได้ และสิ่งที่ท่านกำลังยืนยันถึงนี้ก็คือพระคริสต์เจ้าทรงมีร่างกายมนุษย์จริงในขณะที่ทรงดำรงชีพอยู่บนโลกนี้

⁴ Wilhelm Michaelis, “horao,” Theological Dictionary of the New Testament. Vol. V, p.341

⁵ Brooke Foss Westcott. (1952). The Epistles of St. John. Eerdmans. p.6

ใน 1 ยอห์น 4:2-3 เรายังพบข้อความว่า “ท่านทั้งหลายรู้จักการ دلใจของพระเจ้า โดยวิธีนี้ คือ การ دلใจใดที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมารับธรรมชาติมนุษย์ ก็เป็นการ دلใจที่มาจากพระเจ้า และการ دلใจใดที่ไม่ยอมรับพระเยซูเจ้า ก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่เป็นการ دلใจของผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เจ้า ซึ่งท่านได้ฟังว่ากำลังมา และบัดนี้อยู่ในโลกแล้ว” ในตอนนี้ ยอห์นต่อต้านประกาศกเท็จเทียม เหตุเพราะภายใต้การชักนำของจิตชั่ว ประกาศกเท็จเทียมปฏิเสธไม่ยอมรับว่าพระคริสต์เจ้าเสด็จมารับธรรมชาติมนุษย์จริง ยอห์น จึงเขียนคัดค้านด้วยข้อความดังกล่าว ซึ่งนี้เท่ากับยอห์นต้องการแสดงให้เห็นว่า ใครที่ปฏิเสธ การบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์เจ้าก็เป็นผู้ที่อยู่ภายใต้การครอบงำของจิตชั่ว และจิตช่วนี้ก็จะนำผู้นั้นไปสู่การเป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์เจ้าในอนาคต

1.3 ประจักษ์พยานจากเปาโล: พระคริสต์เจ้าได้กลายเป็นมนุษย์เหมือนเรา

ในจดหมายถึงชาวโครินธ์ เปาโลกล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “ข้าพเจ้ามอบธรรมประเพณี สำคัญที่สุดให้กับท่าน เป็นธรรมประเพณีที่ข้าพเจ้าได้รับมาอีกทอดหนึ่ง คือพระคริสต์เจ้าได้ สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์และทรงถูกฝังไว้ พระองค์ทรงกลับ คืนพระชนม์ชีพในวันที่สามตามความในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3-4) ข้อความนี้เปาโลพูดถึง ธรรมประเพณีที่ท่านรับสืบทอดต่อๆ มาว่าคือธรรมประเพณีความเชื่อเรื่องการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้ และการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระคริสต์เจ้า ดังนั้น ความจริงที่ว่าพระเยซู คริสต์เจ้าได้ทรงสิ้นพระชนม์ ทรงถูกนำไปฝังไว้ในพระคูหาและทรงกลับคืนพระชนม์ชีพจาก ความตายนั้น จึงเป็นข้อพิสูจน์ได้อย่างชัดเจนว่าพระคริสต์เจ้าทรงมีร่างกายมนุษย์จริง

ในจดหมายถึงชาวเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่า “แต่บัดนี้ ในองค์พระคริสตเยซู ท่านทั้งหลายซึ่งในอดีตเคยอยู่ห่างไกลได้เข้ามาอยู่ใกล้ เดชะพระโลหิตของพระคริสตเจ้า พระองค์คือสันติของเรา ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นหนึ่งเดียวโดยทรงทำลายกำแพงที่แบ่งแยกคือการเป็นศัตรูกัน ทรงล้มเลิกธรรมเนียมปฏิบัติพร้อมกับข้อบังคับและข้อห้ามต่างๆ เมื่อทรงรับร่างกายเป็นมนุษย์เพื่อสร้างสันติ ทำให้ทั้งสองฝ่ายกลับเป็นมนุษย์คนใหม่คนเดียวในพระองค์” (อฟ. 2:13-15) ข้อความตอนนี้เปาโลอ้างถึง “พระโลหิตของพระคริสตเจ้า” และ “ร่างกายมนุษย์” ของพระองค์ การที่เปาโลใช้คำว่า “ของพระคริสตเจ้า” และ “ของพระองค์” ก็แสดงให้เห็นว่าเปาโลเชื่อว่าพระคริสตเจ้าทรงมีร่างกายมนุษย์เป็นของพระองค์จริง ร่างกายของพระองค์ไม่ใช่ภาพลวงตา และร่างกายนี้ก็เป็นของพระองค์เองจริงๆ ไม่ใช่มาประทับอยู่ในร่างกายของมนุษย์คนอื่นแบบชั่วคราวโดยที่พระองค์ไม่มีร่างกายเป็นของพระองค์เอง

ในจดหมายถึงฟิลิปเปี๋ยยังมีอีกตอนหนึ่งที่เปาโลกล่าวว่า “แต่ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุจทาสเป็นมนุษย์ดุจเรา ทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน” (ฟป. 2:7-8) ตอนนีเปาโลพูดถึงผลที่เกิดขึ้นตามมา 3 ประการจากการที่พระคริสต์เจ้าเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ประการแรกคือ พระองค์ได้กลายเป็นมนุษย์เหมือนกับเรา มนุษย์ในที่นี้หมายถึงผู้ที่มีความเป็นอยู่แบบมนุษย์ซึ่งแตกต่างจากสัตว์ พืช ทูตสวรรค์ และพระเจ้า

คำว่า “ดุจเรา” ในที่นี้ แสดงให้เห็นความคิดของเปาโลที่มีต่อพระคริสต์เจ้า คือ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่เดินอยู่บนโลกเหมือนกับเราและมนุษย์คนอื่นๆ ทั่วไป พระองค์ไม่ใช่เป็นภาพลวงตาที่ไม่มีตัวตนอยู่จริง พระองค์ไม่ใช่มนุษย์ปลอมที่ไม่สมบูรณ์อย่างมนุษย์โคลนนิ่ง แต่กระนั้นก็ดี เปาโลก็ยังไม่รู้สึกว่าค่าต่างๆ ที่ท่านใช้ยังไม่สามารถอธิบายความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์ของพระคริสต์เจ้าได้ทั้งหมด⁶ ดังนั้น แม้พระคริสต์เจ้าจะมารับสภาพเป็นมนุษย์จริงๆ แต่พระองค์ก็ยังทรงเป็นพระเจ้าอย่างครบถ้วนด้วย โยฮันน์ สไนเดอร์ พูดถึงเรื่องนี้ว่า “ภาพลักษณ์ของพระเจ้าได้เข้ามาในประวัติศาสตร์มนุษย์ นี่เป็นเพียงอีกวิธีหนึ่งเท่านั้นที่จะพูดถึงสิ่งที่ย่อหั้นพูดถึงใน 1:14 ว่า “พระวจนารถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ (หรือพระวจนารถ์ถูกทำให้มีเนื้อหนัง)”⁷

ประการที่สอง เปาโลกล่าวว่า พระคริสต์เจ้า “ทรงรับสภาพเป็นมนุษย์ดุจเรา” โยฮันน์ สไนเดอร์ เขียนถึงเรื่องนี้ว่า “คำพูดนี้ไม่ได้หมายถึงเพียงแค่ความจริงของการเป็นมนุษย์แท้ของพระคริสต์เจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นการเน้นเป็นพิเศษเกี่ยวกับความจริงที่ว่า ตลอดชีวิตของพระคริสต์เจ้า แม้กระทั่งความตายบนไม้กางเขน พระคริสต์เจ้าก็ทรงแสดงตนในฐานะเป็นมนุษย์จริงและเหมือนกับมนุษย์คนอื่นๆ และที่ว่าเป็นมนุษย์นั้น หมายถึง เป็นมนุษย์ทั้งในธรรมชาติและในรูปแบบของการกระทำสิ่งต่างๆ ด้วย⁸ ดังนั้น พระเยซูคริสต์เจ้าจึงทรงเป็นมนุษย์แท้จริง ทั้งในธรรมชาติและในการปฏิบัติ

⁶ H. A. A. Kennedy. The Epistle to the Philippians in The Expositor's Greek Testament. Vol. III, p.438.

⁷ Johanne Schneider. (1985) “homoioima,” Theological Dictionary of the New Testament. Vol.V, Grand Rapids: Eerdmans, p.197.

⁸ Johanne Schneider. (1985). “schema,” Theological Dictionary of the New Testament. Vol. VII. Grand Rapids: Eerdmans, p.956.

ประการที่สาม เปาโลต้องการจะบอกว่า พระคริสตเจ้าทรงสิ้นพระชนม์โดยถูกตรึงบนไม้กางเขน แต่จิตของพระองค์ไม่ได้ตายไปด้วย ดังนั้น ความหมายของข้อความทั้งหมดคือ เปาโลต้องการจะยืนยันว่า พระคริสตเจ้าทรงมีร่างกายมนุษย์จริง

ในจดหมายถึงชาวโคลโลสี (1:21-22) เปาโลประกาศว่า พระคริสตเจ้าทรงทำให้มนุษย์คนบาปได้กลับคืนดีกับพระเจ้าผ่านทาง “การสิ้นพระชนม์ในร่างกายที่ตายได้ของพระคริสตเจ้า” คำว่า “ร่างกายที่ตายได้” เป็นสำนวนของภาษาฮีบรูเพื่อหมายถึงร่างกายที่มองเห็นได้⁹ และเปาโลใช้สำนวนฮีบรูนี้เพื่อต้องการเน้นว่าพระคริสตเจ้ามีร่างกายที่ตายได้ เป็นร่างกายของพระองค์เอง และเป็นร่างกายนี้ที่ในที่สุดแล้วก็ได้ตายจริงๆ

สุดท้าย ในจดหมายถึงทิโมธี เปาโลกล่าวว่า “เรายืนยันได้ว่าธรรมล้ำลึกเรื่องความเคารพรักพระเจ้าของเรานั้นยิ่งใหญ่ นัก พระองค์ทรงปรากฏให้แลเห็นได้ในธรรมชาติมนุษย์ ทรงได้รับการประกาศว่าเที่ยงธรรมในพระจิตเจ้า บรรดาทูตสวรรค์ได้เห็น พระองค์ทรงได้รับการประกาศให้คนต่างศาสนารู้จัก มนุษย์มีความเชื่อในพระองค์ พระองค์ทรงได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า” (1 ทธ. 3:16) คำกริยา “ปรากฏให้แลเห็น” นี้หมายถึง “มองเห็นได้” หรือ “ถูกเปิดเผย” หรือ “ถูกทำให้เห็น”¹⁰ ด้วยเหตุนี้ ถ้อยคำที่นักบุญเปาโลใช้เกี่ยวกับพระคริสตเจ้าจึงเป็นการประกาศถึงการรับธรรมชาติเป็นมนุษย์ และยังเป็น การเปิดเผยให้เห็นถึงสิ่งที่ดำรงอยู่ก่อนหน้านี้ด้วย สำหรับเปาโล พระคริสตเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่แต่ในรันดรในฐานะจิตสวรรค์ แต่บัดนี้ได้เสด็จมารับธรรมชาติมนุษย์ที่เห็นได้และตายได้ ทรงกลายมาเป็นมนุษย์ผ่านทาง การบังเกิดในโลกมนุษย์ของพระองค์

⁹ F.F. Bruce. “Commentary on the Epistle to the Colossians” in Commentary on the Epistles to the Ephesians and Colossians, p.212, footnote 145.

¹⁰ Rudolf Bultmann and Dieter Lührmann, “phaneroo,” Theological Dictionary of the New Testament. Vol.IX, p.3.

1.4 ประจักษ์พยานจากจดหมายถึงชาวฮีบรู: พระคริสตเจ้าเกิดเป็นมนุษย์ที่สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม

ใน ฮีบรู 2:14-17 เราพบข้อความว่า “บุตรทุกคนมีเลือดเนื้อร่วมกันฉันใด พระองค์ก็ทรงมีเลือดเนื้อร่วมกับมนุษย์ทุกคนด้วยฉันนั้น เพื่อว่าโดยการสิ้นพระชนม์ พระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจเหนือความตายลงได้ เพื่อทรงปลดปล่อยผู้ตกเป็นทาสอยู่ตลอดชีวิต เพราะความกลัวตายให้เป็นอิสระได้ โดยแท้จริงแล้ว พระองค์มิได้เอาพระทัยใส่ต่อบรรดาทูตสวรรค์ แต่เอาพระทัยใส่ต่อเชื้อสายของอับราฮัม จึงจำเป็นที่พระองค์จะต้องทรงเป็นเหมือนกับบรรดาพี่น้องทุกประการ เพื่อพระองค์จะทรงเป็นมหาสมณะที่เพียบพร้อมด้วยพระกรุณา และทรงซื่อสัตย์ในการติดต่อกับพระเจ้า ไก่โทษชดเชยบาปของประชากรได้” ผู้เขียนใช้คำพูด 3 คำเพื่อเป็นการเน้นเรื่องการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสตเจ้า คำแรกคือ “บุตรทุกคนมีเลือดเนื้อร่วมกันฉันใด พระองค์ก็ทรงมีเลือดเนื้อร่วมกับมนุษย์ทุกคนด้วยฉันนั้น” (ข้อ 14) ความหมายของคำ “ร่วมกับ” ในที่นี้หมายถึง การมีส่วนร่วมในร่างกายและในเลือดของมนุษย์ทุกคนในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ดังนี้ ก่อนที่พระคริสตเจ้าจะทรงเสด็จมารับธรรมชาติมนุษย์ เลือดและเนื้อเป็นสิ่งร่วมกันของมนุษย์โลก และไม่ได้มีส่วนร่วมใดๆ กับความเป็นอยู่อย่างนิรันดรของพระคริสตเจ้า แต่เมื่อเวลาที่กำหนดไว้มาถึง และโดยการเลือกอย่างอิสระของพระองค์ พระองค์ก็เข้ามามีส่วนร่วมและเริ่มแบ่งปันธรรมชาติของผู้ที่พระองค์จะทรงไถ่กู้ให้รอด¹¹

คำที่สองคือ “พระองค์มิได้เอาพระทัยใส่ต่อบรรดาทูตสวรรค์ แต่เอาพระทัยใส่ต่อเชื้อสายของอับราฮัม” (ข้อ 16) คำว่า “เอาพระทัยใส่” ในที่นี้หมายถึง การรับเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตน ดังนี้ ความหมายของประโยคนี้คือ พระคริสตเจ้าไม่ได้รับเอาธรรมชาติของทูตสวรรค์เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของพระองค์ แต่หลังจากที่พระเป็นเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะประทานพระพรแก่มนุษย์ทุกคนผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัม (ปฐมก. 22:18) พระคริสตเจ้าจึงทรงรับเอาธรรมชาติมนุษย์เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของพระองค์ โดยทรงเกิดเป็นมนุษย์ที่สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม เพื่อพระองค์จะได้สามารถช่วยมนุษย์ทุกคนให้รอดพ้นได้ (กจ. 3:25-26; กท. 3:16)

¹¹ F.F. Bruce, Commentary on the Epistle to the Hebrews, p.41.

คำที่สามคือ “จึงจำเป็นที่พระองค์จะต้องทรงเป็นเหมือนกับบรรดาพี่น้องทุกประการ เพื่อพระองค์จะทรงเป็นมหาสมณะที่เพียบพร้อมด้วยพระกรุณาและทรงซื่อสัตย์ในการติดต่อกับพระเจ้า ไถ่โทษชดเชยบาปของประชากรได้” (ข้อ 17) คำว่า “จำเป็น” หมายถึง ข้อผูกมัดภายในและความจำเป็นของพระคริสตเจ้าที่จะปฏิบัติหน้าที่ในฐานะสมณะ ดังนั้น ผู้เขียนข้อความประโยคนี้จึงต้องการจะแสดงให้เห็นว่า “ธรรมชาติของพระเยซูเจ้าถูกทำให้สำเร็จสมบูรณ์อย่างที่ต้องการผ่านทาง การรับสภาพเป็นมนุษย์ของพระองค์”¹² นั่นเอง

1.5 ประจักษ์พยานจากอัครสาวกเปโตร: พระองค์เป็นมนุษย์ที่มีร่างกายเหมือนมนุษย์คนอื่นๆ ทั่วไป

ในหนังสือกิจการอัครสาวก เปโตรกล่าวปราศรัยว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย จงฟัง วาจาเหล่านี้เถิดพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็นบุตรที่พระเจ้าทรงส่งมาหาท่าน พระเจ้าทรงรับรองพระองค์โดยประทานอำนาจทำอัศจรรย์ ปาฏิหาริย์และเครื่องหมายต่างๆ เดชะพระเยซูเจ้า พระเจ้าทรงกระทำการเหล่านี้ในหมู่ท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านรู้อยู่แล้ว พระเยซูเจ้าทรงถูกมอบในเงื้อมมือของท่านตามที่พระเจ้ามีพระประสงค์และทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านใช้มือของบรรดาคนอธรรมประหารพระองค์โดยตรึงบนไม้กางเขน แต่พระเจ้าทรงบันดาลให้พระองค์กลับคืนพระชนมชีพ พันจากอำนาจแห่งความตาย เพราะความตายยึดพระองค์ไว้ได้อำนาจอีกต่อไปไม่ได้” (กจ. 2:22-24) เปโตรเรียกพระเยซูเจ้าด้วยคำว่า “บุตร” คนหนึ่ง (ข้อ 22) คำที่เปโตรใช้นี้หมายถึงมนุษย์ ผู้ชาย เป็นผู้ใหญ่ และตรงข้ามกับสตรีและเด็ก (มธ. 14:21) และเป็นมนุษย์ธรรมดาที่ไม่เป็นอมตะ (กจ. 14:15; รม. 1:23)¹³

เปโตรยังประกาศด้วยว่าพระเยซูเจ้า “ถูกประหาร...โดยตรึงบนไม้กางเขน” (ข้อ 23) คำว่า “ถูกตรึงกางเขน” หมายถึง ทำให้ติด ทำให้แน่น หรือ ตอกตะปู¹⁴ เปโตรใช้คำนี้เพื่อต้องการหมายถึงพระเยซูเจ้าทรงถูกตอกตะปูไว้บนไม้กางเขน ส่วนคำว่า “ถูกประหาร” หมายถึง ถูกฆ่าอย่างทารุณและโหดร้าย ไม่ว่าจะในระหว่างสงคราม ในการสู้รบ ในการเบียดเบียน หรือในการฆาตกรรม¹⁵ เป็นต้น

¹² Friedrich Hauck, “homoioo,” Theological Dictionary of the New Testament. Vol. V. p.563.

¹³ Albrecht Oepke, “aner,” Theological Dictionary of the New Testament. Vol I, p.361-2.

¹⁴ William F. Arndt and F. Wilbur Gingrich, A Greek-English Lexicon of the New Testament, p.725.

¹⁵ William F. Arndt and F. Wilbur Gingrich, A Greek-English Lexicon of the New Testament, p.54.

เปโตรยังยืนยันด้วยว่าพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพจากความตาย (ข้อ 24) และในการยืนยันเช่นนี้ เปโตรก็ได้พูดไว้อย่างชัดเจนว่า พระเยซูผู้ถูกตรึงตายบนไม้กางเขนและกลับคืนพระชนมชีพนี้คือพระคริสตเจ้านั่นเอง (กจ. 2:30-32, 36)

ผ่านทางข้อความต่างๆ ที่กล่าวมานี้ เราคงพอมองเห็นภาพว่านักบุญเปโตรได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ขณะที่พระคริสตเจ้ามีชีวิตอยู่บนโลกนี้ พระองค์ไม่ได้ดำรงอยู่เพียงแค่วิจิตวิญญาณ แต่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่มีร่างกายเหมือนมนุษย์คนอื่นๆ ทั่วไป และดังนี้พระองค์จึงทรงถูกตรึงด้วยตะปูบนไม้กางเขน ได้สิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย

ใน 1 ปต. 1:18-19, 21 “เพราะท่านรู้ว่าท่านได้รับการไถ่กู้หลุดพ้นจากวิถีชีวิตไร้ค่าที่สืบมาจากบรรพบุรุษ มิใช่ด้วยสิ่งที่มีมูลค่าได้เช่นเงินหรือทอง แต่ด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระคริสตเจ้า ดังเลือดของลูกแกะไถ่มลทินหรือจุดต่างพร้อย เดชะพระคริสตเจ้านี้ ท่านมีความเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงบันดาลให้พระองค์กลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย และประทานพระสิริรุ่งโรจน์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า” เปโตรเขียนว่ามนุษย์คนบาป “ได้รับการไถ่กู้...ด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระคริสตเจ้า” (ข้อ 18-19) และ “พระเจ้าทรงบันดาลให้พระองค์กลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย” (ข้อ 21) ข้อความทั้งหมดนี้มีความหมายว่า พระคริสตเจ้าทรงมีร่างกายมนุษย์จริง เป็นร่างกายมนุษย์ที่ประกอบด้วยเลือดและเนื้อได้สิ้นพระชนม์ และที่สุดได้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ

ใน 1 ปต. 2:24 “พระองค์ทรงแบกบาปของเราไว้ในพระวรกายบนไม้กางเขน เพื่อให้เราจะได้ตายจากบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อความชอบธรรม รอยแผลของพระองค์รักษาท่านให้หาย” นี่เป็นอีกตอนหนึ่งที่เปโตรยืนยันผ่านทางคำพูดของท่านว่า พระเยซูเจ้าทรงมีร่างกายมนุษย์เป็นของพระองค์เองจริง ไม่ใช่ร่างกายของมนุษย์คนอื่นที่พระองค์เข้าไปประทับอยู่และถูกนำไปตรึงกางเขน คำว่า “รอยแผล” ในที่นี้ เปโตรยังหมายถึงริ้วรอยหรือแผลฟกช้ำที่เกิดขึ้นบนร่างกายอันเกิดจากการเขี่ยนตี¹⁶ ผ่านทางคำพูดนี้ เปโตรต้องการจะกล่าวว่พระคริสตเจ้าทรงมีร่างกายอย่างที่พูดจริงๆ เป็นร่างกายที่เจ็บปวดทรมานจากรอยบาดแผลที่เกิดจากการเขี่ยนตี พระองค์ไม่ได้เป็นจิตที่มีร่างกายแบบภาพลวงตา คือ ร่างกายที่ไม่มีอยู่จริง สัมผัสและแตะต้องไม่ได้

1.6 ประจักษ์พยานจากปีลาต: “ข้าพเจ้าไม่ขอเกี่ยวข้องกับโลหิตของผู้นี้”

หลังจากที่ปอนทีอัส ปีลาต ผู้ว่าราชการชาวโรมัน ได้พิจารณาเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระเยซูเจ้าแล้ว ก็ได้พูดกับฝูงชนที่อยู่ทีบริเวณนั้นว่า “ข้าพเจ้าไม่ขอเกี่ยวข้องกับโลหิตของผู้นี้” (มธ. 27:24) คำพูดนี้เท่ากับเป็นการยืนยันว่าพระคริสตเจ้ามีร่างกายมนุษย์ที่ประกอบด้วยเลือดและเนื้อจริง และเมื่อเขานำพระเยซูเจ้าไปอยู่ต่อหน้าฝูงชนแล้ว ปีลาตก็ประกาศว่า “นี่คือคนคนนั้น” (ยน. 19:5) คำว่า “คน” ในที่นี้หมายถึงมนุษย์ที่อยู่ตรงข้ามกับสัตว์ พืช หุ่นตุตุ และพระเจ้า¹⁷ ดังนั้น จึงเท่ากับว่า ปีลาตได้ยืนยันด้วยเช่นกันว่าพระคริสตเจ้าเป็นมนุษย์จริง

¹⁶ William F. Arndt and F. Wilbur Gingrich, A Greek-English Lexicon of the New Testament, p.532

¹⁷ William F. Arndt and F. Wilbur Gingrich, A Greek-English Lexicon of the New Testament, p.67

1.7 ประจักษ์พยานจากทูตสวรรค์กาเบรียล: “ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง”

ทูตสวรรค์กาเบรียลได้มาหาพระนางมารีย์พรหมจารีและแจ้งว่า พระนางจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งและจะตั้งชื่อว่าเยซู (ลก. 1:31, 35) ทูตสวรรค์ยังกล่าวต่อไปว่า เยชูนี่จะเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์กษัตริย์ดาวิด แล้วทูตสวรรค์กาเบรียลก็ได้อธิบายว่าพระวจนาตถ์ของพระเจ้าจะมาบังเกิดเป็นมนุษย์อย่างไร กล่าวคือ โดยผ่านการปฏิสนธิในครรภ์และบังเกิดจากครรภ์มนุษย์ของพระนางมารีย์

สำหรับชาวยิวในสมัยก่อน คำว่า “บุตรชาย” มักจะถูกนำมาใช้เพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์กับบรรพชาตเป็นการเป็นมนุษย์¹⁸ และจากความหมายนี้เองที่ทำให้เราพอจะเข้าใจความหมายของทูตสวรรค์ได้ว่า พระเยซูเจ้า บุตรที่จะบังเกิดจากพระนางมารีย์นั้น ย่อมมีธรรมชาติมนุษย์เหมือนพระนางมารีย์ พระมารดาของพระองค์ด้วย

1.8 ประจักษ์พยานจากนางเอลีซาเบธ: “ลูกของเธอก็ได้พระพรด้วย”

เมื่อพระนางมารีย์เสด็จไปเยี่ยมนางเอลีซาเบธ ญาติของพระนาง พระจิตเจ้าก็กระตุ้นจิตใจของนางเอลีซาเบธ นางจึงร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรยิ่งกว่าหญิงใดๆ และลูกของเธอก็ได้พระพรด้วย” (ลก. 1:42) นอร์วัล เจลเด็นไฮส์ อธิบายความหมายของคำทักทายของนางเอลีซาเบธว่า “คำพูดนี้ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า แม้พระนางมารีย์ปฏิสนธิพระเยซูเจ้าด้วยเดชพระจิตเจ้า แต่พระเยซูเจ้าก็ทรงบังเกิดจากครรภ์ของพระนาง พระองค์จึงมีธรรมชาติเป็นมนุษย์ และพระองค์เป็นมนุษย์แท้เหมือนมนุษย์คนอื่นๆ”¹⁹

¹⁸ Eduard Lohse, “huios,” Theological Dictionary of the New Testament. Vol. VIII, p.358.

¹⁹ Norval Jeldenhuys, Commentary on the Gospel of Luke, p.83.

นางเอลีซาเบธยังเรียกพระนางว่า “พระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 43) การเชื่อมคำเรียก “พระมารดา” เข้ากับคำว่า “ลูกของเธอ” แสดงให้เห็นว่าพระนางมารีย์ได้ให้กำเนิดบุตรจากครรภ์ของพระนางเองจริงๆ ดังนั้น บุตรที่เกิดมาจากครรภ์ของพระนาง จึงต้องมีธรรมชาติเป็นมนุษย์เหมือนพระนางผู้เป็นมารดา นอกจากนี้ ในสมัยของพระคัมภีร์ คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นคำที่ใช้กันทั่วไปเพื่อหมายถึงพระเจ้า ดังนั้น คำที่พระจิตเจ้ากระตุ้นให้นางเอลีซาเบธเรียกบุตรที่จะเกิดจากครรภ์ของพระนางมารีย์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” จึงมีความหมายอย่างมากด้วย กล่าวคือ เป็นการแสดงความหมายอย่างเป็นทางการว่า พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ธรรมดา นั่นคือ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าด้วย เป็นพระเจ้าที่มารับสภาพเป็นมนุษย์ผ่านการบังเกิดแบบมนุษย์

1.9 บันทึกเรื่องการบังเกิดของพระคริสต์เจ้าและการถวายพระองค์ในพระวิหาร: พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จริง

พระคัมภีร์บันทึกเรื่องการบังเกิดของพระคริสต์เจ้า และการถวายพระองค์แต่พระเจ้าในพระวิหารโดยใช้คำและสำนวนที่สื่อความหมายว่า พระคริสต์เจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จริง

บันทึกแรกพบในมัทธิว 1:18 “เรื่องราวการประสูติของพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นดังนี้ พระนางมารีย์ พระมารดาของพระองค์หมั้นกับโยเซฟ แต่ก่อนที่ท่านทั้งสองจะครองชีวิตร่วมกัน ปรากฏว่าพระนางตั้งครรภ์แล้ว เดชะพระจิตเจ้า” คำสำคัญที่มัทธิวใช้เพื่อแสดงว่าพระคริสต์เจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จริงคือคำว่า “การประสูติของพระเยซูเจ้า” “พระนางมารีย์ พระมารดาของพระองค์” “พระนางตั้งครรภ์แล้ว” และข้อความต่อมาในข้อที่ 25 ก็ให้ข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่า “นางให้กำเนิดบุตรชาย”

ในมัทธิวบทที่ 2:1-2, 4 “ในรัชสมัยกษัตริย์เฮโรด พระเยซูเจ้าประสูติที่เมืองเบธเลเฮม ในแคว้นยูเดีย โหราจารย์บางท่านจากทิศตะวันออกเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มสืบถามว่า “กษัตริย์ชาวยิวที่เพิ่งประสูติอยู่ที่ใด พวกเราได้เห็นดาวประจำพระองค์ขึ้น จึงพร้อมใจกันมาเพื่อนมัสการพระองค์” พระองค์ทรงเรียกประชุมบรรดาหัวหน้าสมณะและธรรมาจารย์ตรัสถามเขาว่า “พระคริสต์จะประสูติที่ใด” บันทึกนี้เริ่มต้นด้วยคำพูดเช่นเดียวกันว่า “พระเยซูเจ้าประสูติที่เมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย” มัทธิวยังบันทึกคำถามของพวกโหราจารย์ไว้ด้วยว่า “กษัตริย์ชาวยิวที่เพิ่งประสูติอยู่ที่ใด?” และกษัตริย์เฮโรดก็พยายามสืบถามเช่นกันว่า “พระคริสต์จะประสูติที่ใด” และที่สุดยังมีบันทึกในตอนท้ายเกี่ยวกับพวกโหราจารย์ว่าพวกเขา “พบพระกุมารกับพระนางมารีย์พระมารดา” (ข้อ 11) ข้อความจากบันทึกทั้งหมดนี้จึงเป็นหลักฐานยืนยันเช่นกันว่า พระคริสต์เจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จริง

บันทึกของลูกา บทที่ 2:6-7 เล่าว่าเมื่อ “ถึงกำหนดเวลาที่พระนางมารีย์จะมีพระประสูติกาล พระนางประสูติพระโอรสองค์แรก ทรงใช้ผ้าพันพระวรกายพระกุมารนั้น แล้วทรงวางไว้ในรางหญ้า เนื่องจากไม่มีที่ในท้องฟักแรมเลย” จากนั้น เป็นทูตสวรรค์ก็ไปแจ้งข่าวดี เรื่องการบังเกิดนี้แก่คนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งที่อยู่ในบริเวณนั้นว่า “วันนี้ ในเมืองของกษัตริย์ดาวิด พระผู้ไถ่ประสูติเพื่อท่านแล้ว พระองค์คือพระคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะรู้จักพระองค์ได้จากเครื่องหมายนี้ ท่านจะพบกุมารคนหนึ่ง มีผ้าพันกายนอนอยู่ในรางหญ้า” (ข้อ 11-12) นี่ก็เป็นข้อมูลใช้ยืนยันถึงการบังเกิดเป็นมนุษย์จริงๆ ของพระคริสตเจ้า

สุดท้าย ใน ลก. 2:21-23 ได้เล่าว่า “เมื่อครบกำหนดเวลาแปดวัน ก็ถึงเวลาที่พระกุมารจะต้องทรงเข้าสู่หนัด โยเซฟพร้อมกับพระนางมารีย์ก็นำพระกุมารไปที่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อถวายแด่พระเจ้า ตามที่มีเขียนไว้ในธรรมบัญญัติของพระเจ้าว่า จะต้องถวายบุตรชายคนแรกแด่พระเจ้า” การบันทึกเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า ถ้าพระคริสตเจ้าไม่ได้บังเกิดเป็นมนุษย์จริง สิ่งต่างๆ ที่กล่าวมานี้คงเกิดขึ้นไม่ได้ จิตวิญญาณหรือภาพลวงตาไม่สามารถมีร่างกายจริงได้ จึงบังเกิดไม่ได้ เอาผ้าพันกายไม่ได้ นอนในรางหญ้าไม่ได้ และเข้าสู่หนัดไม่ได้ด้วย

1.10 พระคริสตเจ้าทรงเติบโต มีพัฒนาการและเป็นมนุษย์อย่างครบสมบูรณ์: “พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณและพระชนมายุ”

ถ้าในการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสตเจ้า พระองค์ทรงรับเอาแค่ร่างกายมนุษย์เข้ามาเป็นของพระองค์ แต่ไม่ได้รับธรรมชาติมนุษย์ทั้งหมดเข้ามาด้วย การบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์ก็ถือว่าไม่สมบูรณ์ และพระองค์ก็ไม่ได้เป็นมนุษย์อย่างแท้จริง แต่พระคัมภีร์ให้ข้อมูลเรื่องนี้อย่างชัดเจนว่าพระคริสตเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ พระองค์เป็นมนุษย์จริงๆ และมีธรรมชาติเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง

เมื่อพระคริสตเจ้าทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จริง พระองค์ก็ต้องมีการเติบโตและมีพัฒนาการเหมือนมนุษย์ทั่วไป นักบุญลูกาเขียนยืนยันเช่นนี้เมื่อกล่าวว่า “พระกุมารทรงเจริญวัยแข็งแรงขึ้น” (ลก. 2:40) หมายความว่า พระเยซูเจ้าทรงมีประสบการณ์เหมือนมนุษย์คนอื่นๆ และเติบโตแบบมนุษย์คนอื่นๆ²⁰ ลูกายังเล่าต่อไปด้วยว่า “พระเยซูเจ้าทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณและพระชนมายุ” (ลก. 2:52) ดังนั้น พระคริสตเจ้า ในฐานะเป็นพระเจ้า พระองค์ย่อมเต็ม

²⁰ Johannes Schneider, “helikia,” Theological Dictionary of the New Testament. Vol. 11, p.942.

เปี่ยมด้วยความรอบรู้และปรีชาญาณ และไม่ต้องมีอายุตามจำนวนปีด้วย เหตุเพราะพระองค์ทรงเป็นพระบุตรพระเจ้านิรันดร แต่เมื่อมารับสภาพเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ พระเยซูเจ้าก็ต้องเติบโตและมีพัฒนาการเหมือนมนุษย์ทั่วไป

ในฐานะเป็นเด็กคนหนึ่ง พระเยซูเจ้าต้องอยู่ภายใต้การปกครองของบิดามารดา แม้พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอำนาจและยิ่งใหญ่เหนือสิ่งสร้างใดๆ ทั้งปวง แต่เมื่อทรงรับธรรมชาติเป็นมนุษย์แล้ว ในฐานะที่ยังเป็นเด็กคนหนึ่ง พระองค์จึงต้องอยู่ภายใต้การเลี้ยงดูและการปกป้องคุ้มครองของบิดามารดาเหมือนเด็กคนอื่นทั่วไป ด้วยเหตุนี้ ลูกาจึงบันทึกว่า “พระเยซูเจ้าเสด็จกลับไปเมืองนาซาเร็ธกับบิดามารดาและเชื่อฟังท่านทั้งสอง” (ลก. 2:51)

พระคริสตเจ้ายังทรงมีอารมณ์เหมือนมนุษย์ทั่วไปด้วย พระคัมภีร์มีเล่าหลายเหตุการณ์ที่พระเยซูเจ้าทรงรู้สึกเศร้าและเสียใจ เช่น ทรงเศร้าใจที่เพื่อนของพระองค์คือลาซารัสตาย นักบุญยอห์นบันทึกเหตุการณ์ตอนนี้ว่า “พระองค์ทรงสะเทือนพระทัยและเศร้าโศกมาก” และ “ทรงกันแสง” ด้วย (ยน. 11:33, 35) ในคืนก่อนที่พระองค์จะถูกทรยศและถูกนำไปตรึงกางเขน ลูกาเล่าว่าพระเยซูเจ้าทรงเสด็จไปอธิษฐานภาวนาต่อพระบิดาตามลำพัง และพระองค์ “ทรงอยู่ในความทุกข์อย่างสาหัส” คำว่า “เป็นทุกข์อย่างสาหัส” หมายถึง ความสับสนภายในจิตใจ ความตึงเครียด หรือความวิตกกังวลในขณะที่กำลังเผชิญหน้ากับการตัดสินใจ²¹

พระเยซูเจ้าทรงมีความจำกัดเหมือนมนุษย์ทั่วไป นั่นคือ พระองค์ทรงรู้สึกหิวได้ เหมือนอย่างเหตุการณ์ครั้งที่พระองค์เสด็จไปจำศีลอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนในที่เปลี่ยว (มธ. 4:2) พระองค์ยังต้องเดินจากหมู่บ้านเบธานีไปกรุงเยรูซาเล็มเหมือนกับคนอื่นๆ ทั่วไป (มก. 11:12) พระองค์ต้องนอนหลับพักผ่อน (ลก. 8:23) พระองค์ทรงเหน็ดเหนื่อยเมื่อต้องเดินทางไกลๆ (ยน. 4:6) และพระองค์ทรงรู้สึกกระหายน้ำขณะถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน (ยน. 19:28)

พระคริสตเจ้าทรงมีวิญญานและจิตแบบมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ ก่อนที่พระองค์จะถูกจับขณะอยู่ในสวนเกทเสมนี พระองค์ทรงตรัสกับบรรดาอัครสาวกของพระองค์ว่า “ใจเราเป็นทุกข์แทบสิ้นชีวิต” (มธ. 26:38) และเมื่อทรงตรัสล่วงหน้าถึงพระทรมานและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ก็ตรัสด้วยความรู้สึกแบบมนุษย์ว่า “บัดนี้ ใจของเราหวั่นไหว” (ยน. 12:27) มาระโกยังบันทึกอีกว่า “พระองค์ทรงถอนพระทัยลึกๆ” (มก. 8:12) และที่สุดพระองค์ทรงร้องเสียงดังว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้ามอบจิตของข้าพเจ้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลก. 23:46)

²¹ Ethelbert Stauffer, “agonia,” Theological Dictionary of the New Testament. Vol. I, p.140.

1.11 พระคริสตเจ้าทรงรับธรรมชาติเป็นมนุษย์อย่างถาวร: “บุตรแห่งมนุษย์ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าทรงอาณูภาพ”

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับพระเยซูในการบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่อยู่อย่างถาวร แม้หลังเสร็จสิ้นพันธกิจการไถ่กู้มนุษย์ให้รอดแล้ว พระคริสตเจ้าก็ไม่ได้หยุดความเป็นมนุษย์ของพระองค์ไว้แค่นั้น เพราะเมื่อพระองค์มารับธรรมชาติมนุษย์แล้ว พระองค์ก็คงมีธรรมชาติมนุษย์เช่นนั้นตลอดไป เรามีข้อมูลจากพระคัมภีร์หลายเหตุการณ์ที่ยืนยันเช่นนี้

หลักฐานประการแรกคือ หลังการกลับคืนพระชนมชีพแล้ว พระคริสตเจ้าก็ยังคงมีร่างกายแบบมนุษย์ให้มองเห็นได้ และเป็นร่างกายมนุษย์ที่มีรอยบาดแผลอันเกิดจากการตรึงกางเขน นักบุญลูคาให้ข้อมูลเรื่องนี้เมื่อเล่าว่า พระคริสตเจ้าผู้กลับคืนพระชนมชีพแล้วได้สำแดงพระองค์แก่บรรดาอัครสาวก พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จงดูมือและเท้าของเราซึ่งเป็นเราเองจริงๆ จงคลำตัวเราดูเถิด ฝ่ามือไม่มีเนื้อ ไม่มีกระดูกอย่างที่ท่านเห็นว่าเรามี” (ลก. 24:39)

หลักฐานประการที่สองคือ พระคริสตเจ้าในสถานะมนุษย์ทรงปฏิบัติพันธกิจการเป็นคณกลางของพระองค์ในสวรรค์ หลักฐานของเรื่องนี้มาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเปาโล โดยหลังจากที่พระคริสตเจ้าทรงเสด็จขึ้นสวรรค์ไปหลายปีแล้ว เปาโลได้เขียนจดหมายถึงทิโมธีว่า “ทั้งนี้ เพราะมีพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว และพระเจ้ายกมนุษย์ก็มีคณกลางแต่เพียงผู้เดียวซึ่งเป็นมนุษย์คนหนึ่ง คือพระเยซูคริสต์” (1 ทธ. 2:5) คำว่า “มนุษย์” ในที่นี้หมายถึงการมีธรรมชาติมนุษย์นั่นเอง

หลักฐานประการที่สามคือ พระคริสตเจ้าทรงตรัสไว้ว่าพระองค์ยังทรงเป็น “บุตรแห่งมนุษย์” ที่จะเสด็จมาอีกครั้งในอนาคต “เวลานั้น เครื่องหมายของบุตรแห่งมนุษย์จะปรากฏบนท้องฟ้า มนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์บนแผ่นดินจะช้อนอก และจะเห็นบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมาในเมฆบนท้องฟ้า ทรงพระอาณูภาพและพระสิริรุ่งโรจน์อันยิ่งใหญ่” (มธ. 24:30) อีกตอนพระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “ใช่แล้ว แต่ยังมีมากกว่านั้นอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ตั้งแต่บัดนี้ไป ท่านจะเห็นบุตรแห่งมนุษย์ประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าทรงอาณูภาพ และจะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆบนท้องฟ้า” (มธ. 26:64)

บทสรุป

จากหลักฐานของพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ที่ยกมาเป็นตัวอย่าง เราคงเห็นได้อย่างชัดเจนว่า โดยการรับธรรมชาตินุหัยของพระคริสตเจ้า องค์พระวจนาตถ์นิรันดร พระบุตรของพระเจ้า ได้บังเกิดเป็นมนุษย์จริง มีร่างกายมนุษย์จริง และมีธรรมชาติแบบมนุษย์จริงๆ

2. ความหมายของการรับสภาพมนุษย์ของพระคริสตเจ้า

เมื่อเราประกาศความเชื่อด้วยบทยืนยันความเชื่อของพระสังคายนาแห่งนีเซอา เราประกาศว่าพระเยซูเจ้า “ไม่ได้ถูกสร้าง” แต่ทรงมีพระธรรมชาติเดียวกับพระเจ้าพระบิดาทรงเป็นนิรันดร ทรงเป็นพระเจ้าแท้²² และทรงรับสภาพมนุษย์ พระศาสนจักรก็ยังคงสั่งสอนเรื่อยมาในการสอนคำสอนว่า “พระเยซูคริสตเจ้าเป็นพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้” ซึ่งหลังจากเราสวดบทยืนยันความเชื่อจบแล้ว เราก็ตอบรับว่า “อาเมน” แต่คำถามคือ แล้วเรารู้หรือไม่ว่าสาระสำคัญของบทยืนยันความเชื่อที่เราสวดนี้มีความหมายว่าอย่างไร?

ในประสบการณ์ชีวิตการเป็นคริสตชนคาทอลิกของเรา เราคงเคยมีความรู้สึกและปรารถนาที่จะรู้จักพระเยซูคริสตเจ้าให้ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น แต่เราก็พบว่าในประสบการณ์ชีวิตแห่งความเชื่อของเรานั้น มีหลายเรื่องเหมือนกันที่เราสงสัยและยังไม่เข้าใจเท่าไรนัก เพราะการรับสภาพมนุษย์ของพระคริสตเจ้าเป็นความจริงที่เร้นลับ แต่แม้เราจะไม่สามารถเข้าใจได้ทั้งหมด ก็ไม่น่าเป็นเหตุผลที่ทำให้เราหยุดศึกษาหาความรู้และความเข้าใจในพระเยซูคริสตเจ้า เพราะเรื่องการรับสภาพมนุษย์หรือการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสตเจ้านี้เป็น “ธรรมล้ำลึกแห่งความเชื่อ” แต่แม้จะเป็นธรรมล้ำลึก ถ้าเรายังเรารู้จักพระคริสตเจ้าได้มากเท่าไร เราก็ยิ่งเติบโตในความสัมพันธ์กับพระองค์มากเท่านั้น

2.1 พระคริสตเจ้าทรงดำรงอยู่แล้วก่อนมารับสภาพมนุษย์

นี่เป็นความจริงประการแรกของพระคริสตเจ้าว่า พระองค์ไม่ได้เริ่มมีความเป็นอยู่หรือเริ่มดำรงอยู่หลังจากปฏิสนธิอย่างเหนือธรรมชาติในครรภ์ของพระนางมารีย์ พระคัมภีร์ยืนยันความจริงเรื่องนี้ว่าพระคริสตเจ้าทรงดำรงอยู่ก่อนนี้แล้วนับแต่นิรันดร แต่ในการรับสภาพมนุษย์ พระคริสตเจ้าที่ดำรงอยู่ก่อนแล้วแต่นิรันดรนี้เองที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์เหมือนเรา

²² คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก. โดยคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม แผนกคริสตศาสนธรรม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ อัสสัมชัญ. 2019. ข้อ 464

ประจักษ์พยานของความจริงนี้พบได้ในพระวรสารของนักบุญยอห์นที่กล่าวว่า “เมื่อแรกเริ่มนั้น พระวจนาตถ์ทรงดำรงอยู่แล้วพระวจนาตถ์ประทับอยู่กับพระเจ้า และพระวจนาตถ์เป็นพระเจ้า พระองค์ประทับอยู่กับพระเจ้าแล้วตั้งแต่แรกเริ่ม ... พระวจนาตถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา” (ยน.1:1-2, 14) นักบุญเปาโลก็มั่นใจเช่นนี้จึงประกาศสอนแก่ชาวโคโลสีว่า “เพราะสรรพสิ่งทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดิน ทั้งที่แลเห็นได้และไม่อาจแลเห็นได้ เทพนิกรบัลลังก์ เทพนิกรนาย เทพนิกรเจ้าและเทพนิกรอำนาจ ล้วนถูกสร้างโดยพระองค์ทั้งสิ้น ทุกสิ่งถูกเนรมิตขึ้นโดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่ง และสรรพสิ่งดำรงอยู่เป็นระเบียบในพระองค์” (คส.1:16-17)

2.2 พระเจ้ามารับสภาพมนุษย์

พระเจ้าทรงเปิดเผยว่า ในการปฏิสนธิพระเยซูเจ้าในครรภ์ของพระนางมารีย์เมื่อสองพันกว่าปีมานั้น พระบุตรพระเจ้าทรงรับธรรมชาติมนุษย์เข้ามารวมกับธรรมชาติพระเจ้าของพระองค์ และทรงบังเกิดเป็นมนุษย์คนหนึ่งเหมือนมนุษย์ทั่วไป ในการกระทำเช่นนี้ พระเทพภาพหรือความเป็นพระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ถูกทำให้ลดน้อยลง ไม่ได้ถูกทำให้เสียหาย และไม่ได้ถูกทำให้เปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด เมื่อพระเยซูเจ้าทรงเสด็จดำเนินไปตามถนนในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนมาระหว่างการเป็นพระเจ้ายกกับการเป็นมนุษย์ หรือมีการผสมกันระหว่างความเป็นมนุษย์กับความเป็นพระเจ้า แต่ในพระองค์ทรงเป็น “พระบุคคลเดียว” คือ พระบุคคลพระเจ้า และพระบุคคลพระเจ้าของพระเยซูนี้ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงไปเปลี่ยนมาระหว่างความเป็นพระเจ้ายกกับความเป็นมนุษย์ หรือผสมไปผสมมาได้ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นพระบุคคลพระเจ้า และในพระบุคคลนี้ทรงมีทั้งพระธรรมชาติพระเจ้าและธรรมชาติมนุษย์ พระเยซูเจ้าจึงเป็นทั้งพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ การรวมสนิทเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างธรรมชาติพระเจ้ายกกับธรรมชาติมนุษย์ของพระเยซูคริสต์เจ้านั้น ภาษาทางเทววิทยาเรียกว่า “สหภาพระหว่างเทพภาพกับมนุษย์ภาพ” (Hypostatic Union)

ผู้เขียนจดหมายถึงชาวฮีบรูยืนยันความจริงนี้เมื่อกล่าวว่า “ครั้นสมัยนี้เป็นวาระสุดท้าย พระองค์ตรัสกับเราโดยทางพระบุตร พระเจ้าทรงสถาปนาพระบุตรให้เป็นทายาทครอบครองทุกสิ่ง พระองค์ทรงสร้างจักรวาล เดชะพระบุตรนี้ พระบุตรทรงเป็นรังสีแห่งพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ทรงเป็นภาพลักษณ์ที่สมบูรณ์ขององค์พระเจ้า พระบุตรทรงผดุงจักรวาลไว้ด้วยพระวาจาทรงฤทธิ์ บัดนี้ พระบุตรทรงลบล้างมลทินแห่งบาปเสร็จสิ้นแล้ว จึงเสด็จสู่สวรรค์

ประทับ ณ เบื้องขวาแห่งพระมหิทธานุภาพ” (ฮบ. 1:2-3) เช่นเดียวกับนักบุญเปาโลที่กล่าวแก่ชาวฟิลิปปีว่า “จงมีความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับที่พระคริสตเยซูทรงมีเถิด แม้ว่าพระองค์ทรงมีธรรมชาติพระเจ้า พระองค์ก็ได้ทรงถือว่าศักดิ์ศรีเสมอพระเจ้านั้น เป็นสมบัติที่จะต้องหวงแหน แต่ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุจทาส เป็นมนุษย์ดุจเรา ทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน” (ฟป. 2:5-8)

แต่เราต้องจำไว้เสมอว่า เป็นพระบุคคลพระเจ้านี้ที่ เป็นผู้ดำเนินกิจการต่างๆ และเป็นธรรมชาติที่ทำให้กิจการต่างๆ เหล่านั้นเกิดขึ้นหรือสำเร็จลงได้ ดังนั้น หลังการบังเกิดเป็นมนุษย์แล้ว พระบุคคลพระเจ้าของพระเยซูเจ้าก็สามารถกระทำกิจการต่างๆ ได้ทั้งในฐานะเป็นพระเจ้าและในฐานะเป็นมนุษย์ด้วย กล่าวคือ ด้วยเพราะพระองค์ทรงมีธรรมชาติพระเจ้า พระเยซูเจ้าจึงทรงสามารถรักษาคนป่วยให้หายได้ ทำให้คนหูหนวกกลับได้ยิน ทำให้คนใบ้พูดได้ ทรงห้ามพายุในทะเล ทรงดำเนินบนน้ำ ทรงทำให้คนตายแล้วกลับมีชีวิตใหม่ได้ และแม้แต่อกภัยบาปด้วย พระเยซูเจ้ายังทรงมีสติปัญญาแบบพระเจ้าพร้อมกับมีความรู้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ และมีเจตจำนงแบบพระเจ้าซึ่งก็คือมีความรักบริสุทธิ์นั่นเอง ในฐานะเป็นพระเจ้าพระบุตร พระเยซูเจ้าจึงทรงมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระจิตตลอดเวลา แม้ว่าบ่อยครั้งที่พระเยซูเจ้าจะทรงเลือกที่จะไม่ใช้อำนาจแบบพระเจ้าของพระองค์ก็ตาม แต่อำนาจแบบพระเจ้าของพระองค์ก็ไม่เคยหมดหรือลดน้อยลงเพราะการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์เลย

และเพราะพระเยซูเจ้าทรงมีธรรมชาติเป็นมนุษย์อย่างครบถ้วน พระองค์จึงสามารถเดิน พูด หัวเราะ ร้องไห้ รู้สึกเจ็บปวด เศร้าใจ ทุกข์ทรมานและแม้แต่ตายได้ พระเยซูเจ้าในฐานะมนุษย์นี้ยังมีความจำกัดในความรู้ด้วย มีความจำกัดในเจตจำนง มีร่างกายแบบมนุษย์ และมีวิญญาณแบบมนุษย์ ในการรับธรรมชาติมนุษย์เข้ามาเป็นหนึ่งเดียวในพระบุคคลของพระองค์นั้น พระเจ้าพระบุตรจึงทรงเป็นทั้งพระเจ้าแท้และมนุษย์แท้ในเวลาเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ไม่ได้เป็นเหมือนกับที่เราเป็น

2.3 พระบุคคลที่สองของพระตรีเอกภาพมารับสภาพมนุษย์

หลักคำสอนเรื่องพระตรีเอกภาพสอนว่า พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สูงสุดที่มีธรรมชาติเดียว คือธรรมชาติพระเจ้าและทรงประกอบด้วยสามพระบุคคล คือ พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระจิต พระเจ้าแต่ละบุคคลแตกต่างกันและกันแต่ไม่ได้แตกแยกออกจากกัน พระเจ้าแต่ละบุคคลทรงมีธรรมชาติพระเจ้าอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ดังนี้ พระเจ้าแต่ละบุคคลจึงมีความเป็นพระเจ้าอย่างครบถ้วน แต่สิ่งที่จำแนกแต่ละบุคคลออกจากกันคือความสัมพันธ์ที่แต่ละบุคคลทั้งสามพระบุคคลทรงมีต่อกัน

แต่พระคัมภีร์สอนเราว่า ในการรับสภาพมนุษย์นั้น เป็นพระเจ้าพระบุตรเท่านั้นที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระจิตไม่ได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ด้วย หลักฐานพบในพระวรสารของยอห์นที่กล่าวว่า “พระวจนาตถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา เราได้เห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ เป็นพระสิริรุ่งโรจน์ที่ทรงรับจากพระบิดา ในฐานะพระบุตรเพียงพระองค์เดียว เปี่ยมด้วยพระหรรษทานและความจริง” (ยอห์น. 1:14) นักบุญมาระโกก็ยืนยันในความหมายเดียวกันนี้เมื่อกล่าวว่า “ครั้งนั้น พระเยซูเจ้าเสด็จจากเมืองนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี และทรงรับพิธีล้างจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ทันทีที่พระองค์เสด็จขึ้นจากน้ำ ก็ทรงเห็นท้องฟ้าถูกแหวกออก พระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนือพระองค์ดุจนกพิราบ และมีเสียงมาจากฟากฟ้าว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เป็นที่โปรดปรานของเรา” (มก. 1:9-11)

2.4 พระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นเหมือนเราทุกอย่างเว้นแต่บาป

ในการรับธรรมชาติมนุษย์เข้ามาในพระองค์นั้น พระเจ้าพระบุตรรับเอาคุณลักษณะต่างๆ ของมนุษย์เข้ามาในพระองค์ แต่พระองค์ก็ยังทรงเป็นพระเจ้าดั้งเดิมไม่เปลี่ยนแปลงด้วยเหตุนี้ พระเยซูเจ้าจึงไม่เคยทำบาปเลย (ฮบ. 4:15) บาปเป็นการต่อต้านและขัดขวางพระเจ้า บาปยังเป็นเหตุทำให้มนุษย์หันหนีไปจากพระเจ้าด้วย ในฐานะเป็นพระบุคคลพระเจ้าจึงเป็นไปได้ที่พระเยซูเจ้าจะหันหนีไปจากพระองค์เอง หรือเลิกติดต่อสัมพันธ์กับพระบุคคลอื่นในพระตรีเอกภาพ

แต่พระเยซูเจ้าไม่ทรงมีฤทธิ์กุศลแห่งความเชื่อหรือความหวังอย่างที่เรามี ความเชื่อเป็นฤทธิ์กุศลของการเชื่อแม้แต่เราไม่ได้เห็นพระเจ้า (2 คร. 5:7; ฮบ. 11:1) ความหวังเป็นฤทธิ์กุศลของการรอคอยอย่างร้อนรนในสิ่งที่เรายังไม่ได้มาครอบครอง แต่ในการบังเกิดเป็นมนุษย์ พระคริสตเจ้าไม่ได้หยุดความเป็นพระเจ้าของพระองค์เลยแม้แต่เสี้ยววินาทีเดียว พระองค์จึงไม่จำเป็นต้องมีฤทธิ์กุศลทางเทววิทยาของความเชื่อหรือความหวัง พระองค์ทรงมีนิมิตในพระองค์เองและในพระบุคคลอื่นในพระตรีเอกภาพด้วย

2.5 การรับสภาพมนุษย์จำเป็นสำหรับความรอด

เราอาจคิดว่า ถ้าพระเจ้าต้องการจะอภัยบาปของเรามนุษย์และนำเราทุกคนไปสู่ความรอด พระองค์สามารถทำได้เพียงแค่ตรัสคำเดียวเท่านั้นเอง เพราะพระเจ้าทำได้ทุกอย่าง ไม่เห็นจำเป็นต้องส่งพระบุตรของพระองค์มาในโลก มาเกิดเป็นมนุษย์ รับทรมาน ลี้นพระชนม์และกลับคืนพระชนม์ชีพแบบนั้นเลย แต่พระคัมภีร์ก็ให้พยานหลักฐานเพียงพอเพื่อจะบอกว่า การ

รับสภาพมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้านั้นเป็น “สิ่งจำเป็น” สำหรับความรอดของมนุษย์ เหตุเพราะว่ามีเพียงมนุษย์ที่ไม่มีบาปเท่านั้นที่มีค่าเพียงพอสำหรับชดเชยบาปของมนุษย์คนอื่น นักบุญเปาโลพูดถึงเรื่องนี้ว่า “ค่าตอบแทนที่ได้จากบาปคือความตาย” (รม. 6:23) หมายถึง การตายจริงๆ ของร่างกายมนุษย์

ด้วยเหตุนี้ จึงมีเพียงคนที่ไม่มีบาปเท่านั้นถึงจะมีค่าพอสำหรับการตายเพื่อผู้อื่น ถ้าไม่เช่นนั้น การตายของเขาก็เป็นการตายเพื่อบาปของตัวเอง ในการรับสภาพมนุษย์ พระเยซูเจ้าจึงทำให้สภาพทั้งสองประการนี้สำเร็จไป กล่าวคือ โดยการดำเนินชีวิตบนบอบต่อธรรมบัญญัติของพระเจ้าในฐานะเป็นมนุษย์อย่างซื่อสัตย์ และยังทรงรับคำสาปแช่งของบาปไว้ในพระองค์เองโดยยอมตายบนไม้กางเขน ดังคำกล่าวของนักบุญเปาโลแก่ชาวกาลาเทียที่ว่า “เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์ให้มาบังเกิดจากหญิงผู้หนึ่งเกิดมาอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อทรงไถ่ผู้ที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ และทำให้เราได้เป็นบุตรบุญธรรม” (กท. 4:4-5) เช่นเดียวกับผู้เขียนจดหมายถึงชาวฮีบรู “บุตรทุกคนมีเลือดเนื้อร่วมกันฉันใด พระองค์ก็ทรงมีเลือดเนื้อร่วมกับมนุษย์ทุกคนด้วยฉันนั้น เพื่อว่าโดยการสิ้นพระชนม์ พระองค์จะทรงทำลายมาร ผู้มีอำนาจเหนือความตายลงได้ ... จึงจำเป็นที่พระองค์จะต้องทรงเป็นเหมือนกับบรรดาพี่น้องทุกประการ เพื่อพระองค์จะทรงเป็นมหาสมณะที่เพียงพร้อมด้วยพระกรุณาและทรงนำเชื่อถือในการติดต่อกับพระเจ้า ไกลโทษชดเชยบาปของประชากรได้” (ฮบ. 2:14, 17)

2.6 การรับสภาพมนุษย์เป็นหลักคำสอนที่สำคัญของคริสตชน

พระศาสนจักรจำเป็นต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการรับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์เจ้า เพราะเรื่องนี้เป็นส่วนที่สำคัญอย่างมากต่อเรื่องพระบุคคลและการปฏิบัติพันธกิจของพระเยซูคริสต์เจ้า หากเราเข้าใจเรื่องนี้ผิดตั้งแต่ต้น ก็ย่อมจะส่งผลทำให้เรื่องราวต่างๆ ที่ตามมาเกี่ยวกับความเชื่อเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าของเราผิดพลาดไปด้วย ถ้าพระเยซูเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้า เราคริสตชนทุกคนก็ล้วนตกในบาปของการกราบไหว้บูชาพระเท็จเทียมที่ไปกราบไหว้พระองค์ ถ้าพระเยซูเจ้าไม่ได้เป็นมนุษย์ พระองค์ก็ไม่มีคุณค่าเพียงพอที่จะตายเพื่อมนุษย์คนอื่น

ในบรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ นักบุญยอห์นเป็นคนหนึ่งที่น่าสนใจและให้ความสำคัญกับเรื่องการรับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์เจ้าอย่างมาก จนถึงกับมองว่าใครที่ปฏิเสธไม่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าที่มาเกิดเป็นมนุษย์ก็ถือว่าเป็นคนต่อต้านพระคริสต์เจ้า ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้าและพระวรสาร “ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อการคลั่งใจทุกประการ แต่จงทดสอบ

การจิตใจต่างๆ ก่อน ว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะมีประกาศกเทียมอยู่ทั่วไปในโลก ท่านทั้งหลายรู้จักการจิตใจของพระเจ้าโดยวิธีนี้ คือ การจิตใจที่ยอมรับว่า พระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมารับธรรมชาติมนุษย์ ก็เป็นการจิตใจที่มาจากพระเจ้า และการจิตใจที่ไม่ยอมรับพระเยซูเจ้า ก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่เป็นการจิตใจของผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เจ้า ซึ่งท่านได้ฟังว่ากำลังมา และบัดนี้อยู่ในโลกแล้ว” (1 ยน. 4:1-3) และ “คนหลอกลวงจำนวนมากออกไปทั่วโลก พวกนี้ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมาเป็นมนุษย์ คนเหล่านี้คือคนหลอกลวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เจ้า” (2 ยน. 7) ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องรู้ว่าแท้จริงแล้วพระเยซูเจ้าเป็นใครสำหรับเรา เพื่อเราจะได้สามารถเข้าใจพระองค์ได้อย่างถูกต้อง และเห็นคุณค่าของสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเรา และเรายังสามารถฝากความหวังไว้ในพระองค์ได้

บทสรุป

เป็นเวลานานหลายศตวรรษมาแล้วที่พระศาสนจักรได้ตอบโต้คำสอนผิดๆ เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า และพระศาสนจักรก็สอนเสมอมาว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นพระเจ้า ทรงร่วมพระธรรมชาติเดียวกับพระเจ้าพระบิดา และพระองค์ก็ไม่ได้ทรงถูกสร้าง เมื่อพระเจ้าพระบุตรทรงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์เข้าไปในพระองค์และบังเกิดเป็นมนุษย์ที่มีร่างกายเหมือนมนุษย์ทั่วไป แต่พระองค์ยังทรงมีพระบุคคลเดียวคือพระบุคคลพระเจ้า เพียงแต่มีสองธรรมชาติคือธรรมชาติพระเจ้าและธรรมชาติมนุษย์ ในฐานะที่มีธรรมชาติพระเจ้า พระเยซูเจ้าจึงมีสติปัญญาแบบพระเจ้า มีเจตจำนงแบบพระเจ้า และสามารถกระทำการต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำได้ และในฐานะมีธรรมชาติมนุษย์ พระบุคคลพระเจ้านี้จึงมีสติปัญญาที่จำกัดแบบมนุษย์ มีเจตจำนงแบบมนุษย์และมีวิญญาณแบบมนุษย์ พระเยซูเจ้าสามารถเดินริมฝั่งทะเลสาบกาลิลีได้เหมือนมนุษย์ทั่วไป สามารถหัวเราะ ร้องไห้ และที่สำคัญที่สุดคือ ทรงรับทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์เพื่อความรอดของเราได้

บรรณานุกรม

- Crisp, Oliver. (2007). **Divinity and Humanity: The Incarnation Reconsidered, Current Issues in Theology.** Cambridge University Press.
- Davis, Stephen. Kendall, Daniel. And O'Collins, Gerald. eds., (2002). **The Incarnation: An Interdisciplinary Symposium on the Incarnation of the Son of God.** Oxford University Press.
- Galot, Jean. S.J. (1980). **Who is Christ?: A Theology of the Incarnation.** Gregorian University Press.
- Kasper, Walter. (1976). **Jesus the Christ.** Paulist Press.
- Letham, Robert. (2013). **The Message of the Person of Christ.** IVP Academic.
- Macleod, Donald (1998). **The Person of Christ.** InterVarsity Press.
- McDermott, Brian O. (1993). **Word Become Flesh: Dimensions of Christology (New Theology Studies, 9).** Liturgical Press.
- Nichols, Stephen J. (2007). **For Us and For Our Salvation: The Doctrine of Christ in the Early Church.** Crossway.
- Pawl, T. J. (2020). **The Incarnation.** Cambridge University Press.
- Powell, M. A. (2009). **Introducing the New Testament: A historical, literary, and theological survey.** Baker Academic.
- Reeves, Michael. (2015). **Rejoicing in Christ.** IVP Academic.
- Riches, Aaron. (2016). **Ecce Homo: On the Divine Unity of Christ.** Eerdmans.
- Wellum, Stephen J. (2016). **God the Son Incarnate.** Crossway.

[หมวดยุทธศาสตร์ด้านจิตใจ]

“จงยึดมั่นในความเชื่อ...”⁹⁹

ถอดความและเรียบเรียงโดย บาทหลวงปรีชา ธรรมนิยม, O.M.I.

วจีข้างบนนี้ เป็นคำตรัสของพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ในพระอักษรช่วง
บั้นปลายชีวิตของพระองค์ เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2006/2549 อันเสมือนพินัยกรรม/มรดก
ทางชีวิตธรรมจิตที่พระองค์ทรงมีพระประสงค์ถ่ายทอดให้ได้เป็นที่รู้ของทุกคน

บทถอดความนี้ใคร่นำเสนอและขยายความคิดบางประการเกี่ยวกับพระสันตะปาปา
เบเนดิกต์ที่ 16 อันอาจช่วยให้สามารถเปิดมุมมองของพวกเราให้กว้างขึ้น ในพระ
อักษรฉบับนี้ พระองค์ได้ทรง “ขออภัย” ทุกคนที่พระองค์ได้ทรงทำให้สะเทือนใจหรือเสียใจ
พระองค์ได้ทรงขอบคุณบรรดาครอบครัวและมิตรสหาย กัลยาณมิตร อดีตคณาจารย์ด้าน
เทววิทยา ที่ได้ช่วยขอร้องบรรดาคริสตศาสนิกชนคาทอลิกให้ยืนหยัดอย่างมั่นคงในความเชื่อ
แม้ต้องเผชิญกับหลากหลายงานวิจัย งานสังเคราะห์ และวิเคราะห์เชิงวิทยาศาสตร์ ที่มีแนว
โน้มทำให้ความเชื่อของคริสตศาสนิกชนอ่อนกำลังและลดน้อยถอยลง

บาทหลวงสังกัดคณะธรรมทูตแห่งมารีนิรมล, O.M.I.

พระสันตะบิดรเกียรติกุนเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ลงพระนามในพระอักษรของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเกริ่นว่า “ถ้าพ่อจะหวนมองเวลานี้ที่บอกถึงช่วงปลายชีวิตของพ่อ พ่อก็จะพบว่า ชีวิตของพ่อได้ผ่านร้อนผ่านหนาว และได้ค้นพบว่าก่อนอื่นหมดมีเหตุผลมากมายที่พ่อต้องกล่าวคำว่า “ขอบคุณ” พระองค์ได้ทรงบรรยายอย่างยืดยาวถึงความรู้จักคุณนี้

สิ่งแรกที่พระองค์ทรงเอ่ยก่อนอื่นหมดคือ “ขอบพระคุณพระเจ้าผู้ได้ทรงดึงพ่อเมื่อพ่อกำลังสิ้นลม และได้ทรงประทานแสงแห่งความรู้แจ้งเพื่อพบพระพักตร์ของพระองค์ ตลอดเวลา” พระองค์ได้ทรงพระอักษรแสดงความรู้คุณต่อบิตามารดา ผู้ให้กำเนิดพระองค์ ในช่วงเวลาอันลำบากของประวัติศาสตร์โลก รวมถึงการเสียสละอันล้ำค่าของพวกท่าน พระองค์ได้ทรงยกย่องความเชื่ออันมั่นคง แจ่มชัดของบิดาของพระองค์ ผู้ได้เคยชี้ทางให้เดิน ท่ามกลางความรู้และวิทยาศาสตร์ ถึงมารดาของพระองค์เป็นพยานผู้แข็งแกร่งกล้าและมีใจเมตตาเปี่ยมล้น พระองค์ยังทรงนึกถึง Maria พี่สาว/น้องสาวผู้ได้รับใช้พระองค์และทุ่มเทจนหมดหัวใจด้วยความหวังใยตลอดหลายสิบปีมาแล้ว พระองค์ได้ทรงนึกถึงพี่ชาย Georg ผู้วายชนม์ไปเมื่อปี 2020/2563 พี่ชายผู้มีความชัดเจน มุ่งมั่นในทุกกิจการอย่างแข็งขันรับผิดชอบ พร้อม

ทั้งมีจิตใจสงบราบเรียบด้วยวิจาร์ณญาณที่หลักแหลม “หากพ่อไม่มีประสบการณ์พยานชีวิตของท่านเหล่านี้ทาง พ่ออาจไม่ได้พบเส้นทางที่เปิดกว้างและถูกต้องจนถึงทุกวันนี้”

พระสันตะบิดรเกียรติกุนเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานกัลยาณมิตรหลายท่าน ทั้งหญิงและชาย ได้ทรงประทานผู้ร่วมงานหลากหลาย บรรดาคณาจารย์ผู้ประสาทความรู้ รวมทั้งนักศึกษาผู้ได้ร่วมแบ่งปันความรู้ พระองค์ได้ทรงเรียกร้องให้เพื่อนร่วมชาติยึดมั่นในความเชื่อ ไม่ยอมให้สิ้นคลอน และได้ทรงขยายความต่อถึงการเรียกร้องให้คาทอลิกทุกคน “จงยึดมั่นในความเชื่อ และจงอย่าสับสน”

พระสันตะบิดรได้ทรงใช้ส่วนหนึ่งของพระอักษรนี้ ตรัสถึงความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องระหว่างวิทยาศาสตร์กับความเชื่อ พระองค์ได้ทรงพระอักษรว่า “วิทยาศาสตร์อาจมีแนวคิดดูเผินๆ ไม่อาจโต้แย้งได้ แต่อาจขัดต่อความเชื่อคาทอลิก” พระองค์ทรงเตือนสติให้ระวังและใช้วิจาร์ณญาณอย่างถูกต้อง “ในการตีความเชิงปรัชญาที่คลุมเคลือผสมผลกับวิทยาศาสตร์เท่านั้น ในฐานะนักเทววิทยา พระองค์ได้ทรงเห็นและได้ทรงรับรู้ “การถล่มล้มสลายของสมมุติฐานที่ดูมั่นคงเชื่อถือได้” ของหลากหลายความคิด

หรือกระแสเหล่านี้ อันทำให้เห็นถึงความ สับสนยุ่งเหยิง

นี่คือ ประสบการณ์ชีวิตที่ทำให้เหตุผล แห่งความเชื่อของพระองค์กระจางขึ้น พระองค์ ได้ตรัสอย่างมั่นใจว่า “พระเยซูคริสต์ คือ หนทาง ความจริง และชีวิต” และพระ ศาสนจักร แม้เคลือบด้วยความไม่สมบูรณ์ แบบ ความบกพร่องตามประสามนุษย์ ก็คือ พระกายทิพย์ของพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง เราอาจสรุปได้จากประสบการณ์ชีวิตของ พระสันตะบิดรเกียรติคุณเบเนดิกต์ที่ 16 ว่าพระองค์ทรงคือนักเทววิทยาผู้เป็นเสมือน ข้าช่วงใช้อย่างแท้จริง

ในหนังสือรูปแบบของจดหมาย 11 ฉบับ เขียนเกี่ยวกับพระสันตะบิดรของ นักข่าวสาวชาวฝรั่งเศส (Alexia Vidot) กลับใจเมื่ออายุ 20 ปี หนังสือในรูปแบบ ของจดหมายนี้มีชื่อว่า “เบเนดิกต์ที่ 16 ที่เคารพยิ่ง” เธอเขียนสรรเสริญ พระสันตะ บิดรเกียรติคุณเบเนดิกต์ที่ 16 ว่าเป็น นักเทววิทยา เพราะพระองค์ได้ตรัสกับ พระเจ้าและตรัสตลอดเวลาถึงพระเจ้า พระองค์ได้ทรงพยายามศึกษาค้นคว้าและ เข้าใจพระเจ้า ดูได้จากกิจกรรมต่างๆ ตั้งแต่ ทรงเป็นอาจารย์ โยเซฟ Ratzinger จน ถึงได้รับเกียรติเป็นพระคาร์ดินัล ต่อมาได้ เป็นพระสันตะบิดรประมุขพระศาสนจักร คาทอลิก และพระองค์ได้ทรงสอนว่า

พระเจ้าต้องเป็นผู้ที่พวกเราทุกคนต้องรำพึง พง์พิศตลอดเวลา

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ได้ให้คำจำกัด ความที่ล้ำเลิศของการเป็นนักเทววิทยาว่า “พระเยซูคริสต์ (ความจริง) เป็นพระบุคคล ที่นักเทววิทยาควรพยายามสัมผัสให้ได้รู้ ความจริง และจะสามารถพิจารณาตนเองให้ เป็นผู้ใช้ ควรพยายามร่วมมือกับความ จริงและกระทำการเพื่อความจริง” เป็น ธรรมชาติที่ผู้เขียน (Alexia Vidot) ได้พยายาม บรรยายจากปลายปากกาของผู้เขียน โดย เดินตามแนวความคิดอันลุ่มลึก แหลหุคม และกระจางแจ้งที่ได้ดึงมาจาก สมณสาส์น เวียนฉบับแรกขอพระสันตะบิดรเกียรติคุณ เบเนดิกต์ที่ 16 คือ ‘Deus caritas est’ (พวกเราเชื่อในความรักเมตตาของพระเจ้า) นั้นหมายความว่า เมื่อได้สัมผัสพระเยซู คริสต์ผู้ทรงประทานชีวิต คริสต์ศาสนิกชน จะตาสว่างและกล้าตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว เดินตามความเชื่อนั้น

ผู้เขียนยังได้กล่าวถึงหัวข้อคิดหลัก ที่ได้ถอดมาจากบทเทศน์อันช่วยให้คิดรำพึง จากบูชาขอบพระคุณแรก หลังจากได้รับ เลือกลงให้เป็นประมุขของพระศาสนจักร คาทอลิกเมื่อวันที่ 24 เมษายน 2005/2548 ข้อคิดเหล่านั้น เป็นเสมือนเมล็ดพันธุ์ที่ รอคอยเติบโตในอนาคต อาทิ ‘ผู้ใช้ที่ เปราะบางของพระเจ้า’ ‘พระองค์คือความ

รัก เมตตา’ ‘พระศาสนจักรผู้ทรงชีวิต’ ‘ประสบการณ์ของความปีติยินดี’ เป็นต้น ทุกหัวข้อคิดเชิญชวนให้รำพึงถึงการเลือกอันชาญฉลาดและถึงหนทางแห่งความหวัง พระสันตะบิดรนักเทววิทยาเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงเปล่งทุกประโยค โดยทรงพยายามกล่าวถึงการรับใช้ความจริง/พระเยซูคริสต์ ผู้มีพระประสงค์เปิดเผยพระพักตร์/พระฉายาลักษณ์ของพระองค์

ในปี 2011/2554 พระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงพระอักษรว่า “โลกปัจจุบันต้องการคนที่พูดกับพระเจ้า เพื่อจะได้สามารถพูดถึงพระองค์ได้” อีกประโยคก็คือ “พวกเราไม่ควรอ่านเนื้อความในพระคัมภีร์ แค่ในบรรยากาศทางวิชาการ แต่ควรอ่านในท่ามกลางของภาวนา และบอกกับพระเจ้าว่า ‘โปรดช่วยพวกลูกให้เข้าใจพระวาจานั้นๆ เพื่อจะได้รู้ว่าพระองค์จะทรงตรัสสารอะไรกับพวกลูกในหน้านี้’ อ่านดังนี้และเห็นการยืนยันแบบนี้ เราคงต้องนึกถึงนักเทววิทยามากกว่าเป็นนักวิชาการหรือผู้คงแก่เรียน

นักเทววิทยาพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ทรงรักและหลงใหลพระเยซูคริสต์ ทรงวอนขอเสมอให้ความรักของพระเจ้าจงเป็นที่รู้จักและเข้าใจ ให้ความจริงได้รับการสัมผัสเข้าถึง การยอมรับและรู้จักคุณต่อนักบุญเอากุสตินนั้น พระองค์ทรงมี

มากกว่าความเลื่อมใสศรัทธาส่วนตัว พวกเราอาจชื่นชมและชื่นชอบนักบุญท่านนี้ ผู้ได้กลับใจและมีผู้กล่าวขานถึงกันอย่างมากในประวัติของคริสตศาสนา แต่พระองค์ทรงเตือนสติ ให้ความชื่นชอบ ความศรัทธาของพวกเขาต่อตัวท่านหรือต่อนักบุญหลายๆ องค์ ก้าวข้าม ความศรัทธาส่วนตัว เพื่อสามารถสัมผัสและเข้าใจความรักของพระเจ้า อันเป็นความจริงที่เข้าถึงได้ แม้พระพักตร์/พระฉายาลักษณ์ของพระองค์ยังไม่เปล่งปลั่งให้พวกเราได้เห็นชัดๆ ก็ตาม นี่คือนิวความคิดที่เปรียบเสมือนสูตร อันมีอรรถรสในการเลือกกล่าวถึงการร่วมมือร่วมใจกันเมื่อได้พบกับความจริง (พระเยซูคริสต์) และได้ทรงถ่ายทอดวาจาอันเหมาะสม อย่างสมบูรณ์แบบของพระองค์ โดยมีได้ทรงจงใจจะจุดดิ่งผู้ใดให้มาชื่นชอบอยู่ฝ่ายพระองค์ หรือยึดยึดผู้ใดให้ตามความคิดของพระองค์ พระองค์ทรงชาญฉลาดในการเลือกเอ่ย เพื่อให้ทุกคนเข้าใจความคิดของพระองค์ อาทิ เมื่อได้ทรงกล่าวบทหนึ่งของหนังสือว่า ‘การภาวนาหาใช้การใช้วิธีมากมายเพื่อพัฒนาการส่วนตัวเท่านั้น หรือหาใช้การปฏิบัติธรรมเพื่อสะสมความดีความชอบแบบเห็นแก่ตัว แล้วก็ไม่ใช้ใช้เล่าห์เพื่อปิดบังช่องว่าง ในชีวิตของตน’ อันวชิประโยคนี้ คือการเตือนของพระสันตะบิดรถึงหนทางเดินที่ผิดเพี้ยน จากการได้พบ

พระเจ้า สำหรับผู้ที่มีแนวความคิดถึงความรอดพ้นเพื่อตนเองเท่านั้น

เมื่อพยายามอ่านพระอักษรของพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 และค่อยๆ อ่านทีละความคิดอย่างไตร่ตรองลุ่มลึกและมีสติ พวกเราจะได้เห็นยอมรับความจริงและความแน่ใจที่พระองค์ได้ทรงถ่ายทอดให้ เกี่ยวกับพระศาสนจักร คือ “ความจริงนั้นมีได้มุ่งดำรงอยู่ด้วยพลังอำนาจ หรือด้วยยุทธศาสตร์แห่งการสื่อสาร หรือด้วยแบบแผนใหม่ๆ ด้านอภิบาล แต่ดำรงอยู่ด้วย ‘การเป็นพระศาสนจักรแห่งความเชื่อ’ และ ‘พระศาสนจักรของบรรดาผู้อ่อนโยน’” เพราะพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 เชื่อและเข้าใจว่าความดีงามและคุณธรรมของบรรดานักบุญ แม้ผู้ที่พวกเราไม่รู้จักผู้ได้เจริญชีวิตในความเชื่อของพระศาสนจักรเป็น ‘การตอบโต้ที่แน่นอนของคริสตศาสนา’ และเป็นเครื่องมือที่บ่งชี้ว่าพวกเราสามารถพบความจริงได้ที่ไหน คงพูดได้ว่าความสุภาพอ่อนตนบรรจุกว้างอย่างมากเกี่ยวกับเทววิทยาและกับความคิดเฉลียวฉลาดมากมาย

ก่อนจะเป็นประมุขของพระศาสนจักรคาทอลิก พระคาร์ดินัลโยเซฟ Ratzinger ได้ทรงพระอักษรหนังสือ 3 เล่มชื่อว่า “เยซูชานาซาเรธ” เป็นการศึกษาพระชนม์ชีพของพระเยซูคริสต์ แต่ภารกิจที่ท่านสาละวน

อย่างมาก อีกภารกิจหนึ่ง คือ การประกาศข่าวดีไปสู่ประเทศที่มีแนวโน้มในทางโลกวิสัย

เมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นประมุขสูงสุดของพระศาสนจักรคาทอลิก พระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงอักษรสมณสาส์นเวียน 3 ฉบับ

ฉบับแรก Deus Caritas Est บรรยายถึงความรักของพระเจ้าที่ทรงมีให้พวกเราอย่างล้นเหลือ และพวกเราควรถ่ายทอดส่งต่อให้ผู้อื่นได้สัมผัสรับรู้ (พระเจ้าทรงเป็นองค์ความรัก) ฉบับที่สอง Spe Salvi ทรงกล่าวถึงความหวังที่คริสตศาสนิกชนควรจะต้องมี (หลุดรอดพ้นเพราะความหวัง) ฉบับที่สาม Caritas in Veritate เป็นข้อเรียกร้องให้มนุษย์ทุกคนต้องพัฒนาตนเองแบบบูรณาการ ในความรักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และในความจริง (ความรักได้ร่มเงาของความจริง)

ไม่มีใครคาดคิด ไม่มีใครคาดฝันว่าพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 จะออกพระสมณสาส์นเวียนฉบับแรก หลังจากได้รับภาระเป็นประมุขสูงสุดของพระศาสนจักรคาทอลิกเพียง 9 เดือน Deus Caritas Est (พระเจ้าทรงเป็นองค์ความรัก) เป็นสมณสาส์นเวียนที่ตรัสสอนอย่างเชื่อมั่นถึงอันตรายจากโลกวิสัยและจากแนวความคิดแบบบริโภคนิยม พระองค์ทรงพระอักษรเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2005/2548 ออก

สู่สายตาสาธารณชนในวันที่ 25 มกราคม 2006/2549 พระองค์ได้เริ่มพระสมณสาส์น เวียนด้วยพระวาจาตามคำเล่าของนักบุญ ยอห์นอัครธรรมทูต คือ “พระเจ้าทรงเป็น องค์ความรัก ผู้ที่อยู่ในความรักก็จะอยู่ใน พระเจ้า และพระเจ้าจะประทับอยู่กับเขา”

พระองค์ทรงพระอักษรสมณสาส์น เวียนฉบับแรกนี้ด้วยเจตนารมณ์ที่ทรง ต้องการสัตย์ซื่อต่อเป้าประสงค์ของสังคายนา วาติกันที่ 2 พระองค์ตรัสถึงความหมาย หลักของความรักเมตตาในชีวิตมนุษย์โดย ทรงทอดพระเนตรทุกแง่มุมของความรัก เมตตานี้ พระองค์ได้ทรงอักษรว่า “ข้าพเจ้า ประารถนาจะกล่าวในสมณสาส์นฉบับแรกนี้ ถึงความรักเมตตาที่พระเจ้าได้ทรงหลังส่งพวกเรา และเราต้องสื่อความรักเมตตานี้ต่อให้ คนอื่นด้วย”

เมื่อเริ่มอ่านพระสมณสาส์นฉบับนี้ ทุกคนก็พุ่งไปยังความปรารถนาที่จะได้อ่าน วาทะพระดำรัส หรือกฎเกณฑ์คำสอน เกี่ยวกับความเชื่อ แต่กลับได้เห็นอีกโฉมหนึ่ง แปลกออกไป โฉมนั้นแสดงออกให้เห็น ฉายาลักษณะที่เปิดเผย “คนงาน ผู้ต่ำต้อยที่ กำลังทำงานในสวนองุ่นของพระเจ้า” พระ อักษรแสดงความดีงามและความรักชื่นชอบ กลบความเข้มงวดและทรงอำนาจที่พระองค์ ได้เคยแสดงให้เห็นในอดีต เหมือนดังว่าแนว ความคิดด้านเทววิทยา ได้ล่อยลิวผ่านเข้า

สู่การพินิจไตร่ตรองในรูปแบบสากล สำหรับ ทุกคนที่รู้จักรักได้มีอะไรหล่อเลี้ยงการ ไตร่ตรองของตนในเรื่องความรักเมตตา เป็น เสียงเรียกร้องกระตุ้นให้ความรักเมตตาถูก เป็นไฟอยู่เสมอ ตรงนี้เราสามารถเข้าใจได้ว่า ความรัก คือ ท่อธารแห่งความเชื่อของพวกเขา คริสตศาสนิกชน นั่นคือ ‘ความรักของ พระเจ้าและความรักเพื่อนมนุษย์ ร่วมผนึก อยู่ในเหรียญเดียวกัน’

เมื่อเริ่มเปิดอ่านสมณสาส์นฉบับนี้ ความไม่คาดคิดคาดหวังเกิดขึ้น เหตุก็เพราะ ว่าเนื้อความของสมณสาส์นเริ่ม จากคำว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก ผู้ดำรงในความ รักยอมดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้ายอม ทรงดำรงอยู่ในเขา” (1 ยอห์น 4:16) มิได้ ตีความออกไปยังลักษณะหลักๆ ของความ เชื่อคริสตชน แต่ตีความตรงถึง ท่อธารเลย

ด้วยคำว่าหวอดอยู่กับหลากหลายเวที ของการเสวนาหรือสุนทรพจน์ทางด้าน ศาสนาและจริยธรรม พระองค์จึงเริ่มตรัสใน ฐานะผู้เลี้ยงแกะ/นายชุมพา ถึงมิติสำคัญ จำเป็นและเร่งด่วน นั่นคือ ‘การบริการด้าน ความรักเมตตา’ ซึ่งเป็นสิ่งจะเลือกทำหรือ ไม่เลือกทำก็ได้ แต่ต้องเป็นหัวใจและชีวิต ของคริสตศาสนิกทุกคน ซึ่งอาจพูดได้ว่า นี่คือการปฏิรูป การปฏิบัติของความหมาย อันลุ่มลึกของความรักเมตตา

ในปี 1996/2539 พระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 พระสันตะปาปา ได้เวลานั้นคือพระคาร์ดินัล Ratzinger ได้ตอบคำถามต่อนักข่าวชาวเยอรมัน Peter Seewald ด้วยคำตอบอันสว่างเจิดจ้าว่า “มนุษย์อยู่บนโลกเพื่อเรียนรู้จักรักและรู้จักรับใช้” มนุษย์ต้องฝึกฝน และสะสมศักยภาพแห่งการรู้จักรักและรับใช้ สมณสาส์นเวียนฉบับแรกของพระองค์ นี้ค่อยๆ ขยายความคิดนี้ ด้วยวิธีพระอักษรอันจับใจ เรียบง่าย ตรงกับความจริงและลุ่มลึกขึ้นเรื่อยๆ

ดังที่เราทราบ พระสมณสาส์นเวียนฉบับแรกของพระองค์นี้ ออกสู่สายตาสาธารณชน ในวันที่ 25 มกราคม (วันฉลองการกลับใจของนักบุญเปาโล) 2006/2549

ในสมณลิขิตต่างๆ พระองค์ได้ทรงพยายามสร้างสัมพันธ์ไมตรี ระหว่างผู้ชายชอบของความเชื่อคริสตชนและพระศาสนจักร อาศัยการเสวนาอย่างเข้มข้น ได้ทรงยกเลิกบางกรณีของโทษในการมีความเชื่อเฮเรติก เพื่อรวบรวมความสัมพันธ์ ให้อยู่ภายใต้ความวางใจกัน ในความเสถียร และแน่นแฟ้นต่อกันมากขึ้น พระองค์ได้ทรงพระอักษรสมณสาส์นเตือนใจ (Anglicanorum Coetibus) จัดระเบียบโครงสร้างเชิงกฎหมายพระศาสนจักร เพื่อต้อนรับผู้ที่มีความเชื่อแบบอँगลิกัน โดยสามารถคงไว้ซึ่งธรรมประเพณี ทางพิธีกรรมของชีวิตธรรม

จิตและของงานด้านอภิบาลของตน ในเดือนกันยายน 2010/2553 พระองค์ได้เสด็จไปสหราชอาณาจักร การเสด็จครั้งนี้มีจุดเด่นอยู่ที่การสถาปนาพระคาร์ดินัล John Henry Newman เป็นบุญราศี พระคาร์ดินัลท่านนี้เคยมีความเชื่อแบบอँगลิกันมาก่อน และได้กลับมายอมรับความเชื่อคาทอลิก ต่อมาได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักบุญในปี 2019/2562

ในหลักความเชื่อทางสังคมของพระศาสนจักร พระองค์ได้ทรงถ่ายทอดแนวความคิดที่สานต่อแนวคำสอนของพระสันตะปาปาลีโอที่ 13 ที่ปฏิบัติกันมาจนถึงนักบุญพระสันตะปาปารยอห์นปอลที่ 2

พระองค์ได้ทรงพระอักษรสมณสาส์นเวียน Caritas in Veritate ในปี 2009/2552 เพื่อทรงยืนยันว่า มิได้มีหลักความเชื่อทางสังคมสองแบบ คือก่อนหรือหลังสังคายนาวาติกันที่ 2 พระองค์ได้ทรงรวบรวมหลักความเชื่อทางสังคมให้ครอบคลุมมนุษย์ทั้งครบในทุกมิติ เหตุก็เพราะว่าประเด็นด้านสังคมได้กลายเป็นประเด็นทางด้านมนุษยวิทยา ซึ่งครอบคลุมทั้งด้านวัตถุ ด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยคำนึงถึงการเคารพต่อชีวิต รวมไปถึงมิติทางด้านชีวิตธรรมจิตของมนุษย์ในพัฒนาการแบบบูรณาการ เราไม่สามารถตัดหลักความเชื่อออกเป็นชิ้นๆ และขยายความ แต่คำสอนต้องครอบคลุมทุกมิติอย่างกลมกลืนกัน

ในเรื่องนิเวศวิทยา พระองค์ได้ตรัสไว้ว่าไม่ควรถือ “ธรรมชาติว่าจับต้องไม่ได้หรือจะละเมิดก็ได้” สองที่ทัศนนี้ ไม่เหมาะสมกับวิสัยทัศน์ของคริสตชนที่มีต่อธรรมชาติ “อันเป็นผลงานของพระเจ้า” “จำเป็นที่พวกเราต้องเคารพสภาพแวดล้อม แต่ไม่ไปถึงขั้นทำลายหรือทำให้มนุษย์เสื่อมเสีย เหตุก็เพราะว่า “การให้ความสำคัญแก่ธรรมชาติเกินกว่าเหตุว่าสำคัญกว่ามนุษย์ เป็นสิ่งขัดแย้งต่อพัฒนาการที่แท้จริง”

ในด้านสังคม ขอบข่ายของกิจกรรมหรือพิธีกรรมของมนุษย์แต่ละขอบข่ายมีตรรกะของตน การตลาดและเศรษฐกิจ คือ “ตรรกะของการแลกเปลี่ยน” ของ “การให้เพื่อได้คืนกลับมา” รัฐ การเมือง และกิจกรรมสาธารณะ เป็นขอบข่ายที่ขึ้นกับกฎหมายและตรรกะ ก็คือ “การให้ตามสิทธิและหน้าที่” ส่วนประชาสังคม ครอบครัวยุคต่างๆ ศาสนา ฯลฯ คือขอบข่ายของ “การกระทำอย่างเสรี จรรยาบรรณนี้ที่ค่อยๆ หล่อหลอมตนเองให้เป็นประชาสังคม ต้องระบายน่าไปสู่วิถีการเมืองและชีวิตด้านเศรษฐกิจด้วย ไม่ควรให้สังคมถูกรอบงำจากปัญหาทางการเมืองหรือปัญหาทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่จรรยาบรรณนี้ควรมีที่ในประชาสังคม เพื่อว่าชีวิตสังคมจะไม่ขึ้นอยู่กับแค่กฎหมายและสัญญา แต่ขึ้นอยู่กับรากฐานความรักเมตตาอย่างเสรีด้วย

พระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงชี้ชัดระหว่างความยุติธรรมกับความรักเมตตา/ความรักเพื่อแผ้ว ว่า “ความรักเมตตา/ความรักเพื่อแผ้วอยู่เหนือความยุติธรรม เพราะว่า ความรักคือการให้ คือการมอบสิ่งที่เรามีสิ่งที่เป็นของเราแก่ผู้อื่น แต่ก็เกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มีความยุติธรรมหรือความเที่ยงธรรม ที่ทำให้เราต้องให้คนอื่นสิ่งที่เป็นของพวกเขา สิ่งที่เป็นสิทธิและหน้าที่ของพวกเขา ฉะนั้นจะไม่สามารถให้สิ่งที่เป็นของฉันแก่คนอื่น ก่อนที่จะต้องให้สิ่งที่เป็นของเขาตามความยุติธรรม”

ดังนั้นเราจึงต้องมีความเป็นธรรมในด้านเศรษฐกิจก่อน นั่นคือให้ราคาและค่าจ้างที่เป็นธรรม เพื่อมอบสิ่งที่พวกเขา ควรให้เป็นของพวกเขาจริงๆ ส่วนความเมตตา กรุณาความรักเพื่อแผ้ว คือการให้สิ่งที่เป็นของพวกเขาอย่างถูกต้องตามกฎหมายแก่ผู้อื่น ดังนั้นเราไม่อยู่ในวิสัยทัศน์ทางอุดมการณ์ของการต่อรองในความเป็นเจ้าของหรือในการต่อสู้กันระหว่างชนชั้น แต่พวกเราต้องอยู่ในตรรกะของภาระหน้าที่ทางจริยธรรม ระหว่างผู้ที่มีมากกว่ากับผู้ขาดมากกว่า

ชีวิตด้านเศรษฐกิจและสังคมต้องอยู่บนรากฐานของความเอื้อเพื่อเกื้อหนุนและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พระสันตะบิดรได้ทรงยืนยันถึงหลักการของความเอื้อเพื่อ

เกือบทุกคนว่า เป็นการแสดงออกของเสรีภาพของมนุษย์ ที่ไม่สามารถพรากจากกันได้ ต้องเกี่ยวโยงอย่างแนบแน่นกับหลักการของความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เหตุก็เพราะว่าความเอื้อเพื่อเกื้อกูลกันโดยปราศจากความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียวกัน อาจหลงไปในวังวนของการนึก หรือเจาะจงแต่เฉพาะกลุ่ม ในทางกลับกันถ้าความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันขาดความเอื้อเพื่อเกื้อกูลกัน ก็จะตกอยู่ในการช่วยเหลือที่อาจทำให้ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ อับอาย (รู้สึกไม่มีศักดิ์ศรี)

พระสันตะบิดรเกียรติคุณเบเนดิกต์ที่ 16 ยังทรงย้ำเตือนว่า บทเรียนของจรรยาบรรณด้านเศรษฐกิจ ต้องอยู่ในเงื่อนไขของการดำเนินการที่ดีของตลาดและโรงงาน เพื่อให้เกิดคุณประโยชน์แก่มวลมนุษย์ การปฏิรูปโครงสร้าง เป็นสิ่งจำเป็นในทุกขอบข่าย แต่ต้องมีจริยธรรมเป็นจุดศูนย์กลาง เราอาจเผชิญกับการเปลี่ยนเครื่องมือที่ดีที่สุดให้กลายเป็นเครื่องมือที่ให้โทษ แต่นั่นเป็นผลสะท้อนของการกระทำของมนุษย์ ไม่ใช่ของอุปกรณ์หรือเครื่องจักร จึงจำเป็นต้องโทษมนุษย์ มโนธรรมด้านจริยธรรม ความรับผิดชอบทั้งของส่วนตัวและส่วนรวม ตั้งใจปฏิรูปเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น แต่ถ้าในการปฏิรูปนั้นมีแต่คนไม่เที่ยงธรรม เราก็ไม่สามารถมีสังคมที่เที่ยงธรรมได้เลย นี่คือ

เสียงเรียกร้องให้มนุษย์มีอิสรภาพอย่างผู้รับผิดชอบ เป็นคำสอนที่มีมายังทุกคนผู้มีน้ำใจดี เพราะคำสอนนี้มีรากฐานบนความเชื่อและเหตุผล เพราะพัฒนาการที่เป็นจริงของมนุษย์เกี่ยวโยงกับทุกมิติในตัวของมนุษย์

ในระหว่างวิกฤตด้านเศรษฐกิจของปี 2008/2551 พระสันตะบิดรได้ทรงออกพระสมณสาส์นเวียน ‘Caritas in Veritate’ เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม 2009/2552 สะท้อนการไตร่ตรองของสมณสาส์นเวียน Populorum Progressio ของนักบุญพระสันตะบิดรเปาโลที่ 6 ถึงผลกระทบของกระแสโลกาวิสัยต่อพัฒนาการของมนุษย์ พระองค์ได้ทรงอักษรว่า “การแบ่งปันสิ่งของและทรัพยากรที่ได้จากการพัฒนาที่แท้จริง มิได้ให้ความมั่นคง/สวัสดิการ จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเพียงอย่างเดียว แต่จากความรักที่เอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดี” พระองค์ได้ทรงพินแนวคำสอนของพระศาสนจักรเกี่ยวกับโลกด้านเศรษฐกิจให้เป็นปัจจุบัน โดยเน้นคุณลักษณะแรก คือความรักท่ามกลางหัวใจของเศรษฐกิจ

ในเรื่องเกี่ยวกับคำสอนใหม่ของพระศาสนจักร ต้องถือและเป็นที่ยอมรับอย่างปฏิเสธไม่ได้ ว่าพระสันตะบิดรเกียรติคุณเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงมอบมรดกชิ้นงามในพระอักษร “คำสอนใหม่ (หลักความเชื่อใหม่)” ของพระศาสนจักรคาทอลิก (New

Catechism of Catholic Church) โดยพระองค์ได้ทรงเน้นถึงความเข้าใจ ของความเชื่อคริสตชน เป็นดั่งการพบเจอเป็นส่วนตัว กับพระเยซูคริสต์ก่อน อันเป็นองค์ประกอบหลักที่จำเป็นและสำคัญ องค์ความเชื่อของคริสตชนแต่ละคน

นักบุญพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 2 มีพระดำรัสขอร้องให้พระสันตะบิดรเกียรติคุณ เบเนดิกต์ที่ 16 ในเวลานั้นคือพระคาร์ดินัล Ratzinger ได้เตรียมและเป็นบรรณาธิการ คู่มือใหม่ของคำสอน (หลักความเชื่อ) ของพระศาสนจักรคาทอลิก พระองค์ได้ทรงตั้งคำถามอันสำคัญว่า “เชื่อหมายความว่าอย่างไร” แล้วพระองค์ได้ทรงไตร่ตรอง และตรัสตอบอย่างมั่นใจว่า “ความเชื่อคือ คำตอบของมนุษย์ต่อพระเจ้า ผู้ทรงเปิดเผยพระองค์และมอบพระองค์แก่มนุษย์ โดยการนำแสงสว่างอันมากล้นแก่มนุษย์ เพื่อจะได้แสวงหาให้พบความหมายสูงสุดของชีวิต พวกเราจึงต้องคำนึงก่อนอื่นหมด ถึงการเสาะแสวงหาให้พบของมนุษย์ก่อน จากนั้นจะเป็นเปิดเผยแสดงพระองค์ของพระเจ้า ผู้เสด็จมาต่อหน้ามนุษย์ เพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อ พระประสงค์ของพระเจ้าตรึงตราอยู่ในหัวใจของมนุษย์ เหตุก็เพราะว่ามนุษย์ถูกสร้างมา โดยพระเจ้าและเพื่อพระเจ้า นั่นคือพระเจ้ามิทรงเคยหยุดยั้งที่จะดึงมนุษย์

เข้าหาพระองค์ และให้พระเจ้าเท่านั้นที่มนุษย์จะสามารถพบสัจธรรมและความสุขเที่ยงแท้ที่ตนไขว่คว้าอยู่ตลอดเวลา”

นี่คือกุญแจดอกสำคัญเพื่อสามารถเข้าใจคริสต์ศาสนาให้ลุ่มลึกขึ้น ความเชื่อคือ ความสัมพันธ์สื่อสาร เป็นการพบเจอกับพระเจ้าผู้จะทรงเปลี่ยนแปลงสภาพชีวิตของผู้ที่เชื่อ ก็เพราะคำยืนยันของพระคาร์ดินัล Ratzinger แนวความคิดในเรื่องความเชื่อ จึงเป็นแนวทางเลือกที่เหมาะสมในคำสอน (หลักความเชื่อ) ใหม่ในเวลาต่อมา

สมัชชาพระสังฆราชในปี 1985/2528 คือ 20 กว่าปีให้หลังสังคายนาวาติกันที่ 2 ได้มีการนำเสนอเพื่อขอร้องให้มีการชำระ/ตรวจทานคำสอน/หลักความเชื่อของวาติกันที่ 2 อีกครั้ง ก่อนหน้านั้นพระคาร์ดินัล Ratzinger มิเพียงได้สนทนาธรรมที่ Lyon และที่ Paris เกี่ยวกับวิกฤติของการประกาศความเชื่อเท่านั้น แต่ได้นำเสนอแผนในการปรับปรุงฟื้นฟูคำสอน/หลักความเชื่อของพระศาสนจักรด้วย โดยพระคาร์ดินัล Ratzinger ได้อ้างอิง ‘คำสอน/หลักความเชื่อโรมัน’ ของปี 1566/2109 เพื่อสามารถนำเสนอความเชื่อของพระศาสนจักร ในความสวดยสดงามและพิศพิงกับ ‘พลาณภาพอันแผ่รังสีของการนำเสนอความเชื่อในแง่บวกของความเชื่อ’

นักบุญพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 2 ได้เสด็จเยือนสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และได้ทรงมีปฏิสนธิการกับพระคาร์ดินัล Ratzinger ซึ่งขณะเป็นอัครสังฆราชแห่งมิวนิคในปี 1980/2523

ในปี 1982/2525 พระคาร์ดินัล Ratzinger ได้มาประจำที่กรุงโรม และได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าสมณกระทรวงเพื่อหลักความเชื่อ จากนั้นความสัมพันธ์ระหว่างนักบุญพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 2 กับพระคาร์ดินัลก็แนบแน่นขึ้นเรื่อยๆ ท่านหนึ่งเป็นชาวโปแลนด์ อีกท่านเป็นชาวเยอรมัน ทั้งสองได้พบปะกันอย่างน้อยอาทิตย์ละสองครั้ง โดยใช้บ่ายของวันศุกร์นั่งปฏิสนธิการกันตัวต่อตัว

ในปี 1986/2529 นักบุญยอห์นปอลที่ 2 ได้ทรงขอให้พระคาร์ดินัล Ratzinger ให้รับผิดชอบโครงการของการชำระปรับปรุงคำสอน/หลักความเชื่อใหม่ของพระศาสนจักร ไม่มีผู้ใดแปลกใจในการเลือกนี้ ท่านหนึ่งเป็นนักปราชญ์ อีกท่านหนึ่งเป็นนักเทววิทยา เข้ากันได้ดีจริงๆ ปฏิบัติการเรื่องการชำระปรับคำสอน/หลักความเชื่อใหม่นี้ใช้เวลา 6 ปี มีกรรมธิการ ประกอบด้วยพระคาร์ดินัล บิชอป 12 ท่าน มีอนุกรรมการกองบรรณาธิการ ประกอบด้วย บิชอปของเขตปกครองทางศาสนา 7 ท่าน พร้อมแรงสนับสนุนและให้คำปรึกษาจากนักวิชาการ

หลากหลายอย่างสม่ำเสมอ ต้องผ่านร่างถึง 9 ร่าง เพื่อบรรลุถึงผลงานสุดท้ายได้รับการรับรองเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 1992/2535 และได้รับการประกาศใช้อย่างเป็นทางการในต้นเดือนธันวาคม

จริงๆ แล้ว วันที่ 15 พฤศจิกายน นักบุญพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 2 ได้ทรงประกาศการปรากฏตัวผลงานชิ้นนี้เมื่อสวด ‘พรหมถ้อยสาร’ วันที่ 7 ธันวาคมได้ส่งมอบผลงานนี้ในภาษาฝรั่งเศส สเปน และอิตาลีอย่างเป็นทางการแก่บิชอป 5 ท่านจาก 5 ทวีป

วันรุ่งขึ้นนำเสนอผลงานแก่สื่อต่างๆ โดยได้ทรงเน้นว่า “การสอนคำสอน สอนหลักความเชื่อ ไม่ควรกลายเป็นโครงสร้างของหลักความเชื่อที่จัดขีด หรืออยู่ในแค้มมูทางนามธรรม แต่ควรเปิดเผยบางแง่มุมของความงามของความเชื่อ

เราสามารถกล่าวถึงมรสุมที่พัดผ่านเข้ามาช่วงเวลาของสมณะสมัยของพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 เป็นเหตุการณ์ใหญ่ๆ ได้คร่าวๆ ดังนี้

* เหตุการณ์บังเอิญที่มหาวิทยาลัย Regensburg ของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี เมื่อประโยคหนึ่งของสุนทรพจน์ของพระองค์ตรัสถึงความรุนแรงของศาสนาอิสลาม อันสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่ชาวมุสลิม สองเดือนต่อมาพระองค์ได้มี

โอกาสเสด็จไปสาธารณรัฐตุรกี พระองค์ได้เสด็จไปพบกับผู้นำศาสนาของชาวมุสลิมในกรุงอิสตันบูลเพื่อทรงแสดงความปรารถนาสร้างสันติต่อกัน

* ขณะพระองค์เสด็จเดินทางไปสาธารณรัฐแควมอรูน พระองค์ได้ทรงให้สัมภาษณ์และทรงยืนยันว่า การแจกจ่ายถุงยางอนามัยในแอฟริกาจะไม่เกิดประโยชน์อันใด นอกจากจะทำให้สถานการณ์เลวร้ายมากขึ้น มีผู้ต่อต้าน พระดำรัสอย่างมหาศาลต่อมาภายหลังพระองค์ได้ทรงพระอักษรหนังสือชื่อ “แสงสว่างของโลก” โดยพระองค์ได้ตรัสว่า “ในบางกรณี” การใช้ถุงยางอนามัยอาจอนุโลมกันได้ “เพื่อลดความเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อ”

* มรสุมอีกลูก คือ พระองค์ได้ทรงต่อสู้กับวิกฤตด้านการล่วงละเมิดทางเพศในพระศาสนจักร พระองค์ได้ทรงขอร้องให้ผู้ต้องหาหยุดการกระทำ และทรงสั่งให้บางท่านออกจาก “ศาสนบริการ” อย่างเป็นทางการ และทรงนำเสนอให้ท่านเหล่านั้น “เจริญชีวิตในการภาวนาและในการเป็นทุกข์ถึงความผิดที่ได้กระทำ (cf. P. Marcial Macel)

* พระองค์ยังได้ทรงริเริ่มปฏิรูปกฎหมายพระศาสนจักรเกี่ยวกับบทลงโทษผู้ที่ได้กระทำความผิดในพฤติกรรมล่วงละเมิดทางเพศแก่ผู้เยาว์ (paedophile) โดยห้ามมิให้คนเหล่านี้เป็นพระสงฆ์

* พระองค์ต้องทรงเผชิญกับปัญหาอย่างร้ายแรงในด้านการคอร์ปชั่นภายใน Curia เมื่อปี 2012/2555 ในนครรัฐวาติกัน แม้ Curia ถูกโจมตีอย่างหนักจากผู้ไม่หวังดี พระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ไม่ทรงทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตมโหฬารตามกระแสของสื่อ และพระองค์ทรงปกป้องผู้ร่วมงานอย่างเงิบๆ ของพระองค์ ผู้ได้อยู่ข้างพระองค์อย่างสัตย์ซื่อทุกวันด้วยความเสียสละ (cf. Vita leaks: Paolo Gabriele)

พระสันตะบิดรเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงพระอักษรสมณลิขิต Maximum Illud (Apostolic letter) ตรัสถึงการแพร่ขยายความเชื่อไปทั่วโลก ประกาศเมื่อวันที่ 30 กันยายน 1919/2462 กล่าวถึงการแพร่ธรรมคาทอลิก โดยพระองค์ทรงเริ่มพระอักษรสมณลิขิตจากเนื้อความ “จงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวดีแก่มวลมนุษย” (เทียบ มาระโก 16:15)

จากสงครามโลกครั้งที่ 1 พระองค์ทรงขอร้องให้สานต่องานของการสร้างความศักดิ์สิทธิ์ส่วนตัว ทรงชมเชยงานของบรรดานักบวชหญิงที่ได้ทุ่มเทตนเสียสละ พระสันตะบิดรได้ทรงเตือนให้ระลึกถึงบรรดาอัศจรรย์ที่ผู้ได้ประกาศข่าวดี ได้มีส่วนร่วมในการแพร่ขยายของเขตปกครองทางศาสนาต่างๆ พระองค์ทรงรำลึกถึงประวัติศาสตร์อันไกลของการแพร่ธรรมและได้ทรง

กล่าวถึงจุดประสงค์ของสมณลิขิต ได้ทรงมุ่งไปไปยังบรรดาประมุข และบรรดาอธิการ โดยเน้นถึงความต้องการแผนการเตรียมอบรมพระสงฆ์ท้องถิ่น ที่ต้องระลึกร่วมกันว่าธรรมทูตคาทอลิกมีเป้าประสงค์ในด้านชีวิตธรรมจิตที่จะต้องดำเนินต่อไปเสมอ โดยวิธีการที่ไม่เห็นแก่ตัว ได้ทรงเน้นถึงความจำเป็นในการเตรียมอย่างดีเพื่อความเข้าใจวัฒนธรรมที่ต่างออกไปจากวัฒนธรรมของตน ทรงเน้นการที่ต้องได้มาซึ่งทักษะของภาษาก่อนที่จะไปแพร่ธรรม ณ ที่ใด

พระองค์ทรงขอร้องให้สานต่องานของการสร้างความศักดิ์สิทธิ์ส่วนตัว ทรงชมเชยงานของบรรดานักบวชสตรีที่ได้ทุ่มเทตนเสียสละ ภารกิจแพร่ธรรมไม่ใช่เป็นงานของธรรมทูตเท่านั้น แท้จริงแล้ว คริสตศาสนิกชนทุกคนต้องร่วมมือในงานอภิบาล เช่นการภาวนา การให้กำลังใจ ส่งเสริมกระแสนี้ และในการช่วยในด้านปัจจัยต่างๆ สมณลิขิตสรุปจุดสำคัญๆ หลายจุดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ ต้องดูว่างานแพร่ธรรมจะสามารถปฏิบัติให้เป็นจริงได้อย่างไรภายในพระศาสนจักรคาทอลิก

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยเฉพาะในยุโรป โลกได้เปลี่ยนโฉมหน้าไป พูตามความเป็นจริง เปลี่ยนไปในทางลบมากกว่า ด้วยเหตุนี้จึงมีแนวความคิดที่จะ

ต้องหวนกลับมาดูความหมายอันแท้จริงของการแพร่ธรรมอีกครั้งหนึ่ง นี่คือคำพูดของคาร์ดินัล Pietro Parolin, Secretary of State of Vatican ท่านได้กล่าวถึงสมณลิขิตขอพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 Maximum Illud เกี่ยวกับกิจกรรมในธรรมล้ำลึกของพระศาสนจักร ท่านกล่าวว่าขณะนี้มีการแสดงออกของการปฏิรูปทางด้านงานแพร่ธรรมและการบ้านการเมืองอันมีความสำคัญยิ่งในสมัยนั้น ในสมณลิขิตได้ทรงกำชับบรรดาธรรมทูตยุโรปให้ออกจากความคิดที่ว่า ยุโรปนั้นอยู่เหนือประเทศใดในโลก แต่ต้องพยายามที่จะส่งเสริมภาษาท้องถิ่น ต้องพยายามอบรมบรรดาบาทหลวงท้องถิ่น เพื่อว่าวันหนึ่ง พวกเขาจะสามารถเป็นผู้นำทางชีวิตธรรมจิตสานต่อการแพร่ธรรมของบรรดาธรรมทูตผู้ได้สร้างคุณูปการมากมายแก่พระศาสนจักร

พระสันตะปาปา เบเนดิกต์ที่ 16 ทรงทราบดีว่า ต้องใช้เวลาพอสมควรที่จะเปลี่ยนแนวความคิดปัจจุบันในการอบรมบาทหลวงท้องถิ่นเพื่อเป็นผู้นำกลุ่มคริสตชนให้เป็นจริงได้ แต่พระองค์ก็ทรงทราบว่าพระศาสนจักรจำเป็นต้องนอบน้อมต่อศักดิ์ศรีที่พระเจ้าได้ให้ไว้กับทุกคน ในวัฒนธรรมใดไม่ว่าจะเป็นพระศาสนจักรคาทอลิกหรือโครงสร้างอาณานิคมอื่นๆ ก็ตาม

วันที่ 22 ตุลาคม 2017/2560 พระสันตะปาปาฟรานซิสได้ทรงประกาศแก่พระศาสนจักร ถึงพระประสงค์ของพระองค์ที่ทรงต้องการจะเฉลิมฉลองการครบรอบ 100 ปีของสมณลิขิต Maximum Illud พระองค์ทรงส่งจดหมายไปยังพระคาร์ดินัล Fernando Filoni สมณมนตรีของสมณกระทรวงแห่งการเผยแผ่พระวรสารสู่ปวงชนโดยได้ตรัสว่า สิ่งซึ่งพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ทรงมีความปรารถนาเมื่อศตวรรษที่แล้วยังเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ พระองค์จึงทรงเรียกร้องให้มีวัน Extra Ordinary มิชชันนารี Month ที่ได้เฉลิมฉลองกันไปแล้วเมื่อเดือน ตุลาคม 2019/2563 โดยมีเป้าประสงค์ที่ส่งเสริมและปลุกจิตสำนึกของการแพร่ธรรมสู่ปวงชน Missio ad Gentes พร้อมทั้งทบทวนด้วยความกระตือรือร้นถึงการเปลี่ยนแปลงแบบธรรมทูตของชีวิตของพระศาสนจักร และกิจการด้านอภิบาลในหัวข้อสำหรับวันพิเศษนี้ว่า ‘พระศาสนจักรของพระเยซูคริสต์เพื่องานแพร่ธรรมในโลก’

อันที่จริงแล้วการปลุกจิตสำนึกอีกครั้งหนึ่งของการแพร่ธรรมสู่ปวงชน Missio ad Gentes และการเสริมพลังแห่งความรับผิดชอบให้แข็งแกร่งขึ้นในการประกาศข่าวดีด้วยความกระตือรือร้นอีกครั้ง เป็นประเด็นที่รวมอยู่ในความห่วงใยและเอาใจใส่ดูแลของพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 อยู่แล้ว

และพระสันตะปาปาฟรานซิสได้ทรงเสริมแสดงให้เห็นความมีชีวิตชีวาเชิงธรรมทูตเพิ่มเข้าไปใน Evangelii Gaudium ในการเสด็จออกในการให้เข้าเฝ้าทั่วไปครั้งสุดท้าย พระสันตะปาปาฟรานซิสดูเหมือนจะได้ทรงส่งสัญญาณว่าเป็นการปิดสมณสมัยของพระองค์แล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า “พ่อมีความรู้สึกที่พ่อกำลังอยู่กับนักบุญเปโตรและบรรดาอัครธรรมทูตบนเรือในทะเลสาบกาลิลี พ่อทราบดีว่าในเรือลำนี้มีองค์เจ้าเหนือหัวเยซูคริสต์ประทับอยู่และพ่อก็ทราบว่าพระศาสนจักรนี้หาใช่ของพ่อไม่ หาใช่ของพวกเราไม่ แต่เป็นของพระองค์ และพระองค์จะไม่ทรงทำให้เรือล่ม เพราะพระองค์ทรงเป็นกัปตัน”

ก่อนได้รับเลือกเป็นประมุขสูงสุด คือวันที่ 25 มีนาคม 2005/2548 ขณะนั้นพระองค์ทรงเป็นคาร์ดินัล Ratzinger ได้ช่วยให้ผู้ที่มาร่วมเดินรูป 14 ภาค ที่ Coliseum ให้รำพึงโดยนึกถึงหัวข้อของเรือที่เป็นพระศาสนจักร แต่พระองค์ได้ทรงพระอักษรเหมือนอยากตรัสกับพระเยซูคริสต์ว่า “พระศาสนจักรของพระองค์เหมือนจะเป็นเรือที่กำลังจะล่มจมลงแล้ว มีน้ำทะเลล้นเข้ามาเรื่อยๆ พระเจ้าข้า”

การสละตำแหน่งและการกิจโรคตะลึงเมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2013/2556 พระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงประกาศ

ว่าพระองค์กำลังคิดจะลงจากตำแหน่งประมุขของพระศาสนจักรคาทอลิก พระองค์ได้ทรงตระหนักถึงความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการศาสนบริการที่ได้รับมาอีกต่อไป พระองค์ได้ทรงหยุดปฏิบัติศาสนบริการในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2013/2556 กลายเป็น “พระสันตะบิดรเกียรติกุณ” พระองค์แรกในประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรในรอบ 600 ปีที่ผ่านมา (พระองค์ได้รับเลือกเป็นพระสันตะบิดรที่ทรงพรชามากที่สุด) ในรอบ 275 ปี (หลังจากพระสันตะบิดร Celestine V ในปี 1294/1837 และพระสันตะบิดร Gregory II ในปี 1415/1958 ได้ทรงสละพระภารกิจนี้เช่นกัน)

Peter Seewald ผู้เขียนชีวประวัติของพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ได้รับจดหมายสองสามสัปดาห์จากพระองค์ก่อนสวรรคตได้เปิดเผย “เหตุผลหลัก” ของการลาออกจากพระภารกิจว่าพระสันตะบิดรทรงรับทราบอย่างมากจากการไม่สามารถบรรทมได้ และนี่คือ “สาเหตุหลัก” ของการขอพ้นจากศาสนบริการในฐานะประมุขสูงสุดของพระศาสนจักรคาทอลิก พระองค์ได้ทรงอธิบายว่า “การไม่สามารถบรรทมได้ เป็นมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่วันเยาวชนโลก” เมื่อเดือนสิงหาคม 2005/2548 ที่ Cologne แพทย์ได้สั่งยา

ขนาดแรงให้ แต่ก็ได้ผลเพียงระยะหนึ่งเท่านั้น การเสวยยาขนาดแรงนี้ เป็นต้นเหตุของอุบัติเหตุครั้งหนึ่ง ขณะเสด็จไปสหรัฐอเมริกาเม็กซิโกและสาธารณรัฐคิวบาเมื่อเดือนมีนาคม 2012/2555 ในช่วงเช้าของคืนแรก พระองค์ได้ทรงสังเกตว่า ผ้าเช็ดพระพักตร์ของพระองค์ชุ่มไปด้วยเลือด พระองค์ได้ตรัสว่าพระองค์อาจได้ทรงเอาศีรษะไปชนกับอะไรบางอย่างในห้องน้ำ

แพทย์ประจำพระองค์ได้วินิจฉัยว่าอุบัติเหตุครั้งนั้นคงเกี่ยวข้องกับยานอนหลับชนิดแรง จึงได้แนะนำให้พระองค์ทรงพักอิริยาบถในทุกเช้า ถ้าต้องเสด็จไปต่างประเทศ แต่ในสายพระเนตรของพระสันตบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ข้อเสนอแนะของแพทย์นี้มีผลแค่ระยะสั้นๆ พระองค์ทรงทอดพระเนตรและทรงคิดล่วงหน้าไว้แล้วว่า จะทรงขอสละจากศาสนบริการสองสามเดือนก่อนวันเยาวชนโลกที่ลีโอ เด เจนาโร

การประกาศยืนยันเช่นนี้ ทำให้สามารถหยุดการมองการคิดวิเคราะห์ล่วงหน้าว่าสาเหตุของการลาออกมาจากวิกฤติด้านคอร์ปชั่นภายใน Curia ของนครรัฐวาติกันในเรื่องของ Vati-leaks ซึ่งคัดง้างกับสิ่งซึ่งผู้เขียนชีวประวัติของพระองค์ได้นำเสนอ

พระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงอธิบายให้บรรดาพระคาร์ดินัลที่ได้มาประชุมกันที่นครรัฐวาติกันเวลานั้นว่า “เพื่อบังคับเรือของนักบุญเปโตรและประกาศพระวรสาร ความเข้มแข็งมั่นคงของทั้งร่างกายและจิตใจเป็นสิ่งจำเป็นเช่นกัน ความเข้มแข็งมั่นคงนี้ได้ลดน้อยถอยลงในตัวข้าพเจ้าในเดือนสุดท้าย”

อย่างไรก็ตาม พระองค์ไม่ได้ทรงปริพระโอษฐ์ ว่าความถดถอยของความเข้มแข็งมั่นคงนี้ มีเหตุมาจากอะไร ในความเป็นจริงพระคาร์ดินัลร็ชเชอร์ มิได้ทรงมีความปรารถนาจะเป็นพระประมุขสูงสุดของพระศาสนจักรคาทอลิกเลย พระองค์ได้ทรงมีความปรารถนาจะใช้ชีวิตเรียบง่าย เกษียณ เพื่อรำพึงไตร่ตรองและทรงพระอักษรต่อไป พระองค์ได้ตรัสต่อไปว่า

“ตั้งแต่เวลา 20.00 น เป็นต้นไป ข้าพเจ้ามิได้เป็นพระสันตะบิดร มิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะสูงสุดของพระศาสนจักรคาทอลิกอีกต่อไป แต่ข้าพเจ้าปรารถนาจะทำงานต่อไปด้วยสิ้นสุดจิตใจ ด้วยความรัก ด้วยการภาวนา ด้วยความคิดของข้าพเจ้า ด้วยพลังแห่งชีวิตธรรมจิต เพื่อคุณประโยชน์ส่วนรวมของพระศาสนจักรและของมนุษยชาติ

พระองค์ได้ทรงยุติพระภารกิจของผู้สืบต่ออำนาจของนักบุญเปโตรในวันนั้น (28 กุมภาพันธ์ 2013/2556) ข้ามผ่าน

อย่างใจสงบ ธรรมประเพณีที่ต้องการให้ประมุขสูงสุดสวรรคตขณะในพระภารกิจนี้

พระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 อาจไม่ชาญฉลาดหรือเชี่ยวชาญในโลกของสื่อเท่านักบุญพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 2 หรือเท่าพระสันตะบิดรฟรานซิส แต่พระองค์ก็ทรงรู้ใช้คำตรัสตอบโต้ความผิดเพี้ยนของสังคมในโลกปัจจุบันหรือในพระศาสนจักร บางครั้งพระดำรัสในความคิดของพระองค์ก็ไปเจาะเจอบุญกิริยา อันแสดง ความขุ่นเคืองและไม่สมปรารถนา หรือนำมาซึ่งความผิดหวังของสื่อซึ่งบางครั้งรุนแรงมาก อาจกล่าวถึงคำตอบคร่าวๆ ดังนี้

- พวกเราคงทราบดีถึงที่ทัศนของพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ต่อเรื่องอื้อฉาวเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศในพระศาสนจักร พระองค์ทรงถือว่าเป็นหายนะใหญ่หลวงและได้ทรงเพียรพยายามประณามการกระทำนี้ พระองค์ได้ตรัสว่า “เป็นการกระทำที่น่าอับอายอย่างมาก เราไม่อนุญาตให้บุคคลเหล่านี้เป็นศาสนบริกร”

- บางครั้งเป็นคำตรัสที่แสดงออกเป็นความเจ็บสงบ แต่เป็นเหมือนเสียงร้องหาพระเจ้าจากภายใน ณ ค่ายกักขัง ขาวยิวที่ Birkenau ในสาธารณรัฐโปแลนด์ พระองค์ตรัสว่า “พระเจ้าข้า ทำไมพระองค์ทรงเจ็บสนิท” ในฐานะที่เป็นลูกของประชากร

สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน พระองค์ได้เสด็จเยือนสถานที่นี้และภาวนาเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2006/2546 การเสด็จเยือนครั้งนี้ก็เหมือนกับการเสด็จเยือนทุกๆ ครั้งที่เป็นเครื่องหมายแสดงความปรารถนาจะเสวนากลับกลุ่มชนชาวยิว พระองค์ได้ทรงสานต่อสิ่งที่นักบุญพระสันตะบิดรยอห์นปอลที่ 2 ได้ทรงปฏิบัติมาแล้ว

- ก่อนได้รับเลือกเป็นประมุขสูงสุดพระสันตะบิดรซึ่งเวลานั้น คือ พระคาร์ดินัล Ratzinger ได้ทรงใช้วิถีที่ทำให้ บรรดาพระคาร์ดินัลต้องปรบมือให้อย่างกึกก้องเมื่อพระองค์ได้เทศน์ในบูชาขอบพระคุณว่าพระองค์จะต่อสู้กับแนวความคิดแบบสัมพัทธภาพ (Relativism) ที่พยายามรบยอดในลัทธิของแนวความคิดที่ไม่ยอมรับอะไรเลยว่าเป็นของแน่นอน นอกจากการวัดผลสูงสุดกับตนเองและความปรารถนาของตนเองเท่านั้น

- ในเครื่องบินพระที่นั่งที่ไปยัง Yaounde (สาธารณรัฐแคเมอรูน) เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2009/2552 การประกาศที่ทำให้สื่อต่างๆ ตะลึงในวิถีที่ตรัสว่า “เราไม่สามารถข้ามผ่านปัญหาโรค HIV ได้ด้วยการแจกถุงยางอนามัยตรงกันข้าม จะทำให้ปัญหาขยายวงกว้างขึ้น” สองสามวันต่อมา พระองค์ได้ทรงอักษรส่วนที่สองของการประกาศนั้น สร้างความ

กระจางว่าการต่อสู้กับโรคร้าย HIV ต้องผ่าน ‘ขบวนการของมนุษยธรรมในเรื่องเพศวิถี คือ การปรับปรุงฟื้นฟูทางด้านชีวิตธรรมจิตและด้านมนุษยภาพ’ รวมถึง ‘การมีมิตรภาพที่แท้จริงต่อผู้ที่ทุกข์ทรมาน โดยใช้ความเสียสละและการอดอมส่วนตัวในการมีเพศสัมพันธ์’

- เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 2011/2554 พระสันตะบิดรได้ตรัสกับคริสตศาสนิกชนชาวฝรั่งเศส ณ กรุงปารีสผ่านทางวิดีโอถึงเรื่องของฆราวาสว่า “ศาสนาไม่ควรกีดกันฆราวาสผู้มีใจกว้าง เพื่อเปิดให้พวกเขาทั้งหญิงและชายได้ เจริญชีวิตตามความเชื่อที่ตนถือปฏิบัติที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมของเขา”

“องค์เจ้าเหนือหัว ลูกรักพระองค์” เป็นคำตรัสสุดท้ายของพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 เข้าวันนั้น คือเข้าวันที่ 31 ธันวาคม 2022/2565 เวลาตีสาม (ประมาณสามทุ่มของวันที่ 30 ในไทย)

ในขณะที่เข้าตรีทูต บรรดาผู้ช่วยและผู้ร่วมงานของพระองค์ผลัดกันเฝ้าพระองค์ฯลฯ Georg Gänswein พระสมณเลขาส่วนตัวของพระองค์ได้รายงานต่อ Vatican News ว่า “ข้าพเจ้ามิได้อยู่ในเหตุการณ์เวลานั้น แต่พยาบาลได้มาเล่าให้ฟังภายหลังว่า พระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ได้ทรงพิมพ์ว่า ‘องค์เจ้าเหนือหัว

พระเจ้าข้า ลูกรักพระองค์’ เป็นคำตรัสสุดท้ายที่พอฟังเข้าใจได้ เพราะจากเวลานั้นต่อมา พระองค์ไม่สามารถตรัสอะไรให้เป็นที่เข้าใจได้เลย”

เวลา 9.34 น. (ประมาณตีสามกว่าๆ ในประเทศไทย) พระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ได้เสด็จไปหาพระเจ้าเลขาณุกการผู้ซื่อสัตย์ภักดีของพระองค์ (ฯพณฯ Georg Gänswein) ได้โทรศัพท์แจ้งการเสด็จจากไปของพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 แก่พระสันตะบิดรฟรานซิส ผู้เสด็จมาถึงพระองค์แรกภายในเวลา 10 นาที ต่อมาพระองค์ประทับข้างๆ เติงของพระสันตะบิดรผู้จากไปเพื่ออวยพรพระองค์ท่าน และได้ทรงภาวนาอย่างเงียบๆ ซ้ำๆ พระวรกายของพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 จากนั้น พระสันตะบิดรฟรานซิสได้ทรงปลอบใจบรรดาผู้ที่พัก ณ อาราม Mater Ecclesiae สถานที่พำนักของพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 หลังจากที่พระองค์ได้สละพระศาสนาบริการเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2013/2556 พระองค์ยังได้ทรงทักทายนายแพทย์สองท่านและพยาบาลอีกสองท่านที่อยู่ ณ ที่นั้น รวมถึงฆราวาสผู้ถวายตัวแล้วอีก 4 ท่าน ผู้ได้รับมอบหมายให้ดูแลพระสันตะบิดรประจำวัน

พระสันตะบิดรฟรานซิสได้เสด็จเยี่ยมพระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 แล้วเมื่อวันที่ 28 ธันวาคมที่ผ่านมา วันที่ 31 ธันวาคม พระองค์ได้ทรงเทศน์ในช่วงทำวัตรเย็นถวายเกียรติแด่พระแม่มารีมารดาของพระเจ้า ณ มหาวิหารนักบุญเปโตร ได้ทรงกล่าวอย่างตื่นตันใจ ถึงผู้ที่พระองค์ได้สืบภารกิจในศาสนบริการ และทรงขานพระนามของพระองค์ท่านว่า “พระสันตะบิดรเกียรติกุณเบเนดิกต์ที่ 16 ที่เคารพรัก” พระองค์ได้ทรงยกย่อง “ใจเมตตา” ของพระสันตะบิดรชาวเยอรมันพระองค์นี้ และได้ทรงกล่าวแสดงความรู้จักคุณในคุณประโยชน์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเป็นพยานชีวิตแห่งความเชื่อและการภาวนาของพระองค์

[หมวดชีวิตด้านจิตใจ]

ความรักซึ่งกันและกัน : บัญญัติใหม่แห่งความรัก

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

1. คำนำ

ในโอกาสปีครอบครัวสากล (ค.ศ. 1994) นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ได้มีพระโอวาทเป็นจดหมายถึงครอบครัว “พระองค์ทรงเรียกร้องให้มีการอธิษฐานภาวนาโดยครอบครัวพร้อมกับครอบครัว และเพื่อครอบครัวจะได้เจริญชีวิตเสริมสร้างวัฒนธรรมแห่งความรักอย่างเข้มแข็งในครอบครัว เพราะในสังคมปัจจุบันวัฒนธรรมแห่งผลประโยชน์ที่เน้นการผลิต การบริโภค เน้นสิ่งของมากกว่าคุณค่าของบุคคล เน้นความรักเสรีมากกว่าความรักที่เสียสละและรับผิดชอบ และความเห็นแก่ตัวนิยมในรูปแบบต่างๆ กำลังทำให้ความรักในครอบครัวอ่อนแอลง”¹

¹ พระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 จดหมายถึงครอบครัว ข้อ 5,13,14

ครอบครัวมีรากฐานอยู่บนความรัก อันเป็นสายสัมพันธ์ที่มีทุกรูปแบบ ความรักระหว่างสามีและภรรยา ความรักระหว่างพ่อแม่และลูกๆ ระหว่างปู่ย่า ตายาย ลุงป้า น้าอา กับหลานๆ ระหว่างพี่น้อง เป็นความรักที่ยิ่งมีก็ยิ่งเติบโตและยิ่งทวีขึ้นเสมอ ความรักจึงเป็นสายสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงสมาชิกของครอบครัวให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้น หน้าที่ของครอบครัวคือ รักษาไฟแห่งความรักให้ลุกโชติช่วงอยู่เสมอในทุกครอบครัว

เมื่อคนหนึ่งอพยพไปอยู่ต่างแดนโดยเฉพาะ เมื่อดินแดนใหม่เจริญน้อยกว่าบ้านเมืองนอนของเขา เขามักจะนำเอาขนบธรรมเนียมประเพณีเดิมของเขาไปด้วย แม้เขาจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ที่จะทำได้ แต่เขามักจะพูดภาษา แต่งตัว และสร้างบ้านตามแบบวัฒนธรรมเดิมของเขา เมื่อพระวจนาตถ์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ก็ทรงปรับตัวให้เข้ากับขนบธรรมเนียมประเพณีในโลกนี้ แต่พระองค์ก็ทรงนำวิถีดำเนินชีวิตในสวรรค์มาปฏิบัติในโลกนี้ เพราะพระองค์ประสงค์จะให้มนุษย์และสิ่งทั้งหลายอยู่ร่วมกันในวิถีชีวิตใหม่ตามบัญญัติแห่งสวรรค์ คือบัญญัติแห่งความรัก²

² เคียรา ลูบิค เพื่อทุกคนเป็นหนึ่งเดียว หน้า 41-56

นักบุญยอห์นอัครสาวกผู้นิพนธ์พระวรสารและเป็นสานุศิษย์ที่พระเยซูทรงรัก (ยน 13:22, 19:26) ท่านอาศัยอยู่ที่เมืองเอเฟซัส เมื่อท่านมีอายุมากจนไม่สามารถเทศน์สอนได้แล้ว แต่บรรดาสานุศิษย์ของท่านยังพาท่านไปร่วมการประชุมของคริสตชนทุกครั้งเมื่อมีผู้เชิญให้ท่านแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตที่อยู่กับพระเยซูเจ้า ท่านจะกล่าวสั้นๆ เหมือนกันทุกครั้งว่า “ลูกที่รักทั้งหลาย จงรักกันและกัน” บรรดาคริสตชนอยากให้คุณแบ่งปันเรื่องอื่นบ้าง จึงถามท่านว่า “ทำไมท่านจึงพูดเรื่องนี้เรื่องเดียว” ท่านนักบุญตอบว่า “ที่พูดเช่นนี้เพราะเป็นพระดำรัสของพระเยซูพระอาจารย์เอง ถ้าเราสามารถปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ข้อนี้ เราก็ได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์อย่างครบถ้วน”³

มนุษย์ถูกสร้างมาตามภาพลักษณ์ของพระเจ้า (ปฐมก 1:26) พระเจ้าเป็นองค์ความรัก (1ยน 4: 8:16) มนุษย์จึงมีส่วนในชีวิตของพระเจ้า มนุษย์ทุกคนจึงได้รับการเรียกให้มาเจริญชีวิตก้าวหน้าสู่ความดีบริบูรณ์ โดยเจริญชีวิตเติบโตในคุณธรรมความรักอย่างสมบูรณ์ (มธ 5: 48; GS, 39)

บทความนี้จึงพยายามศึกษา บัญญัติใหม่แห่งความรัก (ยน 13:34; 15:12) ซึ่งพระเยซูเจ้าได้ทรงมอบให้บรรดาสานุศิษย์ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต บัญญัติใหม่นี้จึงเหมาะสมสำหรับมนุษย์ทุกคน สำหรับครอบครัวและครอบครัวของมนุษยชาติทั้งมวล

2. บัญญัติใหม่แห่งความรักในพันธสัญญาใหม่

พระเยซูเจ้าได้กระทำภารกิจสำคัญของพระองค์คือ การประกาศและสถาปนาอาณาจักรพระเจ้า (ลก 4:43; มก1:15) ในอาณาจักรพระเจ้าทรงเป็นผู้นำสูงสุด และมีกฎเกณฑ์ของพระองค์คือ กฎหรือบัญญัติแห่งความรักเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต สิ่งอื่นๆ ย่อมดำเนินไปได้ตามแนวทางการอยู่ร่วมกันนี้ ไม่ว่าจะ เป็นเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม เพราะสังคมนี้มีวัฒนธรรมใหม่คือวัฒนธรรมแห่งความรัก

³ J. Thurston, Butler's lives of the Saints p.620-625

บทบัญญัติแห่งความรักมีมาแล้วในพันธสัญญาเดิม แต่พัฒนาก้าวหน้าสมบูรณ์ในพันธสัญญาใหม่ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อลบล้างธรรมบัญญัติหรือคำสอนของบรรดาประกาศก เรามีได้มาเพื่อลบล้าง แต่มาเพื่อปรับปรุงให้สมบูรณ์” (มธ 5:17) ตัวอย่างเช่น **บทบัญญัติที่สำคัญที่สุด** คือ บทบัญญัติแห่งความรักต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนมนุษย์ ชาวฟาริสีคนหนึ่งเป็นบัณฑิตทางกฎหมาย ได้ถามพระเยซูเจ้าเพื่อจะจับผิดพระองค์ว่า “พระอาจารย์ บทบัญญัติข้อใดเป็นเอกในธรรมบัญญัติ” พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน นี่คือ บทบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก บทบัญญัติประการที่สองก็เช่นเดียวกัน คือท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง ธรรมบัญญัติและคำสอนของบรรดาประกาศกก็ขึ้นกับ **บทบัญญัติสองประการนี้**” (มธ 22:34-40; ลก 10:25-28)

บทบัญญัติที่พระเยซูเจ้าทรงสรุปนี้ มีอยู่แล้วในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมซึ่งพวกอิสราเอลที่ศรัทธา จะใช้เป็นบทภาวนาเวลาเช้าเพื่อรื้อฟื้นความเชื่อและความรักต่อพระเจ้า “อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์มีเพียงพระองค์เดียว ท่านจะต้องรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน สุดจิตใจ สุดวิญญาณ และสุดกำลังของท่าน” (ฉธบ 6:4-5) ส่วนบัญญัติแห่งความรักต่อเพื่อนมนุษย์ก็พบในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมเช่นกัน “ท่านจะต้องไม่แก้แค้น หรืออาฆาตชนชาติเดียวกับท่าน แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือพระยาห์เวห์” (ลนต 19:18)

พระเยซูเจ้าได้ให้ความสำคัญแก่บทบัญญัติแห่งความรักต่อพระเจ้าและบทบัญญัติแห่งความรักต่อเพื่อนมนุษย์เท่าเทียมกัน พระองค์ทรงอธิบายเพิ่มเติมว่า เพื่อนมนุษย์มิใช่หมายถึง ผู้ที่มีสายเลือดหรือเชื้อชาติเดียวกันเท่านั้น แต่เพื่อนมนุษย์หมายถึงมนุษย์ทุกคนที่เราพบปะในขณะนี้ปัจจุบัน ดังตัวอย่างจากนิทานเปรียบเทียบเรื่อง ชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลก 10:30-36) ผู้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้ตกทุกข์ได้โดยไม่จำกัด เชื้อชาติ ศาสนา

พระเยซูเจ้าได้เชื่อมโยง **บทบัญญัติแห่งความรักต่อพระเจ้าและบทบัญญัติแห่งความรักต่อเพื่อนมนุษย์เข้าด้วยกัน** อาศัยเรื่องการพิพากษาครั้งสุดท้าย (มธ 25:31-46) ซึ่งเสนอกฎเกณฑ์ตัดสินการเข้าสู่อาณาจักรพระเจ้า อยู่ที่ว่า การละเลยหรือการปฏิบัติบทบัญญัติแห่งความรักต่อเพื่อนพี่น้อง ผู้ที่ปฏิบัติต่อเพื่อนพี่น้องแม้ต่ำต้อยที่สุดก็เท่ากับได้ปฏิบัติต่อพระเยซูคริสต์เอง “แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสแก่ผู้ที่อยู่เบื้องขวาว่า “เชิญมาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา เชิญมารับอาณาจักรเป็นมรดกที่เตรียมไว้ให้ท่านแล้วตั้งแต่

สร้างโลก เพราะว่า เมื่อเราหิว ท่านให้เรากิน เรากระหาย ท่านให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ต้อนรับ เราไม่มีเสื้อผ้า ท่านก็ให้เสื้อผ้าแก่เรา เราเจ็บป่วย ท่านก็มาเยี่ยม เราอยู่ในคุก ท่านก็มาหา” บรรดาผู้ชอบธรรมจะทูลถามว่า “พระเจ้าข้า เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงหิว แล้วถวายพระกระยาหาร หรือทรงกระหาย แล้วถวายให้ทรงดื่ม เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า แล้วต้อนรับ หรือทรงไม่มีเสื้อผ้า แล้วถวายให้ เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ประขวรหรือทรงอยู่ในคุกแล้วไปเยี่ยม” พระมหากษัตริย์จะตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” (มธ 25:34-40)

ในงานเลี้ยงอาหารค่ำครั้งสุดท้าย ก่อนที่พระเยซูเจ้าจะถูกจับและถูกประหาร พระองค์ได้มอบบทบัญญัติสำคัญแห่งความรักให้บรรดาศาสนิกชน พระเยซูเจ้าทรงเรียกเป็น “บทบัญญัติใหม่และบทบัญญัติของเรา” พระองค์ตรัสว่า “เราให้บทบัญญัติใหม่แก่ท่านทั้งหลาย ให้ท่านรักกัน เรารักท่านทั้งหลายอย่างไร ท่านก็จงรักกันอย่างนั้นเถิด ” (ยน 13:34) “นี่คือบทบัญญัติของเรา ให้ท่านทั้งหลายรักกัน เหมือนดังที่เรารักท่าน” (ยน 15:12)

3. บทบัญญัติใหม่มีความหมายมากกว่ากฎเกณฑ์ เพราะเป็นชีวิตใหม่แห่งความรัก

พระสมณสาสน์ “ความรุ่งโรจน์แห่งความจริง” (Veritatis Splendor) ของนักบุญ สมเด็จพระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ได้อธิบายว่าบทบัญญัติใหม่ไม่เป็นเพียงกฎเกณฑ์ แต่เป็นชีวิตแห่งความรักและชีวิตตามพระวรสาร โดยอธิบายบทสนทนาระหว่างพระเยซูเจ้า กับชายหนุ่มผู้มั่งมี⁴ (มธ 19:16-21)

ชายหนุ่มคนหนึ่งมาทูลพระเยซูเจ้าว่า “พระอาจารย์ ข้าพเจ้าต้องทำอะไรเพื่อ จะมีชีวิตนิรันดร” (มธ 19:16) ชายหนุ่มคนนี้เป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคนที่กระหายจะ หาความหมายที่แท้จริงของชีวิต พระเยซูเจ้าทรงเข้าใจ และทรงช่วยให้เขาก้าวไปที่ละก้าว สู่ความจริงครบครัน พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เหตุใดจึงถามเราถึงความดี ผู้ทรงความดีมีแต่ ผู้เดียวเท่านั้น ถ้าท่านอยากเข้าสู่ชีวิตนิรันดร ก็จงปฏิบัติตามบทบัญญัติเถิด” (มธ 19:17) คำตอบของพระเยซูเจ้าบอกให้ทราบว่า เมื่อถามถึงความดีจะต้องหันไปหาความดีสูงสุด คือ พระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์ความดีบริบูรณ์ และพระเจ้าได้ประทานบทบัญญัตินี้เพื่อชี้ให้มนุษย์เห็น หนทางชีวิต การปฏิบัติตามบทบัญญัตินี้ก็เป็นการเดินในหนทางแห่งชีวิต

ชายหนุ่มคนนั้นทูลถามว่า “บทบัญญัติข้อใด” พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “อย่าฆ่าคน อย่าล่วงประเวณี อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ จงนับถือบิดามารดาของตน จงรักผู้อื่น เหมือนรักตนเอง” (มธ 19:18-19) พระเยซูเจ้าได้สรุปบทบัญญัติสำคัญมี 2 ประการคือ บทบัญญัติแห่งความรักต่อพระเจ้าและความรักต่อเพื่อนมนุษย์ เมื่อพระเยซูเจ้าได้ทรงแนะนำ ให้ชายหนุ่มมองดูพระเจ้าองค์ความดีบริบูรณ์แล้ว สิ่งที่เขาควรจะทำต่อไปเพื่อแสดงว่าเขา ยอมรับความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าในชีวิตของเขา คือ การแสดงความรักต่อเพื่อนมนุษย์ โดย เคารพต่อชีวิตและศักดิ์ศรีของมนุษย์ เคารพและรักษาพันธสัญญาของการสมรสและครอบครัว เคารพสิทธิในทรัพย์สิน รักษาความซื่อสัตย์และความยุติธรรม ให้ความสำคัญและความมั่นใจ แก่บิดามารดา และให้รักผู้อื่นเหมือนรักตนเอง

⁴ พระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 พระสมณสาสน์ ความรุ่งโรจน์แห่งความจริง ข้อ 6-23

ชายหนุ่มคนนั้นทูลถามว่า “ข้าพเจ้าปฏิบัติตามบทบัญญัติเหล่านี้ทุกข้อแล้ว ยังขาดอะไรอีกหรือ” พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “ถ้าท่านอยากเป็นคนดีอย่างสมบูรณ์ จงไปขายทุกสิ่งที่มี มอบเงินให้คนยากจน และท่านจะมีชุมทรัพย์ในสวรรค์ แล้วจงติดตามเรามาเถิด” (มธ 19:16-21) ชายหนุ่มคนนี้สามารถตอบอย่างจริงใจว่าได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติทั้งหมด แต่เขาก็ยังมีความรู้สึกว่ายังขาดอะไรบางอย่างรู้สึกถึงความไม่ครบถ้วน พระเยซูเจ้าทรงทราบถึงความต้องการของเขาที่จะไปถึงสภาพที่อยู่เหนือกว่าการดีความบทบัญญัติแบบกฎหมาย พระเยซูเจ้าจึงเชิญชวนเขาให้เข้าสู่หนทางแห่งความดีบริบูรณ์ เป็นการเชิญชวนไม่บังคับและเชิญชวนทุกคนไม่ใช่เชิญเฉพาะบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง พระเยซูเจ้าทรงเชิญชวนให้ชายหนุ่มคนนี้เจริญชีวิตตามความสุขแท้จริง 8 ประการ หรือสุขวิถี 8 (The Beatitudes) (มธ 5:3-12) ซึ่งเป็นหัวใจของคำสอนของพระเยซูเจ้าที่รวบรวมในบทเทศนาบนภูเขา “จงไปขายทุกสิ่งที่มี มอบเงินให้คนยากจน แล้วท่านจะมีชุมทรัพย์ในสวรรค์” ตรงกับบุญลาภประการแรกคือ “ผู้มีใจยากจน ย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา” (มธ 5:3)

จิตตารมณ์ใหม่ของความสุขแท้ของพระอาณาจักรของพระเจ้ามิใช่กฎเกณฑ์ แต่เป็นจิตสำนึกใหม่ที่ศกคติใหม่หรือสภาพจิตภายในที่ไม่ยึดติดกับทรัพย์สมบัติ ความสุขฝ่ายโลก แต่ยึดมั่นในพระเจ้า สภาพถ่อมตนยอมรับขีดจำกัดของตน มีจิตใจกระหายความชอบธรรม มีจิตใจเมตตากรุณา บริสุทธิ์ สร้างสันติ อุทิศตนแด่พระเจ้าและเพื่อนพี่น้อง โดยยืนหยัดในการทำความดีแม้จะถูกเบียดเบียนข่มเหง ชีวิตตามจิตตารมณ์ใหม่นี้ จึงเป็นวิถีชีวิตของพระเยซูคริสต์ ด้วยเหตุนี้ “การเชิญชวนให้เจริญชีวิตตามจิตตารมณ์ใหม่นี้ จึงเป็นการเชิญชวนให้ดำเนินวิถีชีวิตการเป็นสานุศิษย์ คือร่วมวิถีชีวิตตามจิตตารมณ์ใหม่ของพระองค์”⁵

ความสุขแท้กับบทบัญญัติมิได้ขัดกัน แต่ทั้งสองพุดถึงความดีและชีวิตนิรันดร บทเทศนาบนภูเขาเริ่มด้วย การประกาศวิถีแห่งความสุขแท้และพุดถึงบทบัญญัติที่พัฒนาอย่างสมบูรณ์ (มธ 5:20-48) เมื่อติดตามพระเยซูคริสต์ โดยสละทรัพย์สมบัติและอุทิศตน คือเจริญชีวิตตามวิถีแห่งความสุขแท้แล้ว พระเยซูเจ้าได้กล่าวสรุปว่า “จงติดตามเรามาเถิด” (มธ 19:21)

⁵ Catechism of the Catholic Church No., 1717.

การติดตามพระเยซูเจ้าคือ การดำเนินชีวิตความรักที่อุทิศตนอย่างสิ้นเชิงแก่พี่น้องเหมือนพระองค์ เพราะเห็นแก่ความรักของพระเจ้า ชีวิตแห่งความรักตามบทบัญญัติใหม่ “เราให้บัญญัติใหม่แก่ท่านทั้งหลาย ให้ท่านรักกัน เรารักท่านทั้งหลายอย่างไร ท่านก็จงรักกันอย่างนั้นเถิด” (ยอห์น 13:34) คำว่า “อย่างนั้น” หมายถึง การเลียนแบบชีวิตแห่งความรักของพระเยซูเจ้า พระองค์ได้ให้รูปแบบการแสดงความรักโดย การล้างเท้าพวกสาวก เพื่อสอนให้พวกสาวกล้างเท้าให้กันและกัน (ยอห์น 13:14-15) และรูปแบบการแสดงความรักสูงสุดคือ การมอบชีวิตของพระองค์เป็นบูชาบนไม้กางเขนเป็นพยานถึงความรักจนถึงที่สุด ดังนี้ เราจึงต้องพร้อมที่จะตายเพื่อกันและกันเพราะว่า “ไม่มีใครมีความรักที่ยิ่งใหญ่ กว่า การสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย” (ยอห์น 15:13) หากว่าการสละชีวิตของเราเป็นเครื่องวัดของความรักแท้ เราก็ต้องพร้อมที่จะสละสิ่งต่างๆ ที่มีค่าน้อยกว่านั้น เพราะเห็นแก่ความรักต่อผู้อื่น เช่น การรับใช้กันด้วยความรัก การแบ่งปันทรัพย์สิ่งของและประสบการณ์ชีวิตจิตแก่กัน การช่วยแนะนำตักเตือนกัน การอดทนกัน เพื่อช่วยกันให้ก้าวสู่ความศักดิ์สิทธิ์ครบครันด้วยกัน เป็นต้น

4. ลักษณะของคุณธรรมความรัก (Charity) ที่สำคัญมีดังนี้

4.1 คุณธรรมความรักมาจากพระเจ้า

พระเยซูเจ้าได้รับความรักจากพระบิดา และทรงมอบความรักนี้ให้แก่บรรดาศาสนุศิษย์ “พระบิดาของเราทรงรักเราอย่างไร เราก็รักท่านทั้งหลายอย่างนั้น จงดำรงอยู่ในความรักของเราเถิด” (ยอห์น 15:9) นักบุญยอห์นกล่าวว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย เราจงรักกัน เพราะความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่มีความรัก ย่อมบังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระองค์ ผู้ไม่มีความรัก ย่อมไม่รู้จักพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1ยอห์น 4:7) คริสตชนเมื่อรับศีลล้างบาปก็ได้รับพระจิต พระคุณของพระจิตประการแรกคือ ความรัก (กท 5:22) นักบุญเปาโลกล่าวว่า “พระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าประทานให้เรา “ทรงหลังความรักของพระเจ้าลงในดวงใจของเรา” (รม 5:5) นักบุญโทมัสกล่าวว่า “บัญญัติใหม่เป็นพระพรของพระจิตเจ้าที่ทรงประทานให้แก่เราทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์”⁶

⁶ Summa Theologiae, 1-11 q.106 a1 conclusion and ad 2 um.

4.2 คุณธรรมความรักมีเป้าหมายสองประการคือ รักพระเจ้าและรักเพื่อนพี่น้อง

ถ้าเปรียบความรักเหมือนเมล็ดพืชที่หว่านลงบนดิน เมื่อเมล็ดตกลงบนดินและมีสภาพแวดล้อมเหมาะสมรากและหน่อจะงอกออกมาจากเมล็ดนั้น ความรักต่อพระเจ้าเป็นเสมือนราก และความรักต่อเพื่อนพี่น้องเป็นเสมือนหน่อ ความรักต่อพระเจ้าจะเป็นแรงผลักดันให้เรารักเพื่อนพี่น้อง ในเวลาเดียวกันความรักต่อเพื่อนพี่น้องก็ช่วยเพิ่มความรักพระเจ้าในตัวเรา

4.3 รักเป็นคนแรก

คริสตชนตระหนักว่า เราได้รับพระพรแห่งความรักของพระเจ้า จึงพยายามตอบสนองด้วยใจอิสระและยินดีที่จะรักพระเจ้าและเพื่อนพี่น้องอย่างเต็มที่ นักบุญยอห์นกล่าวว่า “จงมีความรักเถิด เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยน 4:19) “ถ้าพระเจ้าทรงรักเราเช่นนี้ เราก็ควรจะรักกันด้วย” (1 ยน 4:11) เราไม่สามารถรักพระเจ้าก่อน เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน แต่เราสามารถจะรักเพื่อนพี่น้องก่อน เราจึงพยายามที่จะแสดงความรักต่อผู้อื่นก่อน

4.4 รักทุกคน

ความรักต่อเพื่อนมนุษย์จะต้องแผ่ไปถึงทุกคนเพราะพระเจ้าก็ทำเช่นนั้น พระเยซูเจ้าตรัสว่า “จงรักศัตรู จงอธิษฐานภาวนาให้ผู้ที่เบียดเบียนท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรของพระบิดาเจ้าสวรรค์ พระองค์โปรดให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นเหนือคนดีและคนชั่ว โปรดให้ฝนตกเหนือคนชอบธรรมและคนอธรรม” (มธ 5:44-45) พระเยซูเจ้าทรงสอนว่า “พระบิดาเจ้าทรงเป็นบิดาของมนุษย์ทุกคน และมนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน” ดังนั้น เราจึงต้องรักมนุษย์ทุกคน

4.5 ความรักต่อเพื่อนมนุษย์แสดงออกโดยการปฏิบัติ

กฎชีวิตของพระศาสนจักรคือ “ความเชื่อที่แสดงออกเป็นการกระทำอาศัยความรัก” (กท 5:6)

ก) ตามธรรมเนียมคริสตชนแต่เดิมมา การแสดงความรักต่อเพื่อนพี่น้องมีดังนี้
 กิจเมตตาฝ่ายกาย 1. ให้อาหารแก่ผู้หิวโหย 2. ให้น้ำแก่ผู้กระหาย 3. ให้เสื้อผ้าแก่ผู้ขัดสน 4. ให้ที่พักแก่ผู้พลัดถิ่น 5. เยี่ยมผู้ป่วย 6. เยี่ยมผู้ถูกจองจำ 7. ช่วยงานศพ (มธ 25:35-40; ทบต 1:17)

กิจเมตตาฝ่ายจิต 1. สอนผู้ไม่รู้ 2. แนะนำผู้สงสัย 3. ตักเตือนคนบาป 4. อุดหนุนต่อผู้ที่ทำผิดต่อเรา 5. เต็มใจให้อภัย 6. บรรเทาผู้ตกทุกข์ได้ 7. ภาวนาอุทิศให้ผู้เป็นและผู้ตาย

ข) ในปัจจุบันสังคมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว วิธีแสดงความรักต่อพี่น้องตามธรรมเนียมคริสตชนก็ยังจำเป็นและยังปฏิบัติกันอยู่ แต่พระศาสนจักรได้เสนอรูปแบบและวิธีการต่างๆ ในการแสดงความรักต่อเพื่อนพี่น้องให้เหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบัน โดยอาศัยคำสอนด้านสังคมของพระศาสนจักรซึ่งเป็นการประยุกต์พระวาจาของพระเจ้ากับชีวิตของประชาชนและชีวิตสังคม เพื่อชี้แนะให้เห็นสถานการณ์และปัญหาใหม่ๆ รวมทั้งแนวปฏิบัติเพื่อช่วยให้ปฏิบัติคุณธรรมความรักได้ดียิ่งขึ้น “การไม่รับรู้ และช่วยกันแก้ไขปัญหาต่างๆ ของสังคมปัจจุบันก็เหมือนเศรษฐีที่ไม่สนใจลาซารัส”⁷ (ลก 16:19-31)

⁷ พระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 พระสมณสาส์น ความหวังในเรื่องสังคม ข้อ 42

ค) กิจการที่ปฏิบัติต่อเพื่อนพี่น้องต้องมีจิตตารมณ์ใหม่หรือทัศนคติแห่งความรักด้วยการปฏิบัติกิจการควรกระทำด้วยความยินดีโดยไม่หวังผลตอบแทน (2 คร 9:7; มธ 10:8) โดยมีความรักเป็นแรงจูงใจ นักบุญเปาโลกล่าวว่า “แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์และของทูตสวรรค์ได้ ถ้าไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็เป็นแต่เพียงฉาบหรือฉิ่งที่ส่งเสียงอึกทึก แม้ข้าพเจ้าจะแจกจ่ายทรัพย์สินทั้งปวงให้แก่คนยากจน หรือยอมมอบตนเองให้เผาไฟ ถ้าไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็มิได้รับประโยชน์ใด ความรักย่อมอดทน มีใจเอื้อเฟื้อ ไม่อิจฉา ไม่โอ้อวดตนเอง ไม่จองหอง ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ความรักไม่ฉุนเฉียว ไม่จดจำความผิดที่ได้รับ ไม่ยินดีในความชั่ว แต่ร่วมยินดีในความถูกต้อง ความรักให้อภัยทุกอย่าง เชื่อทุกอย่าง หวังทุกอย่าง อดทนทุกอย่าง” (1 คร 13:1-7)

5. การปฏิบัติตามบทบัญญัติใหม่

นักบุญยอห์น กล่าวว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย สิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน มิใช่บทบัญญัติใหม่ แต่เป็นบทบัญญัติเก่าที่ท่านมีอยู่ตั้งแต่แรกเริ่ม” (1 ยน 2:7) ความรักจึงเป็นบัญญัติพื้นฐานของบรรดาสาสนุศิษย์ของพระเยซูเจ้า ตั้งแต่แรกเริ่มและเป็นพื้นฐานของการเจริญชีวิตร่วมกันของกลุ่มคริสตชนสมัยแรกเริ่ม และสืบสานต่อเนื่องในสมัยต่อมาจนถึงปัจจุบัน การปฏิบัติตามบัญญัติใหม่ทำให้คริสตชนเติบโตก้าวหน้าในชีวิตจิต วิธีการปฏิบัติตามบทบัญญัติใหม่ที่สำคัญๆ ที่กลุ่มคริสตชนแรกเริ่มปฏิบัติและบันทึกในพระคัมภีร์ ดังนี้

5.1 เป็นหนึ่งเดียวกับพี่น้อง

ดั่งสำนวนไทยที่ว่า “เอาใจเขามาใส่ใจเรา” นักบุญเปาโลกล่าวว่า “จงร่วมยินดีกับผู้ที่ยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้” (รม 12:15) การเป็นหนึ่งเดียวกับพี่น้องหรือการเอาใจเขามาใส่ใจเราทำให้ความชั่วต่างๆ เช่น ความอิจฉา ความทะเลาะถะยาน ความเห็นแก่ตัว ความโกรธเกลียดหายไป มีแต่ความปรารถนาดีต่อผู้อื่น ปรารถนาให้ทุกคนอยู่ในความดี ความยุติธรรม และความจริง การเป็นหนึ่งเดียวกับพี่น้องจะต้องทำตนให้ว่าง หรือทำจิตใจให้ปล่อยวาง เพื่อจะได้เป็นหนึ่งเดียวกับผู้อื่น พร้อมทั้งจะรับฟังปัญหาและความต้องการของผู้อื่นในขณะปัจจุบัน

5.2 การรับใช้ด้วยความรัก

กลุ่มคริสตชนแรกเริ่มดำเนินชีวิตตามจิตตารมณ์การรับใช้กันและกัน เจริญชีวิตตามคำสอนของพระเยซูเจ้าที่ว่า “บุตรแห่งมนุษย์มิได้มาเพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ผู้อื่น” (มธ 20:28) นักบุญเปาโลกล่าวว่า “อย่าทำการใดเพื่อชิงดีกันหรือเพื่อโอ้อวด แต่จงถ่อมตนคิดว่าผู้อื่นดีกว่าตน” (ฟป 2:3) “แม้ว่าข้าพเจ้าเป็นอิสระ ข้าพเจ้าก็ยอมเป็นทาสรับใช้ทุกคนเพื่อเอาชนะใจผู้อื่นให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้” (1 คร 9:19) นักบุญเปโตรกล่าวว่า “ผู้ใดมีหน้าที่รับใช้ ก็จงรับใช้ตามกำลังที่พระเจ้าประทานให้” (1 ปต 4:11) พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ท่านที่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด จงทำตนเป็นผู้น้อยที่สุด ผู้ที่เป็นผู้นำจงเป็นผู้รับใช้” (ลก 22:26)

5.3 รักกันด้วยความรักฉันทันหนึ่ง

กลุ่มคริสตชนแรกเริ่มมีความรัก ความรู้สึกผูกพัน ห่วงใยกัน เหมือนเป็นพี่น้องกันจริงๆ นักบุญเปาโลกล่าวว่า “จงรักกันฉันทันหนึ่ง” (รม 12:10) แต่ขณะเดียวกันก็รักกันด้วยใจบริสุทธิ์จริงใจต่อกัน นักบุญเปโตรกล่าวว่า “เมื่อท่านทั้งหลายมอบใจเชื่อฟังความจริงชำระจิตใจให้บริสุทธิ์จนรักกันฉันทันหนึ่งแล้ว ก็จงรักกันจากใจจริงยิ่งๆ ขึ้นเถิด” (1 ปต 1:22)

5.4 การแบ่งปันทรัพย์สินของที่มีแก่กันและกัน

ในหนังสือกิจการอัครสาวกได้กล่าวถึงชีวิตของกลุ่มคริสตชนแรกเริ่ม “กลุ่มผู้มีความเชื่อดำเนินชีวิตเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ไม่คิดว่าสิ่งที่ตนมีเป็นกรรมสิทธิ์ของตน แต่ทุกสิ่งเป็นส่วนรวม ในกลุ่มของพวกเขาไม่มีใครขัดสน ผู้ใดมีที่ดินหรือบ้านก็ขายและมอบเงินที่ได้ให้บรรดาอัครสาวก เพื่อแจกจ่ายให้ผู้มีความเชื่อแต่ละคนตามความต้องการ” (กจ 4:32-35) การแบ่งปันนี้มิใช่ทำเพราะมีกฎเกณฑ์บังคับ แต่สมัครใจทำด้วยความรัก นักบุญเปาโลกล่าวว่า “การบริจาคมิได้มีจุดหมายให้ท่านต้องยากจนลงในการช่วยเหลือผู้อื่น แต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อความเสมอภาคกัน ในยามที่ท่านมีความบริบูรณ์ เช่นเวลานี้ ท่านควรช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน และเช่นเดียวกันในยามที่เขามีความบริบูรณ์ เขาจะช่วยเหลือเมื่อท่านขัดสนด้วย จึงจะมีความเท่าเทียมกัน ดังที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า” ผู้ที่เก็บเกี่ยวได้มาก ไม่มีสิ่งใดเหลือเพื่อ ส่วนผู้ที่เก็บได้น้อยก็ไม่มีสิ่งใดขาดแคลน” (2 คร 8:13-15) นอกจากการแบ่งปันทรัพย์สินของแล้ว เรายังสามารถแบ่งปันเวลา แรงกายแรงใจ พรสวรรค์ พระคุณ และประสบการณ์ชีวิตจิต เพื่อรับใช้และช่วยกันให้ก้าวหน้าสู่ความศักดิ์สิทธิ์ด้วยกัน

5.5 การต้อนรับแขกผู้มาเยือน

กลุ่มคริสตชนแรกเริ่มมีน้ำใจเอื้ออาทรต่อแขกผู้มาเยือน เป็นการปฏิบัติตามคำสอนของพระเยซูเจ้า “เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า แล้วต้อนรับเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า “ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่งท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” (มธ 25:38-40) นักบุญเปาโลกล่าวว่า “จงเห็นอกเห็นใจช่วยเหลือบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ในยามขัดสน จงต้อนรับด้วยอัธยาศัยไมตรี” (รม 12:13) นักบุญเปโตรกล่าวว่า “ จงต้อนรับกันโดยไม่ปริปากบ่น” (1 ปต 4:9)

5.6 การแนะนำตักเตือนกันฉันพี่น้อง

กลุ่มคริสตชนแรกเริ่มมีการแนะนำตักเตือนกันเพื่อช่วยกันปรับปรุงตนให้ก้าวหน้าในความดีและอยู่ร่วมกันอย่างสันติ “ถ้าพี่น้องของท่านทำผิด จงตักเตือนเขา” ตามแนวทางแห่งพระวรสาร (มธ 18:15-17) นักบุญเปาโลกล่าวว่า “จงสอนและตักเตือนกันด้วยปรีชาญาณ” (คส 3:16) “พี่น้องทั้งหลาย จงชื่นชมเถิด จงปรับปรุงตนให้ดีพร้อม จงให้กำลังใจแก่กัน จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงดำเนินชีวิตอย่างสันติ แล้วพระเจ้าแห่งความรักและสันติจะสถิตกับท่าน” (2 คร 13:11) “เราจงพิจารณาหาทางให้กำลังใจกัน ให้มีความรัก และประกอบกิจการดี” (ฮบ 10:24)

5.7 สามัคคีในความคิดเห็น

กลุ่มคริสตชนแรกเริ่มเรียกร้องให้มีความสามัคคีในความคิดเห็น นักบุญเปาโลกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลายข้าพเจ้าใครขอรับรองท่านในพระนามพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราให้ท่านปรองดองกัน อย่าแตกแยก แต่จงมีจิตใจและความเห็นตรงกัน” (1 คร 1:10) ในบางกรณีควรหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง ด้านความคิดเห็นหรือเรื่องที่ไม่สำคัญ เพื่อรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน นักบุญเปาโลกล่าวว่า “จงยอมรับผู้ที่ความเชื่อยังไม่มั่นคง อย่าตัดสินเขาเพราะความลังเลใจของเขา” (รม 14:1)

5.8 มีความอดทน

คุณลักษณะของความรักประการหนึ่งที่สำคัญ คือการอดทน การรู้จักให้อภัยกันเสมอ (ลก 17:3-4; มธ 18:21-22) นักบุญเปาโลกล่าวว่า “จงถ่อมตนอยู่เสมอ จงมีความอ่อนโยน พากเพียรอดทนต่อกันด้วยความรัก พยายามรักษาเอกภาพพระจิตเจ้าด้วยสายสัมพันธ์แห่งสันติ” (อพ 4:2-3) มีท่าทีต่อผู้อื่น มองผู้อื่น มิใช่แบบมนุษย์เท่านั้น แต่มองผู้อื่นด้วยสายตาแห่งความเชื่อ มองผู้อื่นด้วยสายตาใหม่ คือ ให้อภัยและเมตตากรุณาต่อกันเสมอ

5.9 พยายามเติบโตในคุณธรรมความรักอย่างสมบูรณ์

คริสตชนปฏิบัติคุณธรรมต่างๆ โดยมีความรักเป็นแรงจูงใจ นักบุญเปาโลกล่าวว่า “แต่เหนือสิ่งใดจึงมีความรัก ซึ่งรวมเราไว้เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์ (คส 3:14) ความรักทำให้เรามีชีวิตใหม่ นักบุญยอห์นกล่าวว่า “เรารู้ว่า เราผ่านพ้นความตายมาสู่ชีวิตแล้ว เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่มีความรัก ย่อมดำรงอยู่ในความตาย” (1 ยน 3:14) พระเยซูเจ้าจึงเชิญชวนบรรดาศาสนุศิษย์ของพระองค์ให้เพียรพยายามก้าวหน้าไปสู่ความดีบริบูรณ์ เหมือนพระบิดาผู้ดีบริบูรณ์ และความดีบริบูรณ์ก็อยู่ที่การเติบโตในคุณธรรมความรักอย่างสมบูรณ์ (มธ 5:48; ลก 6:36)

6. ผลของการปฏิบัติตามบทบัญญัติใหม่แห่งความรัก

การปฏิบัติตามบทบัญญัติใหม่แห่งความรักย่อมทำให้เกิดผลดีมากมาย นักบุญยอห์นกล่าวว่า “เรารู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้ามีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก ผู้ใดดำรงอยู่ในความรัก ย่อมดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าดำรงอยู่ในเขา” (1 ยน 4:16) ผู้ที่เริ่มเจริญชีวิตตามบทบัญญัติใหม่แห่งความรักอย่างจริงจัง จะเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของชีวิตจิตที่เต็มด้วยพลังและความร้อนรน ที่จะมีส่วนร่วมในแผนการณ์แห่งการช่วยมนุษย์ให้รอดของพระเจ้า พระแม่มารีย์ บรรดาอัครสาวก คริสตชนที่ศรัทธา ในสมัยต่างๆ ตลอดประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักร โดยเฉพาะบรรดานักบุญ เป็นตัวอย่างของผู้มีส่วนร่วมทำให้แผนการณ์แห่งการไถ่กู้มนุษย์ของพระเจ้าเป็นจริงในประวัติศาสตร์ การปฏิบัติตามบัญญัติใหม่แห่งความรักยังทำให้เกิดการประทับอยู่ของพระเยซูผู้กลับคืนชีพอยู่ท่ามกลางเรา พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ที่ใดมีสองหรือสามคนชุมนุมกันในนามของเรา เราอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขา” (มธ 18:20) การปฏิบัติตามบัญญัติใหม่แห่งความรัก ย่อมมีผลทั้งภายในจิตใจและสู่โลกภายนอก พระเยซูเจ้าตรัสยืนยันว่า “ถ้าท่านมีความรักต่อกัน ทุกคนจะรู้ว่า ท่านเป็นศิษย์ของเรา” (ยน 13:35)

บรรณานุกรม

- คำสอนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ. (2542). คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก (CCC) เล่ม 1 กท. ฝ่ายงานอภิบาลและธรรมทูตอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ.
- เคียร์รา ลูบิก. (1996). *May They All Be One* [เพื่อทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน]. โรงเรียนดอนบอสโกการพิมพ์.
- เคียร์รา ลูบิก. (2020). *The Art of Loving* [ศิลปะแห่งความรัก]. ม.ป.ท.
- ยอห์น ปอล ที่ 2, นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา. (1987). สมณสาสน์ “ความห่วงใยเรื่องสังคม”(Sollicitudo Rei Socialis). สำนักเลขาธิการสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย.
- ยอห์น ปอล ที่ 2, นักบุญสมเด็จพระสันตะปาปา. (1993). สมณสาสน์ “ความรุ่งโรจน์แห่งความจริง” (Veritatis Splendor). สำนักเลขาธิการสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย.
- สมชัย พิทยาพงศ์พร. (2008). พัฒนาการวิถีชีวิตจิตคริสตชน ประวัติความเป็นมาของวิถีชีวิตจิตคริสตชนตั้งแต่สมัยแรกเริ่มจนถึงปัจจุบัน. ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม.
- สมชัย พิทยาพงศ์พร. (2021). วิถีชีวิตจิตแห่งความเป็นหนึ่งเดียวแบบองค์ความและแนวปฏิบัติ. ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม.
- Lubich Chiara. (2002). *A New Way: The Spirituality of Unity*. New City Press.
- Lubich Chiara. (2007). *Essential Writings*. New City Press.
- Lubich Chiara. (1981). *Charity*. New City Press.
- Thurston H.J. (1981). *Butler’s. lives of the Saints*. Christian Classics.
- Pope John Paul II, St. (n.d.). *Letter to Families*. https://www.vatican.va/content/john-paul-ii/en/letters/1994/documents/hf_jp-ii_let_02021994_families.html

[หมวดชีวิตด้านจิตใจ]

ตำรงชีวิตร่วมสนิทกับพระเจ้า (และพี่น้องคริสตชน)

ข้อคิดจากจดหมายของนักบุญยอห์น ฉบับที่ 1

ถอดความและเรียบเรียงจาก Rev.Pierre CHEVOULET, O.M.I.

โดย บาทหลวงปรีชา ธรรมนิยม, O.M.I.

ในตอนปลายศตวรรษที่ 1 (ค.ศ.) มีลัทธิความคิดด้านศาสนาใหม่เริ่มแผ่ไป ซึ่งเราเรียกว่า “Gnosis” แปลว่า “ความรู้ อันลุ่มลึก” ผู้ที่ถือลัทธิดังกล่าวอ้างตัวว่ามีความรู้พิเศษส่วนตัวในเรื่องศาสนาที่คนธรรมดาทั่วไปไม่มี พวกเขาเชื่อว่า ตนเองจะได้ความรอดพ้นมาจากความรู้นี้เอง ในลัทธิอื่นๆ มีหัวข้อบางอย่างที่พวกเขาเน้นหนักซ้ำแล้วซ้ำเล่า หัวข้อนั้นเป็น คู่ๆ ย้อนแย้ง/คัดง้างกัน อาทิเช่น ความสว่างและความมืด ความจริงและการมุสา ชีวิตและความตาย... คนที่ถือลัทธินี้คิดว่าตนดำรงชีวิตในสถานที่สูงสุดแห่งความรู้อันยอดเยี่ยมกับองค์พระจิต โดยอยู่ห่างไกลจากสิ่งที่เป็นของโลกรนี้ คือที่เกี่ยวโยงกับวัตถุและเนื้อหนัง อย่างน้อยตามทฤษฎี

บาทหลวงสังกัดคณะธรรมทูตแห่งมารีนิรมล, O.M.I.

ความคิดเหล่านี้ก็เริ่มแทรกแซงเข้ามาในกลุ่มคริสตชนด้วย เพราะดูเหมือนว่าได้พบคุณสมบัติใหม่ของชีวิตฝ่ายธรรมจิต แต่ต่อมาไม่ช้าคนที่ติดความคิดนี้ก็หนีออกไปจากข้อเท็จจริงแห่งความเชื่อ พวกเขาอ้างว่าตนมีความรู้ด้วยตนเองโดยตรงถึงพระเจ้า ไม่ต้องการองค์พระเยซูคริสต์มาไขแสดง/เปิดเผยอะไรเลย เป็นต้นี้ก็เพราะว่าการดูถูกสิ่งที่เป็นของโลกทำให้พวกเขาไม่สนใจในข้อสำคัญๆ แห่งธรรมล้ำลึกคริสตชนที่จริงจะถือว่าการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระบุตร พระทรมาน การเลี้ยงดูของพระเยซูคริสต์ การกลับคืนพระชนม์ชีพของพระองค์ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้จะเป็นความจริงได้อย่างไร เมื่อสำหรับพวกเขาถือว่าความตายไม่มีความหมาย? ยังเหลือแต่น้ำเท่านั้น คือศีลล้างบาปแต่ประการเดียว

ในทำนองเดียวกัน เมื่อมีความเข้าใจดังที่อธิบายนั้น การดำเนินชีวิตร่วมกันฉันพี่น้องนั้น จะถือว่ามีค่าสำคัญมากที่สุดอย่างแท้ได้อย่างไร? ผู้ที่ได้รับความรู้ยอดเยี่ยมนั้นคิดว่าตนเองได้ถึงความจริงสูงส่งแห่งมโนธรรมแล้ว จนกว่า โดยส่วนสูงสุดของตนนั้น ได้มีความสนิทสนมกับพระเจ้า และเขาอ้างตัวว่าไม่มีบาปเลย เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ก็กิจกรรมของมนุษย์ ซึ่งมีมาอาศัยร่างกายและในการติดต่อกันกับคนอื่นยังมีความหมายอะไร? “ทุกสิ่งที่เกิดจากกิเลส

ตัณหา สิ่งที่คุณเห็นและต้องการ และทุกสิ่งในโลกที่คุณภูมิใจ” ทั้งหมดเหล่านี้ก็ไม่สำคัญเลยเพราะไม่มีอะไรจะคู่ควรกับมโนธรรม อันที่จริง ความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้าอย่างสูงส่งนี้ ก็เปิดโอกาสให้มีการปล่อยปละละเลยทุกชนิดในด้านศีลธรรม ทำให้เกิดมีความไม่สนใจผู้อื่นอย่างร้ายแรง จึงเป็นแต่การปิดบังความเห็นแก่ตัวเท่านั้น

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ล่วงรู้โดยสัญชาตญาณว่า การใช้คำทรงเสน่ห์เหล่านั้นคือการหลอกลวงที่น่าหวาดกลัว เพราะเหตุนี้เอง ท่านจึงใช้คำแรงๆ ตีเตือนอาจารย์รุ่นใหม่นั้น ว่าเป็นปฏิปักษ์ของพระเยซูคริสต์ (2:18, 22; 4:3) เป็นผู้กล่าวมุสา (2:22) เป็นประกาศเท็จ (4:1) ท่านออกความเห็นว่าคุณจะไม่ควรจะอธิษฐานภาวนาสำหรับคนเช่นนั้น (5:16) การใช้คำเข้มงวดเช่นนี้อาจดูว่าเกินควรในหนังสือซึ่งมีค่าประเสริฐที่สุดเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่

แต่ผู้เขียนมีพอใจที่จะกล่าวหาอันตรายที่มาจากลัทธินี้เท่านั้น เพื่อต่อสู้ความคิดและความประพฤติ ซึ่งทำให้ความเชื่อเสี่ยงต่ออันตราย ท่านจึงพยายามอธิบายว่าแก่นสารแห่งความเชื่อนั้น ที่เป็นความรู้อันแท้จริง ไม่มีอันดอก ท่านชี้แจงอย่างไม่หยุดหย่อนถึงสิ่งที่ต้องรู้ในศาสนาคริสต์และต้องทราบตั้งแต่เดิมมาในเรื่องคำสอนที่สำคัญๆ และในเรื่องกฎความประพฤติที่ดี ท่าน

พยายามให้คำจำกัดความที่เป็นหลักฐานของ คำสอน/หลักความเชื่อแท้ๆ ซึ่งท่านพบว่า เพื่อต่อสู้ผู้สอน คำสอนแปลกๆ ใหม่นั้น มี สิ่งข้อที่ต้องให้การประจักษ์ชัด คือ ความรู้ถึง พระเจ้า พระเยซูคริสต์ในฐานะที่เป็นพระ บุคคล บาปที่มีอยู่จริงๆ และความรักซึ่งกัน และกันฉันพี่น้อง

ความรู้ถึงพระเจ้า ผู้ทรงเป็นองค์ความ สว่างและองค์ความรัก นี่คือการสุขแท้ของ คริสตชน ความรู้นั้นไม่ได้เอามาจากแรง บันดาลใจอันสูงส่ง หรือจากการค้นคว้าของ จิตใจของตนเอง แต่เราก้รับในพระเยซู คริสต์ เป็นสิ่งที่เราสามารถสัมผัสจับต้องได้ ดังที่เขียนไว้ในอาร์มภบทของจดหมาย (1:1) เพราะพระเจ้าทรงแสดงพระองค์ให้ประเสริฐ ในพระเยซู ด้วยเหตุนี้เอง ความเชื่อคริสต ชนจึงต้องขึ้นกับการเป็นพยานของบรรดา บุคคลที่ได้อยู่กับองค์พระเยซู

พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าแท้ แต่พระองค์มีร่างกายแท้ด้วย พระองค์ทรง เทโลหิตของพระองค์อย่างแท้จริง ทรงทน ทุกข์ทรมานและทรงกลับคืนชีพ ถ้าไม่ ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมาในร่างกาย ศาสนาคริสต์ทั้งหมดก็ล้มเหลว การไถ่กู้ มนุษย์ก็ไม่มีเลย ความรู้ถึงพระเจ้าก็ไม่มี เหมือนกัน พระเจ้าทรงเป็นองค์ความสว่าง และองค์ความรัก นี่คือการจริงซึ่งพระเยซู คริสต์ได้ทรงไขสำแดง/เปิดเผย พระองค์ทรง

ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากบาป นี่ก็เพราะว่า มีบาป มนุษย์ต้องยอมรับว่ามีบาป สารภาพ บาป และยอมรับการไถ่บาปด้วย เมื่อเข้าใจ ความจริงเหล่านี้เป็นอย่างดีเป็นอยู่ มนุษย์เรา ไม่ต้องหมดกำลังใจ ตรงกันข้าม ความเข้าใจ อย่างนี้เป็นข้อแสดงให้มีความหวังต่างหาก

ที่สุดพระเจ้าทรงเป็นองค์ความรัก เป็น “ความสัมพันธ์” พระองค์เป็นผู้รักก่อน พระเยซูคริสต์ได้ทรงแสดงความรัก นั้นด้วย กิจการธรรมดาของมนุษย์ ผู้ที่เชื่อถึงพระ เยซูคริสต์เข้าเป็นห่วงข้อหนึ่งในสายโซ่แห่ง ความรัก ไม่มีใครได้แสดง อย่างชัดเจนกว่า ว่าความรักฉันพี่น้องเป็นที่สุดสำหรับความ เชื่อ

ความเชื่อไม่ใช่ความคิดในเรื่องอัน สูงส่ง แต่เป็นการมีส่วนร่วมในชีวิตของพระเจ้า เพื่อเอาชนะความชั่วและการล่อลวงของมัน ซึ่งผู้เขียนเรียกว่าโลก

ดังนั้น เราก้ได้พบข้อความสำคัญๆ แห่งคริสตศาสนาสำหรับความรอดพ้น ซึ่งจะต้องนำเรามาให้รวมกันเพื่อจัดระเบียบ คำสอนของศาสนาคริสต์ แต่ผู้เขียนจดหมาย ฉบับนี้ไม่ได้จัดไว้ให้มีระเบียบอย่างเคร่งครัด ท่านได้นำข้อความหนึ่งมาศึกษาให้ลุ่มลึก ไตร่ตรองและเอามาเทียบกับข้อความอื่นๆ โดยใช้คำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม จดหมายฉบับนี้ทั้งหมดจึงเปรียบได้กับ ดุริยางค์ประสานเสียงของข้อความสำคัญๆ

แห่งความเชื่อ

ท่านยังได้นำคำศัพท์แห่ง “ความรู้ยอเดียม” นั้นมาใช้ด้วย ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ศาสนายิวเคยใช้เหมือนกัน แต่ท่านให้ความหมายอันลุ่มลึก และเปลี่ยนแปลงอย่างที่ถูกต้องกับความเชื่ออันแท้จริง ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงใช้ข้อความที่เป็นคู่ย้อนแย้ง/คัดง้างบ่อยๆ เช่น พระเจ้ากับโลก ความสว่างและความมืด ชีวิตและความตาย ความจริงและการมุสา ความรักและความเกลียดชัง สิ่งทั้งหมดนี้ทำให้จดหมายฉบับนี้มีความคล้ายคลึงกับหนังสือยิวแห่งคัมภีร์ (Qumran) ที่ริมฝั่งทะเลตาย แต่ความย้อนแย้ง/คัดง้างกันดังกล่าวไม่ได้เป็นเรื่องของโลกที่ไม่เป็นโลกของเรา ของโลกที่ปิดไว้ในตัวเอง ตรงกันข้าม มันเป็นเรื่องของ ชีวิตของเราที่เกี่ยวกับการขัดแย้งในชีวิตเรานี้ ไม่ใช่เรื่องการต่อสู้ระหว่างอำนาจที่อยู่นอกตัวเราเอง ซึ่งเราจะเป็นแค่เครื่องเล่นสำหรับมัน ผู้เขียนจดหมายอยากจะอธิบายโชคชะตาของมนุษย์ ท่านบรรยายเรื่องความเป็นมาแห่งความรอดพ้น

แท้จริงแล้ว ลักษณะพิเศษของหนังสือฉบับนี้ คือวิธีซึ่งผู้เขียนใช้ไม่หยุด โดยเขียนข้อความเดียวกันเสมอ ทำให้มีความหมายสมบูรณ์ขึ้น ให้ขบวนการ/เวียนวนขึ้นเป็นชั้นๆ ซึ่งทำให้เราต้องถือว่าจดหมายฉบับนี้ไม่ใช่จดหมายที่เขียนโดยบังเอิญ แต่เป็นผลแห่ง

การบากบั่นเพียรทนอันยืดยาว เพื่อแก้ไขวิกฤติการณ์ที่นำความวุ่นวายมาภายในกลุ่มคริสตชน เราอาจถือจดหมายฉบับนี้ว่าเป็นจดหมายเวียน เป็นการทำซ้ำมากกว่าหนังสือแบบเรียนหรือบทเทศน์ ผู้เขียนเป็นนักเทววิทยาผู้สามารถศึกษาความเป็นจริงอย่างลุ่มลึก

ความคล้ายคลึงกันอันสำคัญที่มีระหว่างจดหมายฉบับนี้และพระวรสารฉบับที่สี่ (โดยนักบุญยอห์น) ชวนให้เข้าใจว่าความคิดออกมาจากวงคริสตชนที่ใกล้ชิดเคียงด้วย ว่านักบุญยอห์นได้เขียนเองก็สงสัยอยู่ แต่มาจากวงคริสตชนที่มีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับนักบุญยอห์นอย่างแน่นอน ผู้เขียนจะไม่หลงผิดมากที่คิดว่าจดหมายฉบับนี้เขียนที่แคว้นอาเซียน้อย สำหรับคริสตจักรต่างๆ ของบริเวณนี้ ในตอนสุดท้ายของศตวรรษที่ 1 อาจเป็นที่เมืองเอเฟซัสก็ได้

ด้วยที่เคยเอาบางตอนของจดหมายฉบับนี้มาอ้างบ่อยๆ สุดท้ายก็ดูเหมือนว่าเป็นหนังสือที่ไร้พลังนิดหน่อย เราอาจเข้าใจผิดถ้าหากถือว่าจดหมายฉบับนี้เป็นแต่ความคิดอันสูงส่งที่ไม่มีตัวตน ติดต่อกับเบื้องในบรรยากาศแห่งความรู้สึกรังสรรค์ทางจิตใจเท่านั้น แต่ถ้าเราพยายามเข้าใจความคิดของผู้เขียนภายใต้สภาพแวดล้อม ดังที่เราได้อธิบายแล้ว ก็เห็นได้ว่า หนังสือนี้มีพลังกำลังมากที่สุด แต่สภาพแวดล้อมในสมัยนั้นก็ยังเป็น

สภาพแวดล้อมในสมัยเรา เหมือนในทุกยุคทุกสมัยด้วย แนวความคิดที่ไม่ยอมให้ความสำคัญแต่การบังเกิดมาเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ หรือศาสนาที่อ้างว่านับถือพระเจ้า แต่ละทิ้งพระเยซูคริสต์ และไม่เห็นด้วยว่าศาสนามีข้อกำหนดที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิต สิ่งทั้งหมดนี้ก็เป็นสิ่งที่ล่อใจมนุษย์ตลอดเวลา ถ้าเราพร้อมที่จะอ่านจดหมายฉบับนี้เป็นการตอบสนองส่วนหนึ่งในตัวเรา ที่อยากจะหนีจากความเป็นอยู่ที่แท้จริงที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงสอนนั้น เราจึงจะพบพระเจ้าที่ใกล้ชิดและจับจิตจับใจด้วย ทำไมเราจึงต้องเชื่อพระเยซูคริสต์. ดำเนินชีวิตในความรักมีความหมายอย่างไร? คำถามนี้เกี่ยวกับความจริงอันสำคัญของศาสนาคริสต์ ถ้าปราศจากความจริงเหล่านี้ไม่มีชีวิตคริสตชนเลย

อาร์มภบท 1:1-4

การมีชีวิตร่วมที่แท้จริง

มีกระแสชีวิตและการมีชีวิตร่วมเป็นหนึ่งเดียวกันที่ผ่านไปจากพระบิดาไปหาพระบุตร จากพระบุตรไปหาผู้เป็นพยานของพระองค์ จากผู้เป็นพยานไปหาผู้มีความเชื่อทุกคน การที่ผู้เป็นพยานได้สัมผัสพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง ด้วยมือของตน

คือพระองค์ผู้เป็นพระวาจาทรงชีวิต พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์แท้ก็รับรองว่าการแบ่งปันชีวิตนี้จริงแท้เหมือนกัน ความเชื่อในพระเยซูคริสต์มีมาจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ และบางคนได้มีประสบการณ์ จึงเห็นได้ว่าด้วยเหตุนี้ความเชื่อทั้งหมด เป็นสิ่งที่ออกมาจากพระเจ้าและถูกนำกลับไปสู่พระองค์ ทำให้เกิดการมีชีวิตร่วมเป็นหนึ่งอันเดียว ถ้าปราศจากการเข้าใน“สายโซ่”แห่งพระศาสนจักร ถ้าปราศจากความสัมพันธ์กับคำให้การเป็นพยานแท้ ก็จะไม่เหลือแต่ความคิดที่เปล่าประโยชน์เท่านั้น

การเดินทางในความสว่าง 1:5-7

การมีชีวิตร่วมกับพระเจ้าจะมีขึ้นได้ก็อาศัยความเชื่อและความรักเท่านั้น อยากจะเข้ามีชีวิตร่วมกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์ความสว่าง ไม่ต้องอาศัยความคิดอันสูงส่งของตนเอง หรืออาศัยเวทมนต์คาถาใดๆ แต่ต้องเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงประทานการไถ่บาปอย่างแท้โดยทางมหาทรมานของพระเยซูคริสต์ ต้องปฏิบัติตามความจริง (ยน 3:21) นั่นคือต้องเริ่มสร้างประสบการณ์ในชีวิตที่เจริญอย่างเหมาะสมกับพระบัญญัติของพระวรสารจริงๆ

การรอดพ้นจากบาป 1:8-10

คริสตชนไม่ได้ดำเนินชีวิตในสภาพที่จิตใจสูงส่ง ห่างไกลจากภัยพิบัติแห่งสภาพมนุษย์ได้ตลอดเวลา บาปยังเป็นส่วนหนึ่งหนักอึ้งในชีวิตของเรา ทั้งเป็นสิ่งที่เราควรจะรู้สำนึกถึงด้วยความซื่อตรง หากไม่เป็นดั่งนั้น เราก็ปฏิเสธประสบการณ์ อันยืดยาวทั้งหมดของพระคัมภีร์ ยิ่งกว่านั้น เราก็ทำให้การบูชาโดยสมัครพระทัยของพระเยซูคริสต์เพื่อให้มนุษย์มีชีวิตนั้นไร้ความหมายด้วย

มีการรอดพ้นจากบาปอย่างแท้จริงก็โดยอาศัยการกระทำของพระเจ้าผู้ทรงยกโทษบาปและชำระความเป็นอยู่ของมนุษย์

บัญญัติแห่งความรัก (2:3-11)

ความรู้อันสูงส่ง (GNOSE) ที่กำลังแผ่ไปในสมัยนั้นอ้างว่าเป็นความรู้ แต่มีความรู้ถึงพระเจ้าที่แท้จริงและมีชีวิตชีวาเป็นความสว่างที่แท้จริง เป็นความจริงที่ไม่ปลอม ซึ่งแสดงออกในชีวิตของผู้ที่ยอมรับพระบัญญัติของพระเจ้าโดยมีลักษณะพิเศษ คือความรัก มีบางคนนำคำสอนลัทธิใหม่บ้าง คำสอนของบรรดาคริสตชนมาจากพระเยซูอันเป็นคำสอนเก่าก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม ยังเป็นคำสอนใหม่อยู่ เพราะปรากฏอย่างเปิดเผยอย่างปฏิเสธไม่ได้ในชีวิตประวัติของพระเยซู และ

ยังแสดงออกมาทุกวันนี้ในชีวิตของผู้ที่เชื่อในพระองค์ ถ้าเปรียบกับสิ่งสารพัดที่ไม่มีจุดมุ่งหมายและไร้ความหมาย ความเชื่อคือความสว่างที่โผล่ขึ้นมาช้ยเหนือความมืด เป็นแสงอรุณทอขึ้นมาส่องโลก

กิเลสตัณหาฝ่ายโลกีย์ (1 ยน 2:12-17)

ผู้เขียนส่งความรักมายังทุกคนซึ่งท่านเรียกว่า ลูกน้อย ท่านอยากจะมีคำตอบสำหรับทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนชราหรือหนุ่มสาว ท่านทำให้พวกเขาระลึกได้ว่า คริสตชนพ้นจากบาปเป็นอิสระแล้ว ได้ชนะอำนาจแห่งความชั่วร้ายแล้ว ซึ่งท่านเรียกมันว่า ปีศาจมารร้าย เอาชนะอย่างนี้ได้ก็เพราะการกระทำของพระเจ้า ไม่ใช่โดยทางการหลบเลี่ยงหนีไปหาความคิดอันสูงส่ง โลภียะยังอยู่ ซึ่งคำนี้หมายถึงสิ่งสารพัดที่ต่อต้านพระเจ้า ในพระวรสารโดยนักบุญยอห์น เราเคยได้พบวิธีพูดเช่นเดียวกันนี้ ที่แสดงถึงการคั่งงำระหว่างพระเจ้าและโลกียะ ความสว่างและความมืด...ณ ที่นี้ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ หมายถึงข้อจำกัดต่างๆ ของมนุษย์ ราคะตัณหา ความอยากได้ ความฟุ้งเฟ้อ ทุกสิ่งทุกอย่างเหล่านั้นทำให้มนุษย์ทุกคนเกิด มีความวุ่นวายใจ ในท่ามกลางการลอลงทั้งหมดนี้ ผู้ที่เชื่อจะตั้งอยู่มั่นคงได้ก็ต่อเมื่อชีวิตของเขา ได้รับการประทับตราอันลุ่มลึกด้วยพระวาจาของพระเจ้า

นี่คือคู่ปรปักษ์พระคริสต์ (1 ยน 2:18-28)

มีอาจารย์คนใหม่ออกมาประกาศข่าวสารที่ต่างกับพระวรสารของพระเยซู นี่เป็นเครื่องหมายเตือนว่าวันสุดท้ายใกล้เข้ามาถึงแล้ว พระเยซูเคยได้ทรงเล่าให้ฟังว่าเวลานั้นจะเป็นอย่างไร (มก 13:22 ดู 2 ธส 3: 4; วว 13:12-15) เหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นอยู่แล้วโดยกะทันหัน หรือว่าอย่างน้อยสมัยนั้นเป็นวิกฤตการณ์ที่แต่ละคนจำเป็นต้องตัดสินใจเด็ดขาด อาจารย์ปลอมปฏิเสธไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์ พวกเขาก็ไม่ยอมรับพระบิดาเหมือนกัน สำหรับพวกเขาไม่มีพระวรสารอีกแล้ว เพราะฉะนั้นผู้เขียนจดหมายจึงต่อว่าพวกเขาอย่างรุนแรง ผู้ที่ไม่ยอมรับพระวรสาร ผู้นั้นไม่อยู่ในพระศาสนจักรเลย ไม่ว่าจะภายนอก จะเป็นอย่างไรก็ตาม ผู้ที่มีความเชื่อจำเป็นต้องยึดมั่นในคำสอนที่พวกเขาได้รับ คือ ความคิดต่างๆ ที่ได้ยินเมื่อเข้าเป็นคริสตชน ตามลำดับคำสอน นั่นคือพระวาจาของพระเยซูคริสต์ คนนั้นได้รับการเจิมจากผู้ศักดิ์สิทธิ์ คือพวกเขาซึมซับด้วยพระวาจาและด้วยพระพรพรทานของพระเยซูคริสต์

ผู้ที่เชื่อถึงพระเยซูคริสต์ไม่เสียเวลาวางโครงการอันไร้ประโยชน์จากคำสอนที่ประกอบด้วยคำศัพท์ว่างเปล่า พวกเขาตื่นเฝ้าระวัง คอยรับการเสด็จมาของพระเจ้าดีกว่า

ทุกคนที่ปฏิบัติตามความเที่ยงธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ (2:29 - 3:2)

ดูเหมือนผู้เขียนเอาความคิดเดียวกันมาประสานกันสำหรับ“ลีลา”ใหม่ ในตอนแรก หัวข้อสำคัญคือ พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง หัวข้อสำคัญใหม่เดี๋ยวนี้นี้ คือ พระเจ้าทรงเที่ยงธรรม ความเที่ยงธรรมของพระองค์ก็อยู่ที่พระองค์ทรงอภัยโทษมนุษย์และทรงบันดาลให้มนุษย์มีความสามารถที่จะยืนอยู่ได้เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ แต่ไม่ใช่แค่ความคิดเท่านั้น เป็นเรื่องการปฏิบัติในชีวิตด้วย ผู้เขียนกล่าวยืนยันว่ามี การเป็นบุตรของพระเจ้าแท้และเปิดอนาคตอันรุ่งเรืองเจิดจ้าสำหรับความเชื่อ เมื่อสักวันหนึ่งความเชื่อนั้นจะกลายเป็นการเห็นพระเจ้าอย่างครบบริบูรณ์

การตัดขาดจากบาป (3:3-10)

การตัดขาดจากบาปไม่ได้มีขึ้นอยู่กับความคิดอันสูงส่งที่ยกมนุษย์ขึ้นนอกเหนือชีวิตธรรมดา สิ่งที่ทำให้พ้นจากบาปคือการกระทำของพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์ เพราะพระองค์นี้แหละ เป็นผู้ปราศจากบาปทั้งหมด (ดู ยน 8:46) มิใช่คำศัพท์แต่อย่างเดียว แต่เป็นการปฏิบัติในชีวิตที่เป็นพยานว่า การเป็นอิสระจากบาปนั้นมิใช่ออย่างแท้จริง โดยต้องดูว่าชีวิตของเราขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเราแบบใด หรืออยู่ได้

อิทธิพลอย่างไร ชีวิตของเรานั้นยังอยู่ใต้การยั่วเย้าของปีศาจ หรือว่าเก็บเมล็ดพันธุ์แห่งพระวาจาของพระเจ้าไว้อย่างดี แน่نونยังมีบาปในชีวิตประจำวันของผู้มีความเชื่อ (1 ยน 1:8-10) แต่ ณ ที่นี้ พุดเรื่องการตัดสินใจอันเป็นหลักฐานของชีวิต เมื่อต้องเลือกโดยทั่วไประหว่างบาปและความเที่ยงธรรม เราได้เลือกอย่างไร!

ข่าวสารแห่งความรัก (3:11 - 24)

ในชีวิตมีท่าทีสองอย่าง คือ ความเกลียดชังและความรัก การฆ่าคนและการสละชีวิตของตนเอง พระคัมภีร์เสนอ คาอินเป็นตัวอย่างแรกของแนวโน้มที่นำไปสู่การฆ่าคน ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในใจของมนุษย์ (ดู ปฐม 4; ธบ 11:4) ความโน้มมน้ำดังกล่าวกักรวมกันในอันที่ผู้เขียนเรียกว่า “โลกียะ” นี่คือการตาย ความประพฤติดแบบคริสตชนพาให้พ้นจากความตายนั้น จึงเป็นชีวิต ความรักการสละตนเอง พระเยซูคริสต์ได้ทรงมอบพระองค์เป็นต้นฉบับ ในความเป็นจริงแห่งมหาทรมานของพระองค์ และยังทรงประทานความสามารถที่จะประพฤติตามได้ด้วย การประพฤติตนอย่างนี้แหละที่ผู้มีความเชื่อต้องมีเหมือนกัน ในเรื่องนี้พวกเขาจึงสามารถวางใจในพระเมตตาของพระเจ้าได้ ข้อ 23 ก็สรุปความคิดสำคัญของผู้เขียนในการต่อสู้ “ความรู้อัน

สูงส่ง” (Gnose) ที่กำลังเริ่มขึ้นนั้น และยังแสดงถึงจุดประสงค์ของจดหมายด้วย **จิตของคู่ปรปักษ์พระเยซูคริสต์ผู้เสด็จมาในโลก (4:1-61)**

ต้องดูให้ดีว่าผู้ที่มีพระจิตของพระเจ้า นั้นได้รับแรงบันดาลใจอย่างไร มีแนวทางอย่างไร ในความประพฤติและในความคิดสรุปได้ว่า มี “จิต” ใด ๆ ในบรรดาอาจารย์ใหม่และในคำสอนที่เพิ่งออกมานั้น อาจารย์บางคนและลัทธิบางแบบไม่ยอมรับรู้ว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า เป็นพระผู้ช่วยให้รอดพ้น อยากรู้ก็ตาม พวกเขายังมีความพยายาม ที่จะบังคับให้กลุ่มคริสตชนยอมรับความเห็นของพวกเขา นี่คือการเสื่อมโทรมที่มีขึ้นเมื่อพระคริสต์จอมปลอมเข้ามาในวาระสุดท้าย (ดู ยน 2:18-22)

ผู้เขียนอยากจะให้กำลังใจแก่ผู้มีความเชื่อ บอกพวกเขาว่าพวกเขาไม่ใช่นส่วนของโลกียะ ซึ่งเป็นโลกที่พอใจในสิ่งที่มีข้อจำกัด และใช้ความหมายของมันเอง พวกเขาต่างหากเชื่อถึงพระวรสารของพระเจ้า และมีความประพฤติอย่างถูกต้องกับ พระวรสารนั้นและพยานบางคนได้ป่าวประกาศ เพราะพระเจ้าทรงใช้พวกเขาไป ผู้เขียนจดหมายก็เป็นพยานคนหนึ่ง ดังที่เห็นได้ว่าท่านใช้สรรพนาม “เรา” ในข้อ 6 “แต่เราเป็นคนของพระเจ้า”

อยู่ในความรัก (4:7-21)

ในพระคัมภีร์มีบางตอนที่สำคัญมาก ซึ่งเราต้องรู้และคอยแสวงหาไปเรื่อย อาทิ เช่น บทเพลงแห่งความรัก ในจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโครินธ์ (1 คร 13) เป็นต้น เทววิทยาแห่งความรักมีอยู่ทั้งหมดในตอนนี ซึ่งช่วยเราให้เข้าใจคริสตศาสนาอย่างลึกที่สุด ไม่ใช่ความคิดอันสูงส่ง แต่เป็นแนวทางแห่งชีวิตที่มีประสบการณ์เป็นหลัก ความรักมีอยู่อย่างแท้จริง คือในพระเจ้ารับการเป็นพยานจากประสบการณ์ในพระเยซูคริสต์ ปรากฏออกมาในความเป็นจริงแห่งความรักฉันพี่น้องระหว่างผู้มีความเชื่อ พระเจ้าและความรัก สองคำนี้ควบคู่กัน เหมือนกับความรู้ถึงพระเจ้าและความรักฉันพี่น้องควบคู่กัน มนุษย์พบพระเจ้าอย่างมีชีวิตชีวาได้ ไม่ใช่อาศัยความคิดที่จับจิตจับใจ แต่เพราะพวกเขาพยายามเป็นเหมือนพระเยซูคริสต์และดำรงชีวิตในความรักฉันพี่น้องเท่านั้น นอกเหนือจากชีวิตอย่างนี้ จะมีการรวมสนิทกับพระเจ้าไม่ได้ ความรักฉันพี่น้องและความเชื่อถึงพระเยซูคริสต์ควบคู่กัน และอาศัยประสบการณ์ดังกล่าวนี้แหละที่จะตรวจได้ว่าศาสนาใดๆ ก็ตาม หรือแบบแผนชีวิตจิตใจใดๆ ก็ตาม มีคุณค่าประเสริฐแค่ไหน ไม่มีอะไรอื่นทั้งหมดที่จะช่วยมนุษย์ให้ไม่กลัวการพิพากษา ทั้งให้ชนะความกระวนกระวายทุกชนิดในใจของตน

เชื่อถึงพระบุตรของพระเจ้าทำให้ชนะโลก (5:1-12)

ความเชื่อไม่ใช่การเล่นด้วยความคิดที่สวยงาม แต่เกี่ยวกับความเป็นจริงที่สำคัญมาก ผู้เขียนเน้นหนักอีกครั้งหนึ่ง ท่านต้องเน้นหนักอย่างนี้ทำไม? ที่จริงอาจารย์คนใหม่ในด้านศาสนาอ้างว่าพวกเขาติดต่อพระเจ้าได้อาศัยความคิดอันไร้ประโยชน์ของตนเอง พวกเขาจึงถือว่าเป็นสิ่งไม่เหมาะสมเลยที่จะพูดเรื่องพระเยซูคริสต์ พระเจ้าแท้ผู้ต้องสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนอย่างแท้จริง ถ้าจำเป็นพวกเขาจะยอมรับว่า พระสิริรุ่งโรจน์ของพระเยซูคริสต์ได้ปรากฏมาที่แม่น้ำจอร์แดน (เมื่อยอห์นทำพิธีล้างให้พระองค์) พวกเขาจึงพร้อมที่จะรับศีลล้างบาป (คือ น้ำ)

แต่พวกเขาไม่ยอมฟังเรื่องสภาพมนุษย์อันแนบที่บ ซึ่งต้องมีความตาย การสละตนเอง และเลือดเป็นส่วนประกอบถึงแม้ว่าความเป็นจริงของสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นที่ประกาศทุกครั้งที่ว่ายาบูชาขอบพระคุณ (ดู 1 คร 11:26) เพื่อต่อต้านแนวความคิดนี้ ผู้เขียนจึงเน้นหนักความจริงที่ว่า ไม่มีใครรู้จักพระเจ้าได้ถ้าไม่ยอมรับพระบุตร ไม่ยอมรับพระบัญญัติของพระองค์ และพระวรสารของพระองค์ ไม่มีใครชนะโลกได้คือโลกีย์อันหมายรวมถึงอำนาจแห่งความชั่วที่มีความสามารถจำกัดของมนุษย์ ถ้าไม่

ได้เชื่อถึงพระเยซูคริสต์และติดตามพระองค์ จะพบพระเจ้าไม่ได้ นอกจากในสิ่งที่พระองค์ ทรงประทับอยู่ คือในพระเยซูคริสต์ ผู้สละ ชีวิตของพระองค์ ที่จริงแล้ว ทั้งศีลล้างบาป และพระจิตเองก็ไม่มี ความหมายเลย ถ้าไม่มี เลือด เพราะว่าการไถ่กู้ อันเป็นธรรมล้ำลึก แห่งปัสกา เป็นบูชาขอพระคุณ เป็นหัวใจ แห่งความเชื่อ การเปิดเผยซึ่งพระเจ้าทรงให้ พระเยซูคริสต์ ก็ประกอบด้วยชีวิตประวัติ ทั้งหมดของพระเยซูคริสต์ เริ่มที่แม่น้ำ จอร์แดนด้วยพิธีล้าง ไปจนถึงกางเขน คือมี ทั้งน้ำและเลือดด้วย (ยน 19:34) จะไม่มี ความรู้ถึงพระเจ้านอกจากมีความเชื่อใน พระบุตร และรับรู้ว่าเพื่อนมนุษย์เป็นพี่น้อง กันด้วยเหตุที่พวกเขาเป็นบุตรของพระเจ้า เดียวกัน

บทนี้เป็นบทหนึ่งที่เราต้องอ่านซ้ำแล้ว ซ้ำเล่า เมื่ออยากอธิบายถึงความเป็นจริง ของความเชื่อถึงพระเยซูคริสต์

บทส่งท้าย

เพื่อว่าท่านจะได้รู้ (ยน 5:13)

ผู้มีความเชื่อต้องแน่ใจว่าพวกเขามี ส่วนในชีวิตของพระเจ้า จดหมายฉบับนี้ ทั้งหมดชี้แจงข้อความที่เป็นหลักฐานพิสูจน์ ถึงความจริงนี้แล้ว

การภาวนาเพื่อคนบาป (5:14-17)

ถึงแม้ว่าผู้มีความเชื่อได้พ้นจากอำนาจ ของความชั่วแล้ว พวกเขายังผิดพลาดได้ พระคัมภีร์เล่าเรื่องของคนสำคัญคืออับราฮัม และโมเสส ผู้ที่วิงวอนพระเจ้าให้ทรงอภัย บาปของมนุษย์ ในพระศาสนจักรก็เหมือนกัน คนใดก็ตามสามารถวิงวอนเพื่อพี่น้อง ของตน ไม่ต้องเข้าใจผิดว่าการผิดพลาด ต่างๆ ที่อาจมีขึ้นในชีวิตของเรา นั่นคือการ ปฏิเสธพระเยซูคริสต์ ซึ่งก็คือการปฏิเสธการ อยู่ร่วมกับพระเจ้า แต่ส่วนคนที่ทำให้ความ เชื่อเสื่อมโทรมจนไม่มีความหมาย ผู้เขียน จดหมายจะไม่วิงวอนเพื่อพวกเขาเลย

สิ่งสำคัญๆ ที่ต้องรู้อย่างแน่นอน (5:15-21)

สุดท้ายผู้เขียนจดหมายยังสรุปข้อ ความเชื่ออันสำคัญๆ ซึ่งบรรดาอาจารย์จอม ปลอมพยายามจะโค่นล้มโดยทางความคิด ไร้สาระของพวกเขา นี่คือการเปล่งเสียง ชัยชนะของท่านผู้เป็นประชาคมบุตรของ พระเจ้า เมื่อติดอยู่กับพระเยซูคริสต์อย่าง แนบแน่น ประชาคมบุตรของพระเจ้าจะ เอาชนะอำนาจของความชั่วร้ายได้ ได้รู้จัก พระเจ้าและมีส่วนร่วมในชีวิตของพระองค์ นอกจากความจริงนี้ที่เป็นหลักฐานแห่งชีวิต แท้ มีแต่การติดตามพระจอมปลอม (1 ยน 5:21)

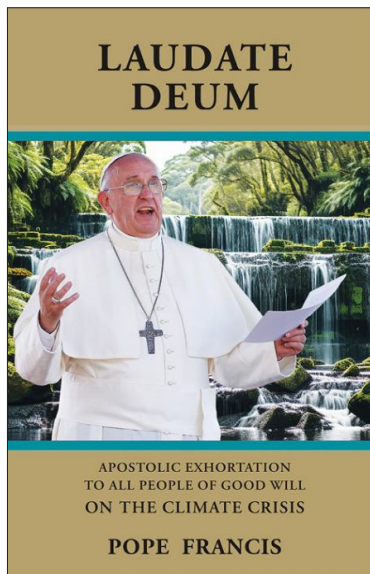
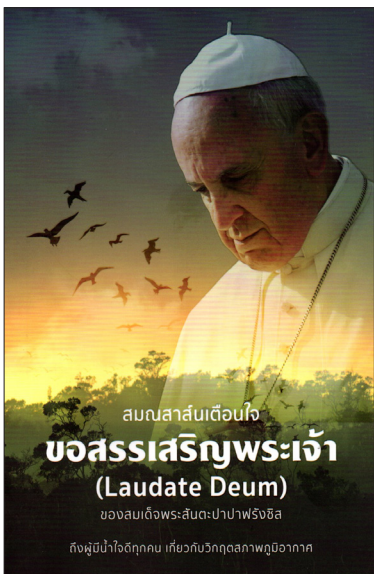
[แนะนำหนังสือ]

สมณลิขิตเตือนใจ

“ขอสรรเสริญพระเจ้า”⁹⁹

(Laudate Deums)

ประกาศ วิระศิลป์,¹ บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร²

ชื่อหนังสือ	สมณสาส์นเตือนใจ “ขอสรรเสริญพระเจ้า (Laudate Deum)”
ผู้เขียน	สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
ผู้จัดพิมพ์	สื่่อมวลชนคาทอลิกแห่งประเทศไทย
ผู้แปล	เซอร์มารี พรฤกษ์งาม
พิมพ์ครั้งแรก	พฤศจิกายน 2566/2023
จำนวนหน้า	38 หน้า

¹ อาจารย์แผนกคริสตศาสนธรรม อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

² บาทหลวงสังกัดสังฆมณฑลจันทบุรี, อาจารย์ประจำสาขาเทววิทยา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

คำนำ

“เสียงเรียกร้องครั้งใหม่เพื่อคนจนและบ้านส่วนรวมของเรา” เมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2023 ในระหว่างพิธีกรรมฉลองนักบุญฟรังซิส แห่งอัสนีซี ซึ่งสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ได้ทรงเลือกให้เป็นพระนามของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบสมณสาส์นเตือนใจ “ขอสรรเสริญพระเจ้า (Laudate Deum)” ถึงผู้มีน้ำใจดีทุกคนเกี่ยวกับวิกฤตสภาพภูมิอากาศ ซึ่งจะทำให้สิ่งที่กล่าวไว้ในพระสมณสาส์น “ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า (Laudato Si)” ซึ่งจัดพิมพ์ในเดือนพฤษภาคม 2015 สมบูรณ์ขึ้น

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ทรงอธิบายไว้ในข้อสุดท้ายของสมณสาส์น (ข้อ 73) ว่า “ขอสรรเสริญพระเจ้า (Laudate Deum or Praise God) เป็นชื่อของสมณสาส์นเตือนใจฉบับนี้ เพราะเมื่อมนุษย์อ้างตนมาแทนที่พระเจ้า พวกเขาจะกลายเป็นศัตรูที่เลวร้ายที่สุดของพวกเขาเอง”

แปดปีผ่านไปนับตั้งแต่ข้าพเจ้าออกพระสมณสาส์น “ขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า (Laudato Si)” จากการไตร่ตรองและเหตุการณ์ต่างๆ ในช่วงเวลานี้ สมเด็จพระสันตะปาปา ทรงย้ำและพัฒนาประเด็นสำคัญในสมณสาส์นฉบับที่สองของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงแสดง “ความกังวลห่วงใยเรื่องการดูแลบ้านส่วนรวมของเรา” จึงตัดสินใจออกสานสนับฉบับนี้เพราะพระองค์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าตระหนักว่าการตอบสนองของเรายังไม่เพียงพอ ในขณะที่โลกที่เราอาศัยอยู่กำลังล่มสลายและอาจใกล้ถึงจุดแตกหัก” พระองค์ทรงกล่าวเสริมว่า “ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิอากาศ จะส่งผลเสียต่อชีวิตและครอบครัวของผู้คนจำนวนมากที่มากขึ้นเรื่อยๆ เราจะรู้สึกได้ถึงผลกระทบในด้านการดูแลสุขภาพ แหล่งที่มาของการจ้างงาน การเข้าถึงแหล่งทรัพยากร ที่อยู่อาศัย การถูกบังคับให้ย้ายถิ่นฐาน ฯลฯ” (ข้อ 2) “การทำลายธรรมชาติมีผลกระทบต่อชีวิตของผู้คน การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแสดงให้เห็นถึง “ตัวอย่างอันน่าเศร้าและน่ากลัวของบาปเชิงโครงสร้าง” (ข้อ 3)

สมเด็จพระสันตะปาปามีได้ทรงละเอียดที่จะเน้นย้ำว่าคนยากจนและผู้ที่ย่ำแย่ที่สุดต้องทนทุกข์ทรมานมากที่สุด จากผลที่ตามมาของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ แม้ว่าพวกเขาจะมีความรับผิดชอบน้อยกว่าก็ตาม พระองค์ตรัสว่า “เราจะลืมไปได้อย่างไรว่าแอฟริกา ซึ่งเป็นบ้านของประชากรที่ยากจนที่สุดในโลกมากกว่าครึ่งหนึ่ง ซึ่งต้องรับผิดชอบต่อ การปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพียงเล็กน้อยมิใช่หรือ” (ข้อ 9)

ในสมณสาส์น “ขอสรรเสริญพระเจ้า (Laudate Deum)” ทั้ง 6 บท จำนวน 73 ข้อ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเรียกร้องพวกเราทุกคน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้มีอำนาจ ให้รับผิดชอบร่วมกันและดำเนินการก่อนที่จะสายเกินไป พระองค์ทรงเน้นย้ำว่า “เราไม่สงสัยอีกต่อไปแล้วว่ามนุษย์ “anthropic” เป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ” (ข้อ 11) และทรงสังเกตเห็นความก้าวหน้าที่ “กระบวนทัศน์ที่ตัดสินด้วยวิทยาการ” ที่พระองค์ได้กล่าวไว้แล้วในพระสมณสาส์นขอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า Laudato Si ซึ่ง “ประกอบด้วยความคิดเสมือนว่าเป็นความจริง ความดี และความจริงหลังไหลออกมาจากอำนาจทางเทคโนโลยีและเศรษฐกิจโดยอัตโนมัติ” (ข้อ 20)

เมื่อเผชิญกับสถานการณ์ดังกล่าว สมเด็จพระสันตะปาปาทรงเน้นย้ำถึงความอ่อนแอของการเมืองระหว่างประเทศ โดยเรียกร้องให้มีการปฏิรูปให้ผู้คนปรับตนเข้าหากันเกิดระบบพหุภาคี ซึ่งนำไปสู่ “ระบบพหุภาคีจากเบื้องล่าง” และมีใช้แค่ระบบเดียวที่กำหนดโดยกลุ่มผู้มีอำนาจระดับสูง ข้อเรียกร้องที่เพิ่มขึ้นจากเบื้องล่างทั่วโลก โดยนักเคลื่อนไหวจากประเทศต่างๆ ที่ช่วยเหลือและสนับสนุนซึ่งกันและกัน อาจบรรลุผลลดต้นบรรดาผู้มีอำนาจ สมเด็จพระสันตะปาปาทรงเสริมว่า “หากประชาชนพลเมืองไม่ควบคุมอำนาจทางการเมือง ทั้งในระดับประเทศ ภูมิภาค และท้องถิ่น ก็เป็นไปได้ที่จะควบคุมความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมได้” (ข้อ 38)

สมเด็จพระสันตะปาปา ยังทรงกล่าวถึงการระบาดใหญ่ของโควิด-19 อีกด้วยว่า “น่าเสียดายที่วิกฤตระดับโลกกำลังสูญหายไป ทั้งๆ ที่อาจเป็นโอกาสที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เป็นประโยชน์” (ข้อ 36) พระองค์ทรงอุทิศบทหนึ่งให้กับการประชุมเรื่องสภาพภูมิอากาศโดยไม่ปิดบังว่าในบางกรณีมีผลลัพธ์ที่ไม่ดีทรงอ้างถึง เช่น “ความผิดหวังของการประชุม COP 25 (COP Conference of the Parties เป็นการประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจัดขึ้นทุกปีในช่วง 27 ปีที่ผ่านมาเริ่มในปี 1995 ถือเป็นเครื่องมือที่จะช่วยนำปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศไปสู่ระดับโลก) ที่ กรุงมาดริด” แต่ก็ยังทรงเน้นย้ำถึงความคืบหน้าบางประการ เช่น การก้าวไปข้างหน้าที่บรรลุผลสำเร็จในการประชุม COP 27 ในเมืองชาร์มเอลชีค ประเทศอียิปต์ ในการรวมระบบการจัดหาเงินทุนสำหรับ “การสูญเสียและความเสียหาย” ในประเทศที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติทางสภาพภูมิอากาศมากที่สุด พระองค์ตรัสว่า ในปัจจุบันมีความจำเป็นต้องมีกลไกใหม่ๆ เนื่องจาก “การนำข้อตกลงไปปฏิบัติจริง

น้อยมาก เพราะขาดกลไกการควบคุมกำกับดูแลที่เหมาะสม การพิจารณาทบทวนเป็นระยะๆ รวมทั้งมีบทลงโทษในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตาม หลักการที่ประกาศไปแล้วนั้นต้องมีวิธีการที่ได้ผล และยืดหยุ่นในภาคปฏิบัติ ต้องยึดความดีส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ของชาติหรือองค์กรหรือบริษัทของตน” (ข้อ 52)

บทที่ 5 มุ่งเน้นไปที่ COP 28 สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ทรงเชื่อว่าการประชุมครั้งนี้อาจ “แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงทิศทางโดยแสดงให้เห็นว่าทุกสิ่งที่ทำมาตั้งแต่ปี 1992 นั้น แท้จริงแล้วจริงจังและคุ้มค่ากับความพยายาม มิฉะนั้นจะเป็นความผิดหวังอย่างร้ายแรง และทำร้ายสิ่งดีๆ ที่กระทำให้สำเร็จมาแล้วจนถึงปัจจุบัน” (ข้อ 54) พระองค์ทรงเสริมว่า “เราต้องก้าวไปไกลกว่าความคิดที่ดูเหมือนจะเป็นกังวล แต่ไม่มีความกล้าหาญซึ่งจำเป็นในการสร้างการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ” (ข้อ 56)

ในบทสุดท้าย สมเด็จพระสันตะปาปาทรงเตือนสัตบุรุษคาทอลิกถึง “แรงจูงใจที่เกิดจากความเชื่อของพวกเขา ข้าพเจ้าขอสนับสนุนให้พี่น้องชายหญิงของข้าพเจ้าที่นับถือศาสนาอื่นกระทำเช่นเดียวกัน เนื่องจากเรารู้ว่าความเชื่อที่แท้จริงไม่เพียงแต่ทำให้หัวใจมนุษย์เข้มแข็งเท่านั้น แต่ยังเปลี่ยนแปลงชีวิต เปลี่ยนเป้าหมายชีวิตของเรา และทำให้เกิดความกระจำงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่นและกับสิ่งสร้างโดยรวม” (ข้อ 61)

บทที่ 1 – วิกฤตสภาพภูมิอากาศโลก

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงกล่าวถึงวิกฤตสภาพภูมิอากาศโลกว่า “แม้ว่ามีความพยายามที่จะปฏิเสธ ปกปิด กล่าวบิดเบือนหรือด้อยความสำคัญต่อปัญหานี้ แต่สัญญาณของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศก็ปรากฏให้เห็นและชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ” พระองค์ยังทรงเน้นย้ำด้วยว่า “สามารถตรวจสอบได้ว่าการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะที่มนุษย์กระตุ้นให้เกิดขึ้นนั้น ทำให้เกิดปรากฏการณ์สุดขั้วที่เกิดขึ้นได้บ่อยครั้ง และรุนแรงมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด” (ข้อ 5)

การต่อต้านและความสับสน พระองค์ทรงตอบผู้ที่ “เลือกที่จะเยาะเย้ยข้อเท็จจริงเหล่านี้” โดยกล่าวว่า เรามี “ประสบการณ์คือภาวะโลกร้อนที่เร่งความเร็วขึ้นอย่างผิดปกติด้วยความเร็วที่จะใช้เวลาเพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้น มิใช่เป็นหลายศตวรรษหรือเป็นพันปีกว่าจะเกิดขึ้นจริง แต่ละบุคคลในช่วงชีวิตของตนรับรู้ได้ถึง การเพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเลและการละลายของธารน้ำแข็ง และบางทีในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า ประชากรจำนวนมากจะต้องย้ายบ้านที่อยู่อาศัยเนื่องจากข้อเท็จจริงนี้” (ข้อ 6)

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงโต้แย้งถึงการโยนความรับผิดชอบให้กับคนยากจน “เพราะพวกเขามีลูกมากและถึงกับพยายามแก้ไขปัญหาโดยการทำหมันให้สตรีในประเทศที่ด้อยพัฒนา ดูเหมือนว่าทุกอย่างเป็นความผิดของคนจน แต่ความจริงก็คือคนรวยที่สุดในโลก ซึ่งมีจำนวนน้อยนิดในโลก แต่ก่อมลพิษมากกว่าคนยากจนที่สุดที่มีอยู่ร้อยละ 50 ของประชากรโลกทั้งหมด และการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อหัวของประเทศร่ำรวยที่สุดนั้น ก็ยิ่งมากกว่าการปล่อยก๊าซต่อหัวของประเทศที่ยากจนกว่า อย่าลืมนึกว่าทวีปแอฟริกาซึ่งเป็นที่อาศัยของคนยากจนที่สุดในโลกมากกว่าครึ่งหนึ่ง เป็นผู้รับผิดชอบต่อการปล่อยก๊าซเรือนกระจกส่วนน้อยนิดเท่านั้น” (ข้อ 9)

มนุษย์เป็นสาเหตุจากข้อมูลและการศึกษาล่าสุด สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสยืนยันอย่างแข็งขันว่ามนุษย์เป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (ข้อ 11) ซึ่งไม่ต้องสงสัยอีกต่อไป ในช่วง 50 ปีที่ผ่านมา มีการสังเกตการเร่งความเร็วของก๊าซเรือนกระจกอย่างน่าทึ่ง “อุณหภูมิเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วอย่างไม่เคยมีมาก่อนมากกว่าครึ่งใดๆ ในรอบสองพันปีที่ผ่านมา โดยในช่วงนี้ แนวโน้มอุณหภูมิจะร้อนขึ้น 0.15°C ต่อทศวรรษ เพิ่มเป็นสองเท่าในช่วง 150 ปีที่ผ่านมา ในอัตรานี้เป็นไปได้ว่าภายในเวลาเพียงสิบปี เราจะไปถึงเพดานสูงสุดทั่วโลกที่คาดการณ์ไว้ที่ 1.5° จะทำให้ความเป็นกรดของทะเลเพิ่มขึ้นและระดับออกซิเจนลดลง ธารน้ำแข็งกำลังลดน้อยลง หิมะปกคลุมน้อยลง และระดับน้ำทะเลเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง” (ข้อ 12)

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสตรัสว่า “น่าเสียดใจที่วิกฤตสภาพภูมิอากาศไม่ใช่เรื่องที่สร้างความสนใจให้กับมหาอำนาจทางเศรษฐกิจที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งให้ความหวังเกี่ยวกับผลกำไรสูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วยต้นทุนที่ต่ำที่สุดและในระยะเวลาอันสั้นที่สุด” (ข้อ 13) พระองค์ตรัสอีกว่า “สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงที่ร้ายแรงและอย่างรวดเร็วผิดปกตินั้น เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่อาจปกปิดได้ มีการเปลี่ยนแปลงมากมายมหาศาลที่เป็นผลจากการที่มนุษย์แทรกแซงธรรมชาติอย่างไม่หยุดยั้งของมนุษย์ช่วงสองศตวรรษที่ผ่านมา เหตุการณ์จากกำเนิดธรรมชาติซึ่งมักทำให้เกิดภาวะโลกร้อน เช่น ภูเขาไฟระเบิดและอื่นๆ การเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของก๊าซเรือนกระจก (ข้อ 14)

ความเสียหายและความเสี่ยง สำหรับปรากฏการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิอากาศนั้น “เราจึงไม่สามารถหยุดยั้งความเสียหายใหญ่หลวงที่เราเป็นต้นเหตุได้ เราแทบจะไม่เหลือเวลาที่จะป้องกันความเสียหายที่รุนแรงมากขึ้น” (ข้อ 16) สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสเรียก

รื่องว่า “เราจึงจำเป็นต้องมีมุมมองที่กว้างขึ้นอย่างเร่งด่วน เป็นมุมมองที่ช่วยให้เราเห็นคุณค่าของความอัจฉริยะของความก้าวหน้า และยังให้ความสนใจอย่างจริงจังต่อผลกระทบอื่นๆ ที่ไม่อาจจินตนาการได้ในศตวรรษก่อน” สิ่งที่เราต้องตั้งคำถาม มีอะไรอื่นนอกจาก**ความ** **รับผิดชอบต่อมรดกที่เราจะทิ้งไว้เบื้องหลัง เมื่อเราจากโลกนี้ไป**” (ข้อ 18) นอกจากนี้ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ทรงย้ำบทเรียนสองบท ที่เรียนรู้จากการระบาดใหญ่ของโควิด 19 คือ **‘ทุกอย่างเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน’** และ **‘ไม่มีใครรอดได้โดยลำพัง’** (ข้อ 19)

บทที่ 2 กระบวนทัศน์ที่ตัดสินด้วยวิทยาการ (Technocratic Paradigm) ที่กำลังขยายตัว

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ทรงกลับมากล่าวถึง**กระบวนทัศน์ที่ตัดสินด้วย** **วิทยาการ** ซึ่งเป็นรากฐานของกระบวนการเสื่อมสลายของสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน มองว่า ความเจริญก้าวหน้าไม่สิ้นสุดหรือไร้ขีดจำกัด (ข้อ 20) โดยอาศัยเทคโนโลยีกระบวนทัศน์ที่ตัดสินด้วยวิทยาการจึงหล่อเลี้ยงตนเองอย่างน่ากลัว (ข้อ 21) “ปัญหาใหญ่กว่านั้นคือ อุดมการณ์ที่แฝงอยู่เบื้องหลังความคิดครอบงำนี้คือ เพื่อเพิ่มพลังของมนุษย์ให้เหนือเกินกว่าที่จะจินตนาการได้ คือใช้ทรัพยากรที่มีอยู่เป็นทาสของความโลภ ทรัพยากรไม่ใช่เป็นของขวัญ ซึ่งต้องใช้ด้วยความขอบคุณ ให้เกียรติและทะนุถนอม” (ข้อ 22) สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสเตือนว่า “จะมีสิ่งใดที่จะประกันว่ามนุษยชาติจะใช้อำนาจเหล่านี้ให้ดีเสมอไป หากเราคิดถึงวิธีการที่มนุษยชาติใช้อำนาจนี้อยู่ในปัจจุบัน อำนาจมากมายเช่นนี้ ตกในมือผู้ใด หากอำนาจนี้อยู่ในมือของมนุษยชาติเพียงส่วนน้อย ก็ย่อมเป็นอันตรายอย่างยิ่ง” (ข้อ 23)

ต้องทบทวนการใช้อำนาจของเราใหม่ ในประวัติศาสตร์มีเวลาชื่นชมในความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี แต่ก็มีการใช้เทคโนโลยีไปทำลายล้างประชากร การทิ้งระเบิดปรมาณู การทำลายล้างกลุ่มชนชาติพันธุ์ การก้าวหน้ายิ่งใหญ่ของเทคโนโลยีไม่ได้มาพร้อมกับความรับผิดชอบ คุณค่า และมโนธรรม ในปัจจุบันมนุษย์ขาดจริยธรรมที่เข้มแข็ง ขาดวัฒนธรรมและจิตวิญญาณที่จะควบคุมเพื่อไม่ให้นำไปทำลายชีวิตของผู้อื่น กระบวนทัศน์ที่ตัดสินด้วยวิทยาการทำให้เราตาบอด และไม่ช่วยให้เรามองเห็นปัญหาร้ายแรงของมนุษยชาติในปัจจุบัน (ข้อ 24) แต่นำไปใช้เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ การใช้อย่างไร้ขอบเขต มีความทะเยอทะยานอย่างไม่จำกัด (ข้อ 25) เราเป็นของธรรมชาติ จึงต้องทำงานจากภายในและคำนึงถึงความสมดุลของ

โลก (ข้อ 26) เราจำเป็นต้องเข้าใจอย่างชัดเจนและมีความซื่อสัตย์ที่จะตระหนักว่า อำนาจและความก้าวหน้าที่เราสร้างขึ้นนั้น ต้องไม่หันกลับมาเป็นศัตรูกับเรา (ข้อ 28)

เครื่องกระตุ้นทางจริยธรรมสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสยังทรงกล่าวว่า “ความเสื่อมทางจริยธรรมของอำนาจที่แท้จริงนั้นถูกปกปิดไว้ด้วยการตลาดและข้อมูลเท็จ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในมือของผู้ซึ่งมีทรัพยากรมากกว่า ในการใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อกำหนดความคิดเห็นของสาธารณชน ด้วยความช่วยเหลือของวิธีการเหล่านี้” เมื่อใดก็ตามที่มีการวางแผนดำเนินโครงการที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมที่สำคัญ หรือการบงการเพื่อนในระดับสูง “ก็จะมีบุคคลหนึ่งที่ชูความหวังของประชาชนในพื้นที่นั้น โดยพูดถึงความเจริญก้าวหน้าของท้องถิ่นที่จะช่วยสร้างศักยภาพในการเติบโตทางเศรษฐกิจ การจ้างงาน และการยกระดับความเป็นมนุษย์ที่มีความหมายต่อลูกหลาน แต่ในความเป็นจริง ดูเหมือนจะมีได้สนใจอย่างแท้จริงต่ออนาคตของคนเหล่านี้ เพราะพวกเขาไม่ได้บอกอย่างชัดเจนว่าโครงการนี้จะก่อให้เกิดการยึดครองที่ดินของพวกเขา คุณภาพชีวิตจะลดลง ขาดความสุขของชุมชนและความหวังสำหรับอนาคตมีผลกระทบกับคนจำนวนมาก” (ข้อ 29) “ความคิดที่อยากได้ผลประโยชน์สูงสุดด้วยต้นทุนที่น้อยที่สุด ซึ่งแฝงอยู่ในความสมเหตุสมผล ความก้าวหน้า และคำสัญญาที่ลลอลวง ทำให้ความหวังโยอย่างจริงจังต่อบ้านส่วนรวมของเรา และความมุ่งมั่นแท้จริงในการช่วยเหลือคนยากจนขัดสนที่ถูกสังคมทอดทิ้ง เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย” (ข้อ 31)

บทที่ 3 ความอ่อนแอของการเมืองระหว่างประเทศ

ความอ่อนแอที่แสดงให้เห็นในการเมืองระหว่างประเทศเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ปัจจุบัน เรียกร้องให้มีการแก้ไขพลวัตที่ควบคุมสถานการณ์ดังกล่าว สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส ทรงย้ำว่า “ควรให้ความสำคัญกับข้อตกลงพหุภาคีระหว่างรัฐต่างๆ” (ข้อ 34) อย่างไรก็ตาม ระบบพหุภาคีไม่ควรถูกมองว่าเป็น “ผู้มีอำนาจระดับโลกที่มีศูนย์กลางที่บุคคลเดียว หรือในชนชั้นสูงที่มีอำนาจมากเกินไป” ความเป็นไปได้ของอำนาจทางโลกที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีรูปแบบที่ควบคุมโดยกฎหมาย ควรรวมถึง “มีอำนาจในการรับประกันผลประโยชน์ร่วมกันของโลก การขจัดความหิวโหยและความยากจน ตลอดจนมีการปกป้องสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพ องค์การระดับโลกนี้จะต้องได้รับมอบอำนาจที่แท้จริงในการจัดการเพื่อบรรลุเป้าหมาย” (ข้อ 35)

การปรับโฉมหน้าระบบพหุภาคีใหม่ สมเด็จพระสันตะปาปา ตรัสว่าระบบพหุภาคีจะต้องคำนึงถึงสถานการณ์โลกใหม่ และทรงตระหนักว่า “กลุ่มและองค์กรต่างๆ ภายในภาคประชาสังคมช่วยชดเชยข้อบกพร่องของประชาคมระหว่างประเทศ การขาดการประสานงานในสถานการณ์ที่ซับซ้อน และการขาดความสนใจต่อสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน” (ข้อ 37) สิ่งที่ต้องมีเพื่อแก้ไขปัญหานั้นแท้จริงคือต้องมีระบบพหุภาคี “จากเบื้องล่างและไม่ใช่เพียงระบบเดียวที่กำหนดโดยกลุ่มผู้มีอำนาจ” (ข้อ 38) เราจำเป็นต้องมี “กรอบการทำงานที่แตกต่างกันสำหรับความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ” เนื่องจากเป็นเรื่องเร่งด่วนในการตอบสนองต่อปัญหาใหม่ๆ และเพื่อตอบสนองต่อกลไกระดับโลกต่อความท้าทายด้านสิ่งแวดล้อม สาธารณสุข วัฒนธรรม และสังคม” (ข้อ 42)

“ทั้งหมดนี้เรียกร้องให้มีการพัฒนากระบวนการใหม่สำหรับการตัดสินใจ และทำให้การตัดสินใจเหล่านั้นถูกต้องตามกฎหมาย” และ “จำเป็นต้องมีพื้นที่สำหรับการสนทนา การปรึกษา การตัดสินใจชี้ขาด การแก้ไขข้อขัดแย้ง และการกำกับดูแล และในท้ายที่สุด จะต้องเป็น “การทำให้เป็นประชาธิปไตย” เพิ่มมากขึ้นในบริบทระดับโลกเพื่อให้สามารถแสดงและรวบรวมสถานการณ์ต่างๆ ได้” (ข้อ 43)

บทที่ 4 การประชุมสภาพภูมิอากาศ : ความก้าวหน้าและความล้มเหลว

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงวิเคราะห์ความคืบหน้าและความผิดหวังที่เกี่ยวข้องกับการประชุมเรื่องสภาพภูมิอากาศต่างๆ ซึ่งเริ่มในปี 1992 มีการประชุมผู้แทนจาก 190 ประเทศมาประชุมกันเพื่อแก้ไขสภาพภูมิอากาศที่กรุงริโอเดจาเนโร ซึ่งนำไปสู่การนำกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) ซึ่งเป็นสนธิสัญญาที่มีผลใช้บังคับ และมีการประชุมต่อมาทุกปี มีความก้าวหน้าและความล้มเหลวที่โตเกียว COP3 (1997) มีพิธีลงนามสำคัญตั้งเป้าในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวม 5% แต่ยังไม่บรรลุความสำเร็จ การประชุม COP21 ที่กรุงปารีส (2021) ตั้งเป้าให้รักษาอุณหภูมิที่เพิ่มขึ้นให้ต่ำกว่า 2°C แต่ยังคงผลน้อย ไม่คืบหน้า ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา “คำแนะนำ” มากมายซึ่งผลที่เกิดขึ้นจริงนั้นแทบจะคาดเดาไม่ได้ ข้อเสนอที่มีแนวโน้มว่าจะรับประกัน “การเปลี่ยนผ่านอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพไปสู่รูปแบบพลังงานทางเลือก และมีมลพิษน้อยกว่า แต่ไม่มีความคืบหน้า” (ข้อ 49)

การประชุม COP27 ในเมืองชาร์มเอลซีค ประเทศอียิปต์มีเหตุการณ์การรุกรานยูเครน มีความยากลำบาก พลังงานน้ำมันยังใช้ 80% ข้อตกลงมีการปฏิบัติได้ผลน้อย ยังมีการใช้เชื้อเพลิงเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง การประชุมที่จัดขึ้นเมื่อปีที่แล้วที่ประเทศอียิปต์ “เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของความยากลำบากในการเจรจา” แม้ว่าจะมีการก้าวไปข้างหน้าในการรวมระบบการจัดการเงินทุนสำหรับ “การสูญเสียและความเสียหาย” ในประเทศที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดจากภัยพิบัติทางสภาพอากาศ (ข้อ 50) “เช่นกัน ยังมีอีกหลายประเด็นที่ยังไม่ชัดเจน เหนือสิ่งอื่นใด คือความรับผิดชอบที่เป็นรูปธรรมของประเทศที่ต้องมีส่วนร่วม” (ข้อ 51)

ดังนั้น สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส จึงเรียกร้องการปรับปรุงในปัจจุบันมีความจำเป็นต้องมีกลไกใหม่ๆ เนื่องจาก “การนำข้อตกลงไปปฏิบัติจริงน้อยมาก เพราะขาดกลไกการควบคุมกำกับดูแลที่เหมาะสม การพิจารณาทบทวนเป็นระยะๆ รวมทั้งมีบทลงโทษในกรณีที่ไม่ปฏิบัติตาม หลักการที่ประกาศไปแล้วนั้นต้องมีวิธีการที่ได้ผลและยืดหยุ่นในภาคปฏิบัติ ต้องยึดความดีส่วนรวมมากกว่าผลประโยชน์ของชาติหรือองค์กรหรือบริษัทของตน” (ข้อ 52)

บทที่ 5 - คาดหวังอะไรจาก COP28 ที่นครดูไบ

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเริ่มต้นบทนี้โดยทรงสังเกตว่าการประชุมสมัชชาประเทศภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มี 198 ประเทศ ครั้งที่ 28 COP28 ที่กำลังจะมาถึง 30 พ.ย. ถึง 12 ธ.ค. 2023 ซึ่งสหรัฐอเมริกาหรือเอมิเรตส์ผู้ส่งออกเชื้อเพลิงฟอสซิลรายใหญ่เป็นเจ้าภาพ แต่ “การที่จะบอกว่าไม่มีอะไรให้หวังจะเป็นการฆ่าตัวตาย เพราะมันหมายถึงการทำให้มนุษยชาติทั้งหมด โดยเฉพาะกลุ่มคนที่ยากจนที่สุด ได้รับผลกระทบที่เลวร้ายที่สุดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ” (ข้อ 53) พระองค์ตรัสว่า การประชุมครั้งนี้อาจเป็น “การเปลี่ยนทิศทาง” แต่ในขณะเดียวกัน ทรงเน้นย้ำว่า “เราต้องก้าวไปไกลกว่าความคิดที่ดูเหมือนจะเป็นกังวล แต่ขาดความกล้าหาญที่จะสร้างการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ เราทราบว่าเป็นอีกไม่กี่ปีเราจะเกินขีดจำกัดสูงสุดที่ตั้งไว้คือ 1.5 °C และจากนั้นไม่นานก็จะถึง 3 °C โดยมีความเสี่ยงสูงที่จะถึงจุดวิกฤต ผลที่ตามมาจะเป็นหายนะ และต้องดำเนินมาตรการอย่างเร่งด่วน” (ข้อ 56)

“การแสวงหาวิธีการแก้ไขทางเทคโนโลยีสำหรับปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นนั้น เป็นเพียงการแยกสิ่งต่างๆ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์ ออกจากกัน และซ่อนเร้นปัญหาที่แท้จริงและลึกซึ้งที่สุดของระบบโลก” พระองค์กล่าวว่า “เราเสี่ยงที่จะติดอยู่กับความคิดในการติดกระดาษทับบนรอยแตกร้าว ในขณะที่ใต้พื้นผิวนั้นมีความเสื่อมสภาพอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเรายังคงมีส่วนร่วมต่อไป การคิดว่าปัญหาทั้งหมดในอนาคตจะสามารถแก้ไขได้ด้วยการแทรกแซงทางเทคนิคแบบใหม่ เป็นรูปแบบหนึ่งของการฆ่าล้างมนุษยชาติ เช่นเดียวกับการปลักก้อนหินะลงมาจากเนินเขา” (ข้อ 57)

ดังนั้น สมเด็จพระสันตะปาปาทรงหวังว่าการประชุม COP28 จะนำ “รูปแบบที่เข้มงวดของการเปลี่ยนแปลงพลังงาน ซึ่งมีลักษณะ 3 ประการ คือ มีประสิทธิภาพ เข้มงวด และควบคุมตรวจสอบได้ง่าย จึงจะสามารถลดระดับคาร์บอนไดออกไซด์ลงได้อย่างมีนัยสำคัญ และป้องกันความเลวร้ายยิ่งขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป” (ข้อ 59) ขอให้ผู้มีส่วนร่วมในการประชุมเป็นนักยุทธศาสตร์ ที่คิดถึงผลประโยชน์ส่วนรวมและอนาคตของลูกหลาน มากกว่าผลประโยชน์ระยะสั้นของบางประเทศหรือบางธุรกิจ การแก้ไขปัญหามลภาวะฉุกเฉิน จำเป็นต้องลงมือกระทำ (ข้อ 60)

บทที่ 6 แรงจูงใจทางจิตวิญญาณ

พระสมณสาสน์เตือนใจ ปิดท้ายด้วยบทที่พระองค์ทรงเตือนว่า “สัตบุรุษคาทอลิกต้องมีแรงจูงใจที่เกิดจากความเชื่อของพวกเขา ข้าพเจ้าขอสนับสนุนให้พี่น้องชายหญิงของข้าพเจ้าที่นับถือศาสนาอื่นกระทำเช่นเดียวกัน” ความศรัทธาที่แท้จริงมอบหัวใจที่แข็งแกร่งแก่นมนุษย์ นำการเปลี่ยนแปลงชีวิต เป้าหมายชีวิต เข้าใจความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่นและสิ่งสร้างโดยรวม (ข้อ 61)

ในแสงสว่างแห่งความเชื่อ พระคัมภีร์บอกเราว่า “พระเจ้าทรงเห็นว่าทุกสิ่งที่ทรงสร้างนั้นดีมาก” (ปฐม. 1:31) “แผ่นดินและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้นเป็นของพระองค์ด้วย” (ฉบบ. 10:14) มนุษย์จึงมีความรับผิดชอบต่อแผ่นดินของพระเจ้าด้วยสติปัญญา เคารพกฎธรรมชาติและความสมดุลที่ละเอียดอ่อนระหว่างสิ่งต่างๆ ในโลก (ข้อ 62) พระเยซูเจ้ารู้สึกอ่อนไหวต่อสิ่งสร้างของพระบิดา “จงสังเกตดอกไม้นั้นในทุ่งนาเถิด มันเจริญงอกงามขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อทรงเครื่องอย่างหรรษา ก็ยังไม่งดงามเท่าดอกไม้ดอกเดียว (มธ. 6:28-29) นกกระจอกห้าตัวราคาสองบาท

มิใช่หรือ แม้กระนั้นไม่มีนักสักตัวเดียวที่พระเจ้าทรงลืมน (ลก. 12:6) (ข้อ 1) “หากจักรวาลเปิดเผยให้เราภาพลักษณ์ของพระเจ้า พระผู้สร้าง ดังนั้นเราจึงเห็นความหมายของรหัสธรรมของการสร้างของพระองค์ในใบไม้ ในหนทาง ในน้ำค้าง บนใบหน้าของคนยากจน โลกซบซ่านเพลงแห่งความรักอันไร้ขอบเขต แล้วเราจะไม่ดูแลโลกนี้ได้อย่างไร” (ข้อ 65)

การเดินทางในความเป็นหนึ่งเดียวและความมุ่งมั่น สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเชิญชวนทุกคน “ร่วมเดินทางจาริก ด้วยการคืนดีกับโลกซึ่งเป็นบ้านของเรา และช่วยทำให้โลกสวยงามยิ่งขึ้น เพราะความมุ่งมั่นนั้นเป็นศักดิ์ศรีส่วนบุคคลและคุณค่าสูงสุดของเรา” (ข้อ 69) “สิ่งเล็กน้อยทุกอย่างช่วยได้ และการหลีกเลี่ยงไม่ให้อุณหภูมิโลกเพิ่มขึ้นหนึ่งในสิบส่วนขององศาที่เพียงพอที่จะบรรเทาความทุกข์ทรมานให้คนจำนวนมากได้ จำเป็นต้องตระหนักว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดที่ยั่งยืน หากปราศจากการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม และหากไม่มีการเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคล” (ข้อ 70) ความพยายามของครอบครัวในการลดมลพิษและขยะ การบริโภคด้วยความรอบคอบกำลังสร้างวัฒนธรรมใหม่ขึ้น การทำให้เกิดความตระหนักสร้างจิตสำนึกใหม่ส่งผลไปสู่ภาคการเมือง ผู้มีอำนาจ เรากำลังช่วยทำให้เกิดกระบวนการการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ ที่เกิดจากส่วนลึกภายในตัวเราและในสังคม (ข้อ 71)

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงสรุป โดยทรงหวลคิดถึง การปล่อยมลพิษต่อบุคคลในสหรัฐอเมริกา นั้นมากกว่าการปล่อยมลพิษของบุคคลที่อาศัยอยู่ในจีนประมาณสองเท่า และมากกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศที่ยากจนที่สุดประมาณเจ็ดเท่า “เราสามารถกล่าวได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในวงกว้างในรูปแบบการใช้ชีวิตที่ขาดความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบตะวันตก จะมีผลกระทบระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้น พร้อมกับการตัดสินใจทางการเมืองที่จำเป็น เราจะก้าวหน้าไปในหนทางแห่งการดูแลซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง” (ข้อ 72) “ขอสรรเสริญพระเจ้า” เป็นชื่อของสมณสาส์นฉบับนี้ เนื่องจากมนุษย์อวดตนเข้ามาแทนที่พระเจ้า พวกเขาจึงกลายเป็นศัตรูที่เลวร้ายที่สุดของพวกเขาเอง (ข้อ 73)

ให้ไว้ ณ มหาวิหารนักบุญยอห์น ลาเตรัน กรุงโรม
วันที่ 4 ตุลาคม ฉลองนักบุญฟรังซิสแห่งอัสซีซี คริสตศักราช 2023
ปีที่ 11 ในสมณสมัยของข้าพเจ้า สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส

[แนะนำหนังสือ]

การเดินทางร่วมกัน ในฐานะประชาชาติของเอเชีย

“และพวกเขาก็เดินทางกลับโดยทางอื่น” (มธ 2:12)

เอกสารของสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย

ครบรอบ 50 ปี (FABC 50) กรุงเทพฯ

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิตยาพงศ์พร¹ และ คุณพอลแมรี สุวิข สุวรจจิพร²

ชื่อหนังสือ

การเดินทางร่วมกันในฐานะประชาชาติของเอเชีย

“...และพวกเขาก็เดินทางกลับโดยทางอื่น”

(มธ 2:12) เอกสารของสหพันธ์สภาพระสังฆราช
แห่งเอเชีย ครบรอบ 50 ปี (FABC 50) กรุงเทพฯ

ผู้เขียน

สหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย

ผู้จัดพิมพ์

สำนักงานเลขาธิการสภาประมุข

แห่งบาทหลวงโรมันคาทอลิกแห่งประเทศไทย

ผู้แปล

รุ่งโรจน์ ตั้งสุรกิจ

พิมพ์ครั้งแรก

ตุลาคม 2566/2023

จำนวนหน้า

96 หน้า (ภาษาไทย)

91 หน้า (ภาษาอังกฤษ)

¹ บาทหลวงสังกัดสังฆมณฑลจันทบุรี, อาจารย์ประจำสาขาเทววิทยา คณะศาสนศาสตร์ วิทยาลัยแสงธรรม

² อดีตประธานคณะเซอร์ราประเทศไทย, อดีตประธานนักธุรกิจคาทอลิกประเทศไทย,

ผู้ทรงคุณวุฒิองค์กรสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ฯลฯ

คำนำ (ข้อ 1-5)

บรรดาพระสังฆราชคาทอลิกในเอเชียรวมกันเป็นสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย (FABC) ได้มาประชุมสามัญของ FABC ในกรุงเทพฯ ระหว่างวันที่ 12-30 ตุลาคม 2565/2022 ซึ่งจัดขึ้นในวโรกาสครบรอบ 50 ปี ของ FABC ณ ศูนย์อภิบาลบ้านผู้หว่าน เป็นการเดินตามรอยเท้าของบรรดาโหราจารย์ (มธ 2:1-12) ติดตาม “ดวงดาว” ของพระเจ้า ในประวัติศาสตร์ปัจจุบันเพื่ออ่านเครื่องหมายแห่งกาลเวลา การเดินทางร่วมกันในฐานะประชาชาติของเอเชีย “...และพวกเขาก็เดินทางกลับโดยทางอื่น” (มธ 2:12) เป็นช่วงเวลาที่ดีในการวินิจฉัยแยกแยะ และเดินเส้นทางใหม่เพื่อฟื้นฟูพันธกิจและภารกิจของเราในเอเชียอย่างแท้จริง ทำให้พระวรสารมีชีวิตและให้ชีวิตแก่ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่อยู่ชายขอบ และเพื่อโลกที่เป็นมารดาซึ่งคร่ำครวญด้วยบาดแผลจากการเอารัดเอาเปรียบ (จงสรรเสริญองค์พระเจ้า Laudato Si. 49) เอเชียเป็นทวีปที่มีธรรมประเพณีทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่และผู้คนหลากหลายวัฒนธรรมที่มีส่วนในภารกิจร่วมกันเพื่อการแสวงหาสันติภาพ ความยุติธรรม และความสมัคสมานสามัคคี พระศาสนจักรคาทอลิกมีส่วนในการแสวงหาร่วมกันนี้ตามคำสอนของพระวรสาร ในฐานะชนกลุ่มน้อยในเอเชีย พระศาสนจักรร่วมในความชื่นชมยินดีและความทุกข์ยากของประชาชนของเรา โดยการร่วมมือกับบรรดาพลังทางสังคมทั้งมวล องค์กร ภาคประชาสังคม และทุกคนที่มีน้ำใจดี เราพยายามเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ ชีวิตทางสังคม - เศรษฐกิจ - การเมืองในปัจจุบัน ไปสู่โลกที่ศักดิ์ศรีและสิทธิของทุกคนได้รับการส่งเสริมและการเคารพ เราต้องการให้ประชาชนมีความหวังอีกครั้ง โดยอาศัยการอยู่ร่วมกันด้วยความเป็นหนึ่งใจเดียวในการสัมผัสความรักไม่สิ้นสุดของพระเจ้า

เช่นเดียวกับบรรดาโหราจารย์ ในฐานะสังฆราชแห่งเอเชียและผู้แทนของประชากรของพระเจ้า เราได้มาร่วมอ่านสัญญาแห่งกาลเวลา เพื่อวินิจฉัยแยกแยะ แสวงหาคำแนะนำ และค้นหาเส้นทางใหม่ในการประกาศพระวรสารในลักษณะที่ไม่ผูกติดกับวัฒนธรรมของประเทศบ้านเกิดของตน โดยการผสานวัฒนธรรมอย่างแท้จริง โดยคำนึงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของชาวเอเชีย เราได้เริ่มเดินทางด้วยกัน รับฟังเรื่องราวของกันและกัน และเรียนรู้จากกันและกัน เราภาวนาและไตร่ตรองถึงสิ่งที่พระจิตเจ้ากำลังบอกแก่พระศาสนจักรและประชากรของพระเจ้าในเอเชีย เรามัสนการณ์ร่วมกัน และเปิดเผยพระพรซึ่งพระจิตเจ้าทรงประทานให้เรา ด้วยพระทัยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่จะทำการรับใช้ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน เพื่อความดีของพระศาสนจักรและประชาชนทุกคน ในด้านหนึ่งเราก้าวเดินร่วมกันกับชุมชน

วัด สังฆมณฑล สภาพระสังฆราช ในอีกด้านหนึ่งกับประชาชนของเราในเอเชีย ในความรักของพระองค์ พระเจ้าทรงเชื่อเชิญเราให้ออกเดินทางไปกับพระองค์เพื่อสร้างสังคม และชุมชนคริสตชนที่ไม่ทิ้งใครไว้เบื้องหลัง

ในฐานะพระศาสนจักรในทวีปนี้ ซึ่งเชื่อมโยงกับพระศาสนจักรสากล เราต้องการมีส่วนร่วมสร้างเอเชียให้ดีขึ้น เป็นมนุษยชาติที่มีสันติสุข ความยุติธรรม และความสามัคคีกันมากขึ้น และเพื่อปกป้องธรรมชาติด้วยแรงกระตุ้นจากพระวรสาร เราผู้เป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้าให้กล้าก้าวข้ามพรมแดนอย่างที่ยบรดาโหราจารย์ได้ทำ ละทิ้งโครงสร้างชีวิตที่ไม่ยุติธรรม และเริ่มต้นการเดินทางร่วมกันในการแสวงหาความหมายและจุดประสงค์ร่วมกัน ในขณะที่เรามีส่วนร่วมในโครงการของพระเจ้าเพื่อสร้างชีวิตที่สมบูรณ์ (ยน. 10:10) ที่มีความยุติธรรมและสันติสุข โดยใช้การเดินทางของบรดาโหราจารย์เป็นกรอบ เราขอแนะนำเอกสารสุดท้ายของการประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 ของเราใน 5 ภาคดังต่อไปนี้: 1) เดินทางร่วมกัน 2) มอง 3) วินิจฉัยแยกแยะ 4) มอบของขวัญของเรา 5) เดินบนเส้นทางใหม่

ภาคที่หนึ่ง: เดินทางร่วมกัน(ข้อ6-22)

ตอบสนองต่อเสียงเรียกของการก้าวเดินไปด้วยกัน

“การเดินทางร่วมกัน” ก้าวแรกที่เริ่มคือการที่พระเจ้าได้ริเริ่มเดินกับมนุษย์ในสวนเอเดน (ปฐมก. 3:8) “การเดินทาง” ถึงจุดสูงสุดเมื่อพระเจ้าทรงเสด็จมาอยู่ท่ามกลางเราเหมือนเราในทุกสิ่งยกเว้นบาป (ฮบ. 4:15) การเดินทางในฐานะพระศาสนจักรในเอเชีย มีสถานการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่หลากหลายได้นำเรามาสู่พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าและพบ“พระเจ้าสถิตกับเรา” (มธ. 1:23) พระองค์ไม่เพียงแค่ออกเชิญให้เราร่วมเดินทางไปกับพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์เป็นหนทางเองที่จะนำเรากลับไปสู่บ้านของพระบิดา (ยน. 14:6)

การก้าวเดินไปด้วยกันเกิดจากความเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงริเริ่มที่จะเดินไปกับเราและเชิญเราให้ “เดินอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน” กับพระองค์ (มคา 6:8) พระองค์แสดงพระองค์แก่ผู้ค้นหาและผู้แสวงบุญที่ซื่อสัตย์ทุกคน ให้ดวงดาวของพระองค์ปรากฏแก่ผู้มีน้ำใจดีทุกคน บางครั้งเราถูกล่อลวงให้ล้มเลิกการเดินทาง (กตว. 14:4) อาศัยการภาวนาและการรำพึงเพ่งพิศพระวาจาของพระเจ้า ช่วยเสริมกำลังเราให้มีส่วนร่วมในการเดินทางไปด้วยกัน

บ่อยครั้งหนทางของพระคริสต์เป็น “หนทางแห่งไม้กางเขน” แต่จะนำเราไปพบกับพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์เหมือนศิษย์สองคนที่กำลังเดินทางไปเอมมาอูส (ลก 24:13-35) บางครั้งเราถูกล่อลวงให้ยอมแพ้ให้แยกทางจากพระองค์เพราะพระองค์จะประทานพระกายและพระโลหิตของพระองค์แก่เรา พระเยซูเจ้าถามศิษย์ทั้งสิบสองคนและถามเราเช่นกัน: “ท่านทั้งหลายจะไปด้วยหรือ” (ยน. 6:67) ประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรมีเหตุการณ์น่าเศร้า การแยกทางแทนที่จะเดินทางด้วยกัน เพราะปัญหาหลักคำสอน การดูแล การอภิบาล การบริหารจัดการ ฯลฯ เราถูกเรียกให้กลับมาด้วยคำตอบน.เปโตร “พวกเราจะไปหาใครเล่า? พระองค์มีพระวาจาแห่งชีวิตนิรันดร์” (ยน 6:68)

บางครั้งพระศาสนจักรในเอเชียก็หลงจากหนทางที่ถูกต้อง เช่น ผู้บุกเบิกมัตเตโอ ริชชี ในจีน และโรเบิร์ต เดอ โนบิลี ในอินเดีย ผู้บุกเบิกเส้นทางใหม่ พระศาสนจักรมักเดินตามรอยที่ถูกถากถางไว้แล้วโดยไม่ต้องการออกจากทุ่งโล่ง ยกเว้นขบวนการเสรีภาพที่ยิ่งใหญ่ที่ได้รับการสนับสนุนจากพระศาสนจักร เช่น การปฏิวัติเอ็ดซา (การปฏิวัติพลังประชาชน) ในปี 1986 ในฟิลิปปินส์ และผู้เป็นเสมือนประกาศก่าสุดในเมียนมาร์และที่อื่นๆ แต่บางครั้งเสียงของพระศาสนจักรแบบประกาศก่าก็เงียบลงเพราะระมัดระวังมากเกินไปในการยื่นหยัดเพื่อสิทธิมนุษยชน

เราพยายามค้นหาเส้นทางใหม่เช่นบรรดาโหราจารย์ และน.เปโตรทำในการสังคายนาเยรูซาเล็มครั้งแรก (กจ. 15) เมื่อเกิดคำถามที่น.เปาโลออกไปหาคนต่างชาติ บางคนต้องการจำกัดพันธกิจไว้เฉพาะสำหรับชาวยิวผู้กลับใจ นักบุญเปโตรเป็นผู้นำยืนอยู่ระหว่างนักบุญยากอบและนักบุญเปาโล และริเริ่มทำให้พวกเขาทำงานด้วยกัน (กจ. 15) เส้นทางใหม่ที่เสนอสำหรับพระศาสนจักร คือหนทางของการก้าวเดินไปด้วยกัน (Synodality) มืองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ 1 ความสนิทสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกัน (Communion) 2. การมีส่วนร่วม (Participation) 3.พันธกิจ (Mission)

1.การเป็นหนึ่งเดียวกัน คริสตชนทุกคนที่ได้รับศีลล้างบาปมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน แม้มีบทบาทต่างกัน เราทุกคนเป็น “ชาติที่ทรงเลือกสรรไว้ เป็นสมณราชตระกูล เป็นประชากรที่เป็นกรรมสิทธิ์พิเศษของพระเจ้า” (1 ปต 2:9) ไม่มีสมาชิกชั้นหนึ่งและชั้นสองในพระศาสนจักร พระจิตเจ้ายังเสริมพลังให้เราเข้าสู่การเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน กับคริสตชนทุกคน มนุษย์ทุกคน และทุกสรรพสิ่ง โดยการเป็นหนึ่งเดียวกับพระจิตเจ้าเท่านั้นที่เราจะสามารถเติบโตเป็นชุมชนของสานุศิษย์ และกลายเป็นผู้สร้างชุมชนคริสตชนและชุมชนมนุษย์ขึ้นพื้นฐานที่ทำตัวเหมือนเชื้อแป้งในก้อนแป้ง

2. การมีส่วนร่วม เป็นสัญญาณที่เห็นชัดเจนที่สุดว่าพระกายของพระคริสต์ทรงชีวิตแต่ละส่วนได้รับการกระตุ้นโดยพระจิตเจ้าองค์เดียวกัน สิ่งที่ชัดเจนของการมีส่วนร่วมในพระศาสนจักรคือเรื่อง “อำนาจ” บทบาทของถูกแปลงเป็นสถานะอำนาจก็มีแนวโน้มที่จะชัดเจนส่วนอื่นๆ ของพระกายของพระคริสต์ มิให้แสดงบทบาทตามความสามารถพิเศษของตน ดังนั้น พระศาสนจักรจึงถูกลดสถานะเป็นพระศาสนจักรของสงฆ์ ที่จริงพระสงฆ์มีบทบาทส่งเสริมพันธกิจต่างๆ และประสานงานกันเพื่อสร้างพระศาสนจักรมิใช่ผูกขาดการเป็นผู้นำ พระเยซูเจ้าทรงเตือนนักบุญยากอบและนักบุญยอห์นว่า “แต่ท่านทั้งหลายไม่ควรเป็นเช่นนั้น” (มธ 20:26) ท่านต้องเป็นผู้นำจิตวิญญาณแห่งการรับใช้เหมือนพระเยซูคริสต์เสมอ “มิได้มาเพื่อให้ผู้รับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ผู้อื่น และมอบชีวิตของตนเป็นสินไถ่เพื่อมนุษย์ทั้งหลาย” (มก. 10:45)

3. พันธกิจ พระสันตะปาปาฟรานซิสกล่าวถึง การคำนึงถึงแต่ตนเองจนลืมไปว่าเราไม่ได้ดำรงอยู่เพื่อตนเอง แต่อยู่เพื่อโลก สิ่งนี้เกิดขึ้นเมื่อพันธกิจของเราได้รับการกำหนดขึ้นด้วยวัตถุประสงค์เพื่อหาผู้คนมารับใช้พระศาสนจักรเพียงอย่างเดียว แทนที่จะรับใช้สังคมด้วยการเป็นส่วนหนึ่งของพระศาสนจักรผู้รับใช้ อุปสรรค คือ ‘รูปแบบการบำรุงรักษา’ โดยยึดติดกับหนทางที่คุ้นเคยเท่านั้น

วันสุดท้ายของการประชุมพระคาร์ดินัล หลุยส์ อันโตนิโอ ตาเกิ้ล ผู้แทนของพระสันตะปาปา ได้นำเสนอข้อท้าทายการเสวนาไตรภาคี (กับศาสนา วัฒนธรรม และคนยากจน) นอกจากการเสวนาแบบทวิภาคี ซึ่งหมายถึงพลวัตระหว่างสองฝ่าย ก็มีแบบ”การเสวนาหลายฝ่าย” หรือแบบที่ต้องใช้จิตวิญญาณของการก้าวเดินไปด้วยกัน และจำเป็นจะต้องใส่ใจอย่างจริงจังต่อชีวิตจิต วิถีชีวิตและใช้การเสวนานี้ในพระศาสนจักรท้องถิ่นของเรา ภายในพระศาสนจักร ระหว่างเราและกับผู้อื่นที่เกี่ยวข้องในสังคมที่หลากหลายในเอเชีย การก้าวเดินไปด้วยกันควร มีพระสังฆราช สัตบุรุษ ฆราวาส นักบวช พระสงฆ์ รวมถึงภาคส่วนอื่นๆ ของสังคมที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตและพันธกิจของพระศาสนจักร เป็นการส่งเสริมความเป็นหนึ่งเดียว การมีส่วนร่วม และพันธกิจในพระศาสนจักร “จงขยายพื้นที่กระโจมของเรา” (อสย 54:2)

ภาคที่สอง: มองความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในเอเชีย (23-65)

ตระหนักถึงความท้าทายที่พระศาสนจักรเผชิญหน้าในเอเชีย

พระศาสนจักรในเอเชียสามารถเชื่อมโยงได้ดีกับภารกิจของบรรดาโหราจารย์นักคิดแบบชาวเอเชีย ถ้ามคำถามและแสวงหาการนำทางทั้งจากสวรรค์และมนุษย์ เราขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ นักสังคมวิทยา นักสิ่งแวดล้อม นักเศรษฐศาสตร์ นักรัฐศาสตร์ นักเทวศาสตร์ นักจิตวิทยา นักกฎหมาย นักเคลื่อนไหว บรรดาบุคคลที่สามารถช่วยให้เราเข้าใจความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในทวีปนี้ได้ดีขึ้น

เหนือสิ่งใด เราแสวงหาการชี้แนะจากเบื้องบน เราภาวนาเงิบๆ มองดูความเป็นจริงหลายมิติและหลากหลายของเอเชีย การประชุมทุกเช้าเริ่มต้นด้วยการภาวนาที่ผสมวัฒนธรรมและการไตร่ตรองพระคัมภีร์ตามบริบท ในบรรยากาศของการภาวนาต่อเนื่องช่วยให้เรามองเห็นความเป็นจริงที่เกิดขึ้นใหม่ จากมุมมองของความเชื่อศรัทธาและชีวิตจิต เราลองกลับไปยั้งรากเหง้าทางประวัติศาสตร์ พัฒนาการของพระศาสนจักรท้องถิ่นของเรา ทำให้เราเข้าใจและชื่นชมจุดเริ่มต้นของความเชื่อคริสตชนในประเทศต่างๆของเอเชีย ธรรมทูตยุคแรกซึ่งได้เตรียมพื้นที่สำหรับเมล็ดพันธุ์แรกของพระวรสาร

การมีส่วนร่วมเชิงบวกของพระศาสนจักรท้องถิ่น ในการสร้างชาติ การพัฒนามนุษย์ การศึกษา การดูแลสิ่งแวดล้อม การทำงานต่อต้านการค้ามนุษย์ สื่อสารสังคม ฯลฯ พระสังฆราชคาทอลิกเกาหลีสอนเราให้เลือกใช้คำศัพท์ว่า “ศาสนาเพื่อนบ้าน” (neighbour religions) แทนคำว่า “ศาสนาอื่น” (other regions) เรารับทราบสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ในพระศาสนจักรท้องถิ่นหลายแห่งในเอเชีย การถดถอยของเสรีภาพทางศาสนา ลัทธิสุดโต่งทางศาสนา กฎหมายที่เป็นภัยคุกคามต่อเสรีภาพแห่งมโนธรรมและการยึดมั่นในความเชื่อ การโจมตีของผู้ก่อการร้ายที่มีแรงจูงใจจากแนวคิดสุดโต่งทางศาสนา และการเพิ่มขึ้นของรัฐบาลประชานิยมและเผด็จการที่ใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อบิดเบือนข้อมูล การทุจริตอย่างเป็นระบบและการละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่สามารถดึงคนให้มาลงคะแนนให้พวกเขาได้ การปกครองแบบเผด็จการและความยอมทนต่อการไม่เคารพสิทธิเสรีภาพของพลเมือง ความกว้าง ความลึก ความหลากหลายของปัญหาของเอเชียที่ส่งผลกระทบต่อทวีปอันกว้างใหญ่นี้ เราจึงเน้นไปในสิ่งที่ทำให้เราเห็นความจริงที่มีผลกระทบมากที่สุด ในสังคมเอเชีย ดังนั้น เราจึงได้ระบุลำดับความสำคัญใน 9 ประการด้วยกันคือ

ก. 1. แรงงานข้ามชาติ ผู้ลี้ภัย และชนพื้นเมือง ซึ่งบ่อยๆ พลัดถิ่นจากบ้านเกิดเมืองนอนของตน

ข. 2. ครอบครัวยุโรปเป็นรากฐานของสังคม

ค. 3. บทบาทของผู้หญิงที่มีวิวัฒนาการในสังคมเอเชียเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

ง. 4. ประเด็นเรื่องเพศสภาพที่เผชิญหน้าพระศาสนจักรและสังคม

จ. 5. เยาวชนที่เผชิญหน้ากับโลกใหม่

ฉ. 6. ผลกระทบของเทคโนโลยีดิจิทัล

ช. 7. การส่งเสริมเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกันท่ามกลางการพัฒนาเมืองและโลกาภิวัตน์

ซ. 8. วิกฤตสภาพภูมิอากาศที่เป็นอันตรายต่อโลกที่เป็นบ้านร่วมกันของเรา

ณ. 9. การเสวนาระหว่างศาสนาเพื่อนำมาซึ่งความเป็นหนึ่งเดียวกันและสันติภาพในทวีปเอเชีย

1. แรงงานข้ามชาติ ผู้ลี้ภัย และชนพื้นเมือง ซึ่งบ่อยครั้งพลัดถิ่นจากบ้านเกิดเมืองนอน ภายในปี 2050 จะมีแรงงานข้ามชาติมากกว่า 400 ล้านคนทั่วโลก ปัญหาภาวะสมองไหลผู้มีวิชาชีพ เช่น พยาบาล แพทย์ สถาปนิก วิศวกรไปทำงานที่ประเทศอื่นๆ นอกบ้านเกิดเมืองนอนของตน ชีวิตครอบครัวถูกรบกวน เด็กถูกทอดทิ้ง โครงสร้างทางสังคมค่อยๆ สึกกร่อน การส่งเงินกลับของแรงงานข้ามชาติมีส่วนสำคัญต่อเศรษฐกิจในบางประเทศ คนจำนวนมากผู้ต้องพลัดถิ่นผู้ลี้ภัยทางการเมืองเพราะความขัดแย้งเพื่อหลีกเลี่ยงถูกเบียดเบียนทางการเมือง มีการเอาเปรียบแรงงานไม่มีสวัสดิการทางสังคม การบริการสาธารณะ การศึกษาและการรักษาพยาบาล มีองค์กรระหว่างประเทศ และระดับชาติปกป้องสิทธิของแรงงานข้ามชาติ รับฟังข้อร้องเรียนและยื่นอุทธรณ์คดีของพวกเขา

2. ครอบครัวยุโรปเป็นรากฐานของสังคมเป็นสถานที่แรกที่สอนคุณค่าและคุณธรรม “ครอบครัวยุโรปเป็นสถานที่สำคัญมากในวัฒนธรรมเอเชีย” (พระศาสนจักรในเอเชีย, 46) ครอบครัวยุโรปในเอเชียเผชิญกับปัญหาที่คุกคามมากมาย สมาชิกต้องตายเพราะความรุนแรง สงคราม และภัยธรรมชาติ เด็กต้องกำพร้า ทำงานต่างชาติทำให้ครอบครัวต้องแยกจากกัน โชคดีที่มีการสนับสนุนจากญาติสนิท สถาบันของพระศาสนจักรสนับสนุนด้านการศึกษา การแต่งงานระหว่างคริสตชนกับผู้ที่ไม่นับถือศาสนาต่างกันควรช่วยสร้างศาสนสัมพันธ์ สื่อสังคมออนไลน์สร้างผลกระทบทางลบต่อครอบครัวในกระแสโลกาภิวัตน์ทางวัฒนธรรม (EA, 39) นโยบายควบคุมจำกัดจำนวนประชากรของรัฐบาลส่งผลกระทบต่อครอบครัว

3. บทบาทของผู้หญิงที่วิวัฒนาการขึ้นในสังคมเอเชียที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ยังมีการปฏิบัติความรุนแรงและการกดขี่ต่อผู้หญิงในหลายด้านทั่วเอเชีย ให้คุณค่าการเป็นผู้นำของสตรีต่ำ เด็กหญิงขาดโอกาสการศึกษา มีการทำแท้งทารกหญิง ขาดโอกาสเข้าถึงการรักษาพยาบาล ขาดการรับรู้ปัญหาทางเพศ” ผู้หญิงเอเชียถูกมองข้ามในพระศาสนจักรและในสังคม เพราะความคิดแบบปิตาธิปไตยและแนวคิดเรื่องความบริสุทธิ์และข้อห้ามในศาสนา คำสอนของนักบุญสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอลที่ 2 “ศักดิ์ศรีของผู้หญิง” (Mulieris Dignitatem), และสมณลิขิตเตือนใจของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส, “พระคริสตเจ้าทรงพระชนม์” (Christus Vivit) ได้ทรงเน้นย้ำถึงศักดิ์ศรีของผู้หญิงเท่าเทียมกัน แต่มีช่องว่างระหว่างคำสอนกับการปฏิบัติจริง แม้ผู้หญิงทำให้เขตวัดมีชีวิตชีวา แต่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในพระศาสนจักรเท่าที่ควร ในด้านบวกมีผู้หญิงในเอเชียหลายคนก้าวหน้าได้รับการยอมรับในคุณค่าที่แท้จริงของตน

4. ประเด็นเรื่องเพศสภาพที่เผชิญหน้าพระศาสนจักรและสังคม คนกลุ่มที่มีความหลากหลายทางเพศ (LGBTQI+) เป็นกลุ่มคนที่ถูกผลักออกไปสู่สังคมชายขอบ เผชิญกับการตีตราและการเลือกปฏิบัติในรูปแบบต่างๆ เพราะรสนิยมทางเพศ อัตลักษณ์และการแสดงออกทางเพศ บางประเทศเช่นจอร์เจีย สิงคโปร์ และไทยแสดงการผ่อนปรนต่อความสัมพันธ์ของเกย์ บางประเทศ เช่น ออสเตรเลีย บรูไน อิหร่าน กาตาร์ ซาอุดีอาระเบีย สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และเยเมน ถือว่ากิจกรรมรักร่วมเพศมีโทษถึงประหารชีวิต เรื่องเพศสภาพและการแต่งงานของเพศเดียวกันยังเป็นเรื่องที่ถกเถียงกัน จำเป็นต้องพิจารณาด้วยความละเอียดรอบคอบ และเอาใจใส่

5. เยาวชนที่เผชิญหน้ากับโลกใหม่ เยาวชนมีอายุ 15 ถึง 24 ปี คิดเป็น 18% ของประชากรโลกในปัจจุบัน เยาวชนมีจำนวน 1.2 พันล้านคนอาศัยในประเทศกำลังพัฒนา ในปี พ.ศ. 2548/2005 เยาวชนทั่วโลก 61.8% อาศัยอยู่ในเอเชียแปซิฟิก และมีความพร้อมมากกว่าในการมีส่วนร่วมและรับประโยชน์จากการพัฒนาทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง จบการศึกษาที่สูงขึ้นในระดับอุดมศึกษาถึง 18% “เยาวชนในเอเชียมักจะเป็นแนวหน้าในการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและศาสนา เป็นผู้นำในขบวนการต่างๆ การอภิบาล ในชุมชนคริสตชนน้อย (เอกสาร FABCVIII 33) “มีประสบการณ์กระหายคุณค่าทางจิตวิญญาณอย่างลึกซึ้ง (พระศาสนจักรในเอเชีย EA, 6) “มีความปรารถนาที่จะมีพระเจ้า ความเป็นพี่น้องกัน ปรารถนาที่จะพัฒนาตนเพื่อนำเสนอบางสิ่งให้กับโลกของเรา ใช้ชีวิตให้แตกต่างออกไป” เยาวชนเผชิญกับการท้าทาย เช่น การแข่งขันที่รุนแรง ขาดความรู้และทักษะที่จำเป็นในการ

ปรับตัวทางเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ปี 2547/2004 ในเอเชียมีแรงงานเยาวชน 20.8% มีเยาวชนว่างงาน 49.1% การว่างงานนำไปสู่ปัญหาการทำผิดกฎหมาย ก่อให้เกิดความไม่สงบทางการเมืองและความรุนแรง การใช้ยาเสพติด

พันธกิจกับเยาวชนต้องค้นหาแนวทางมุมมองใหม่ๆ แสดงให้เห็นถึงความจริงจังและความพร้อมของผู้อภิบาลที่จะวางใจและเห็นคุณค่าของพวกเขาว่าเป็นอนาคตของพระศาสนจักร สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสที่ตรัสว่า “ความเป็นเยาวชนของลูกไม่ใช่อยู่ใน “ช่วงคันเวลา” ลูกเป็นเวลานี้ของพระเจ้า และพระองค์ประสงค์ให้ลูกเกิดผล” (CV, 178)

6. ผลกระทบของเทคโนโลยีดิจิทัล เริ่มต้นสหัสวรรษนี้โลกของการสื่อสารและการปฏิสัมพันธ์แบบดิจิทัลได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต มีการทำทนาย เช่น ปัญหาความปลอดภัยส่วนบุคคล อาชญากรรม ข่ววปลอม การตัดขาดจากสังคม การกลั่นแกล้งและการเสพติดสื่อ เจ้าของเทคโนโลยีจะเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์ สร้างรายได้ มีอำนาจเหนือผู้บริโภค โดยการขับเคลื่อนด้วยโฆษณา การควบคุมการเผยแพร่ รัฐบาลและบริษัทธุรกิจต่างๆ ใช้ระบบดิจิทัลเพื่อใช้อำนาจและสร้างอิทธิพลต่อวัฒนธรรม มีการแบ่งแยกทางดิจิทัลระหว่างผู้ที่สามารถเข้าถึงบริการบนอินเทอร์เน็ต กับผู้ที่ไม่สามารถเข้าถึงบริการทางอินเทอร์เน็ตได้ ความก้าวหน้าในด้านปัญญาประดิษฐ์ยังนำมาซึ่งความท้าทายใหม่ให้กับมนุษย์

ผลร้ายของเทคโนโลยีดิจิทัลที่มีต่อการเติบโตแบบองค์รวมของคนหนุ่มสาว คนหนุ่มสาวสร้างอัตลักษณ์หรือรู้สึกปลอดภัยผ่านทางโซเชียล ผลกระทบร้ายแรงของสื่อดิจิทัลต่อเยาวชน คือ “เยาวชนขาดการพัฒนาความเข้าใจใจคนอื่น” และทำให้การ “อ่านหนังสืออย่างจริงจัง” ลดลงอย่างมาก ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อพัฒนาความสามารถเชิงตรรกะ การหาเหตุผล การใช้อารมณ์ การวิเคราะห์และการไตร่ตรองในจิตใจของเยาวชน

ผู้ปฏิบัติงานสื่อคาทอลิกเรียกร้องให้ผู้นำของพระศาสนจักรยอมรับว่า พวกเขาก็เป็นผู้มีอิทธิพลและมีข่าวสารที่จะนำเสนอเพื่อประกาศข่าวดีทางดิจิทัลที่มีประสิทธิภาพ ควรจัดตั้งแพลตฟอร์มสื่อสังคมออนไลน์ที่ปลอดภัยของพระศาสนจักร สร้างทีมสื่อสารทางสังคมในพระศาสนจักรท้องถิ่นอย่างมีกลยุทธ์ เสนอแนะการสอนคำสอนเชิงสร้างสรรค์ของเรื่องราว รูปภาพ คำอุปมาอุปไมย และอื่นๆ เพื่อเชื่อมโยงพระวาจาของพระเจ้ากับชีวิตผู้คนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น คนหนุ่มสาวที่ “คุ้นเคยกับดิจิทัล” ได้รับการคาดหวังให้เป็นผู้นำในพันธกิจนี้

7. เศรษฐกิจที่เสมอภาคกันท่ามกลางการพัฒนาเมืองและโลกาภิวัตน์ โลกาภิวัตน์ทางวัฒนธรรม เป็นปรากฏการณ์นี้ขัดขวางวิถีชีวิตที่มีวัฒนธรรมหลากหลายของชาวเอเชียอย่างรุนแรง ‘โลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ’ ซึ่งเชื่อมโยงเศรษฐกิจสังคมเข้าด้วยกัน ในแง่หนึ่ง เราสามารถช่วยเหลือประเทศที่ได้รับผลกระทบจากแผ่นดินไหวหรือภัยพิบัติทางธรรมชาติได้ในทางกลับกัน ทำให้โลกแตกแยก ช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจนกว้างยิ่งขึ้น มีการแบ่งแยก คนหลายล้านคนถูกกีดกัน ตลาดเงินและกำไรจะเป็นตัวกำหนดแรงขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจด้วยความโลภจากความมั่งคั่งที่เพิ่มขึ้น ยึดครองทรัพยากรของคนจนและขูดรีดแรงงานอย่างไม่ยุติธรรม ในนามของการพัฒนา ความก้าวหน้า และการเติบโต พระศาสนจักรในเอเชียจะทำให้เกิดเศรษฐกิจที่ให้ประโยชน์แก่ทุกคนได้อย่างไร? “พระศาสนจักรจะยังคงทำงานร่วมกับทุกคนที่มีน้ำใจดีเพื่อให้แน่ใจว่า ผู้ชนะในกระบวนการนี้จะเป็นมนุษยชาติทั้งหมด ไม่ใช่เพียงแค่ชนชั้นสูงผู้มั่งคั่งที่ควบคุมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสาร และทรัพยากรของโลกเพื่อสร้างความเสียหายให้กับคนส่วนใหญ่ พระศาสนจักรหวังอย่างยิ่งว่าจะร่วมมือกันเพื่อส่งเสริมโลกาภิวัตน์ที่รับใช้คนในทุกมิติและหมดทุกคน”

8. วิฤติสภาพภูมิอากาศที่เป็นอันตรายต่อบ้านร่วมกันของเรา ความท้าทายในศตวรรษที่ 21 คือ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและวิฤติการณ์ทางนิเวศวิทยา ซึ่งมนุษย์เป็นผู้ก่อให้เกิดขึ้น คนจำนวนนับไม่ถ้วนในเอเชียต้องทนทุกข์อยู่แล้วเนื่องจากสภาพอากาศเลวร้าย ภัยแล้ง พายุไต้ฝุ่น การตัดไม้ทำลายป่า ไฟป่า ความขัดแย้งเรื่องการใช้น้ำ ระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น มลพิษทางอากาศ ดิน และน้ำ “ความคิดแบบทิ้งขว้าง” การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ และการบริหารจัดการขยะ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นอาชญากรรมต่อธรรมชาติและคนรุ่นหลัง การประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 ปี ได้ตระหนักว่าแทนที่จะต้องผ่านความเจ็บปวดจากการคลอດบุตรเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเกิดของโลกใหม่ที่ดีขึ้น แผ่นดินแม่ตอนนี้ “คร่ำครวญด้วยบาดแผลแห่งการเอารอดเอาเปรียบ” เราจะละทิ้งรูปแบบการผลิตแบบทุนนิยมที่ไม่ยั่งยืน และในเวลาเดียวกันก็ใช้มาตรการที่จำเป็นอย่างจริงจังในการปฏิรูปวิถีชีวิตของเรา ตอบสนองต่อคำเรียกร้องของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสให้กลับใจต่อระบบนิเวศ เมื่อเราทำลายธรรมชาติ เราก็ทำลายตัวเองด้วย โดยการตระหนักว่าเรามีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนกับสรรพสัตว์และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดบนโลก ซึ่งรับใช้ในฐานะที่เป็นบ้านร่วมกันของเรา เราจะเริ่มบทบาทที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เป็นผู้ดูแลเอาใจใส่สิ่งสร้างได้

9. การเสวนาระหว่างศาสนาเพื่อนำมาซึ่งความสมัครสมานและสันติภาพในทวีปเอเชีย เอเชียเป็นดินแดนแห่งศาสนาและวัฒนธรรมมากมาย ศาสนาหลักของโลกหลายศาสนา จิตตารมณ์ของพระคริสต์และพระวรสาร คริสตชนไม่ควรพยายามที่จะแข่งขันกับศาสนาอื่น แต่ควรใส่ใจต่อการฟื้นฟูความเชื่อคริสตชน และแสดงออกถึงคุณค่าแห่งพระวรสารในชีวิตของตน เพื่อเป็นประจักษ์พยานที่มีชีวิตถึงพระคริสต์เจ้า ศาสนาคริสต์ต้องอยู่ร่วมกับศาสนาอื่นและโลกทัศน์สมัยใหม่ ซึ่งต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายมากมายในบริบทของโลกาภิวัตน์ บริโภคนิยม วัตถุนิยม การลดทอนความเป็นมนุษย์ และการแสวงหาผลประโยชน์จากธรรมชาติ พระศาสนจักรและคริสตชนมีบางสิ่งที่จะมอบให้ในแง่ของคุณค่า ความมุ่งมั่น ความสวยงาม ความชื่นชมยินดี และความสุจริตใจ โลกทัศน์ที่ครอบคลุมสามารถให้แนวทางปฏิบัติทางจริยธรรมและศีลธรรมแก่โลกที่ถูกทำให้เป็นอัมพาตด้วยคุณค่าเชิงสัมพัทธ์นิยม

ภาคที่สาม: วินิจฉัยแยกแยะ (ข้อ 66-118)

พระจิตเจ้าทรงตรัสอะไรกับพระศาสนจักรในเอเชีย

พระศาสนจักรในเอเชีย มองดูรับฟังสถานการณ์ต่างๆ และใช้การวินิจฉัยแยกแยะอย่างต่อเนื่อง การรับฟังซึ่งกันและกัน รับฟังธรรมประเพณีตามความเชื่อของเรา และสัญญาณแห่งกาลเวลา เพื่อว่าเราจะสามารถวินิจฉัยแยกแยะได้ว่าพระเจ้ากำลังตรัสอะไรกับเราทุกคน เป็น “วิถีชีวิตที่มีรากฐานในพระคริสต์ ดำเนินตามการทรงนำของพระจิตเจ้า ดำเนินชีวิตเพื่อเพิ่มพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า” พระศาสนจักรในพระธรรมใหม่ปฏิบัติตามกระบวนการนี้ เพื่อว่าอัครสาวกจะสามารถพูดได้อย่างมั่นใจว่า การตัดสินใจเมื่อสิ้นสุดกระบวนการวินิจฉัยแยกแยะทั้งหมดนั้นเป็น การตัดสินใจร่วมกันของพระจิตเจ้าและพวกเขา (กจ 15:28) การประชุมใหญ่ของ FABC “พระจิตเจ้าทรงกำลังตรัสอะไรกับพระศาสนจักรในเอเชียยุคปัจจุบันของเรา” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราจะตอบสนองต่อความท้าทาย 9 ประการที่เราได้วินิจฉัยแยกแยะร่วมกันอย่างไร เราารู้สึกว่าเราได้รับเรียกให้:

ก. 1. ร่วมเดินทางกับผู้อพยพ ผู้ลี้ภัย ชนพื้นเมือง (ข้อ 72-77) : กฤษฎีกาสัมัชชาใหญ่ 2015 (ข้อ 26-27)

ผู้อพยพทั้งในและต่างประเทศที่ได้รับศีลล้างบาปเป็นคาทอลิก มีความเชื่อและปฏิบัติตามความเชื่อ ในต่างแดนพวกเขารวมกลุ่มเพื่อร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณ ประชุม ศึกษาพระ

คัมภีร์ สวดภาวนา แสดงความเลื่อมใสศรัทธาร่วมกัน พวกเขาพบว่าจิตตาสถิตและพันธกิจสำหรับผู้อพยพเป็นแหล่งปลอบใจ ช่วยสร้างความหนึ่งเดียวกัน พระศาสนจักรท้องถิ่นเปิดประตูรับผู้อพยพ ผู้ลี้ภัย และผู้พลัดถิ่น วัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ เพื่อให้สถานที่เพื่อประกอบพิธีกรรม ปกป้องสิทธิ อภิบาลแก่เหยื่อของการค้ามนุษย์และการล่วงละเมิดทางเพศ ร่วมมือกับภาคประชาสังคมหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ในหลายๆ กรณีพวกเขาเป็นพยานชีวิตธรรมทูต นำความเชื่อศรัทธาไปแบ่งปันในที่ต่างๆ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสตรัสกับชุมชนผู้อพยพคาทอลิกในกรุงโรมว่า “ไม่ว่าพวกเขาจะไปทำงานที่ไหน พวกเขาก็หว่านความเชื่อ” “โดยเป็นประจักษ์พยานถึงความศรัทธา...โดยการปรากฏตัวด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน ซ่อนเร้น กล่าวหา และมานะบากบั่นทำงานหนัก”

สมัชชาสหประชาชาติในปี 2550/2007 ได้รับรอง ‘ปฏิญญาว่า ด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง’ ยอมรับว่าทวีปเอเชียประกอบไปด้วยประชากรส่วนใหญ่เป็นกลุ่มชนพื้นเมือง เป็นตัวแทนของความร่ำรวยทางวัฒนธรรมอันยิ่งใหญ่ และนำเสนอปรัชญาและแนวปฏิบัติให้แก่พื้นที่ส่วนอื่นๆ ของโลก เพื่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ที่ดีขึ้นในโลกโดยเฉพาะการรักษาระบบนิเวศและสังคม พระศาสนจักรจะต้องเป็นประกาศกโดยเป็นปากเสียง เป็นผู้สร้างสะพานเชื่อมทางสังคมและวัฒนธรรม เป็นพันธมิตรและผู้รณรงค์สนับสนุนสิทธิขั้นพื้นฐานและศักดิ์ศรีของพวกเขา ยอมรับวัฒนธรรมพื้นเมืองที่แตกต่างกัน เป็นโอกาสประกาศข่าวดีโดยคำนึงถึงความละเอียดอ่อนทางวัฒนธรรม

ข. 2. ให้ความใส่ใจต่อครอบครัวเป็นพิเศษ (ข้อ 78-81) : ฤกษ์ฤกษ์กาสมัชชาใหญ่ 2015 (ข้อ 6, 20, 24)

ครอบครัวเป็นหน่วยพื้นฐานของสังคม เป็นปัจจัยสำคัญสำหรับวัฒนธรรมที่แท้จริงและมั่นคง สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ตรัสว่า: “ครอบครัวมีความสำคัญมากในวัฒนธรรมเอเชีย คุณค่าของครอบครัว เช่น ความกตัญญูกตเวทิตา ความรัก และการดูแลผู้สูงอายุและผู้ป่วย ความรักของเด็กๆ และความสามัคคีได้รับความเคารพยกย่องอย่างสูงในวัฒนธรรมและประเพณีทางศาสนาทั้งหมดของเอเชีย” (‘พระศาสนจักรในเอเชีย’ EA, 46)

พระศาสนจักรในครอบครัวมีกระแสเรียกพิเศษในการเป็นประจักษ์พยานและประกาศพระอาณาจักรของพระเจ้า บิดามารดาเป็นผู้ให้การศึกษอบรมล่ำดับแรก ให้ตัวอย่างการปฏิบัติความเชื่อด้วยจิตใจของความรับผิดชอบ เป็นผู้สอนคำสอนคนแรกของบุตรถ่ายทอด

ข่าวดีแห่งพระวรสารให้พวกเขา และจากบุตรของตน พวกเขาเองก็ได้รับข่าวดีจากพระวรสารเดียวกันด้วยการปฏิบัติตาม ครอบครัวดังกล่าวแผ่กระจายข่าวดี ในขณะที่กลายเป็นผู้ประกาศข่าวดีแก่ครอบครัวอื่นๆ และเพื่อนบ้าน (สมณลิขิตเตือนใจ ‘ชีวิตครอบครัว’ FC, 123)

การประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 สนใจแง่มุมที่สำคัญบางประการของชีวิตครอบครัว แนวปฏิบัติพันธกิจคือ:

ก) 1. การอบรมความเชื่อของเด็กและเยาวชน จำเป็นต้องมีการทำพันธกิจกับบิดามารดา ผู้ซึ่งเป็นพี่เลี้ยงที่สำคัญที่สุดในชีวิตของบุตรตน นอกจากนี้ ช่วงเวลาสำคัญในการเดินทางด้านความเชื่อของเด็กๆ คือการรับศีลศักดิ์สิทธิ์

ข) 2. ขบวนการครอบครัวของวัดสามารถสอนและสนับสนุนผู้ปกครองเรื่องบทบาทของพวกเขาในฐานะผู้สอนความเชื่อ นอกจากนี้กลุ่มครอบครัวในวัดก็สามารถสร้างเครือข่ายกับวิถีสุมชนวัดขั้นพื้นฐาน Basic Ecclesial Communities (BECs) กลุ่มสตรี และกลุ่มอื่นๆ ในวัดเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวที่อยู่ในภาวะวิกฤตได้

ค) 3. โลกดิจิทัลกำลังทำให้ครอบครัวกลายเป็นเป้าหมายที่เข้าถึงได้ง่าย ดังนั้นพระศาสนจักรจำเป็นต้องคำนึงถึงสิ่งนี้ในขณะที่พยายามเสริมสร้างความเชื่อให้เข้มแข็งศรัทธาภายในครอบครัว

ง) 4. คู่สมรสที่ต่างศาสนากันจำเป็นต้องได้รับการอภิบาลเป็นพิเศษ เพื่อให้ได้รับการชี้นำและเข้าร่วมในชีวิตของพระศาสนจักรพร้อมกับบุตรของพวกเขา

จ) 5. จำเป็นต้องส่งเสริมคำสอนของพระศาสนจักรเกี่ยวกับการเป็นบิดามารดาที่มีความรับผิดชอบเป็นพิเศษ

ฉ) 6. ต้องส่งเสริมการเป็นพี่เลี้ยงด้านความสัมพันธ์ข้ามรุ่น

ช) 7. ครอบครัวต้องได้รับความช่วยเหลือเพื่อพัฒนาทักษะในการสร้างและกระชับความสัมพันธ์ ซึ่งสามารถทำได้ผ่านโครงการอบรมก่อนและหลังแต่งงาน

ข) 8. จำเป็นต้องมีการสนับสนุนและการดูแลสมาชิกที่เปราะบาง เช่น ชายหญิง โสัดชนกลุ่มน้อยทางเพศ ผู้สูงวัย ผู้ทุพพลภาพ ผู้ป่วย ผู้ที่มีความสามารถที่แตกต่าง (differently abled) บุคคลและครอบครัวที่อยู่ในภาวะวิกฤต

ดังนั้น เราจึงพยายามส่งเสริมครอบครัวที่ทุกคนอยู่ร่วมกันด้วยความรัก พ่อแม่ใช้เวลาสำหรับตนเองและลูกๆ เพื่อช่วยให้เติบโตและพัฒนาในฐานะมนุษย์และคริสตชน เป็นสังคมเคารพผู้อาวุโสและยึดถือวัฒนธรรมแห่งชีวิต ให้ผู้อพยพสามารถอยู่ร่วมกับชุมชนได้ ให้ผู้ลี้ภัยได้กลับอยู่กับครอบครัวของตน มุ่งสร้าง ‘อารยธรรมแห่งความรัก’ ซึ่งครอบครัวช่วยเหลือครอบครัวอื่น ผู้สูงวัยเป็นที่เลี้ยงให้คำปรึกษาแก่คู่สมรสที่อายุน้อยกว่า และชุมชนที่ปลอดภัย ซึ่งเด็กและเยาวชนสามารถเติบโตเป็นพลเมืองเป็นผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะ และเป็นศิษย์ธรรมทูตในที่สุด

ค. 3. เปิดบทบาทใหม่ในการเป็นผู้นำให้แก่ผู้หญิงในพระศาสนจักรเอเชีย (ข้อ 82-85) : กฤษฎีกาสัมัชชาใหญ่ 2015 (ข้อ 5, 6, 20, 27, 34, 38)

คำถาม “เหตุใดจึงเป็นเรื่องยากที่จะได้สัมผัสความเสมอภาคทางเพศ ในพระศาสนจักรและสังคม? พระคาร์ดินัลสมณมนตรีตอบว่า: “ปัญหาของการก้าวเดินไปด้วยกันในฐานะชายและหญิงเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องศึกษาแบบที่ลึกยิ่งขึ้น ต้องกลับไปที่ความคิดพื้นฐานในพระคัมภีร์และถามตัวเองอย่างแน่ชัดว่า: การอยู่ในสภาพลักษณะและความละม้ายพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร? ในพระเจ้านั้น ความเป็นหนึ่งเดียวกันและความหลากหลายไม่เคยเป็นปัญหา แต่สำหรับเราเป็นปัญหาใหญ่ตลอดประวัติศาสตร์ของเรา เราจึงจำเป็นต้องรื้อฟื้นแง่มุมนี้ในชีวิตของเรา”

หน้าที่ของเราคือการกู้คืนความรู้สึกของมนุษย์ ฉันแตกต่างจากคนอื่น แต่ฉันไม่สามารถเป็นคนที่มีสมบูรณ์ได้หากไม่มีคนอื่น ถ้าหากการเกิดการมีความสัมพันธ์ ถ้าการเติบโตต้องการมีความสัมพันธ์ ความสัมพันธ์จะสามารถเป็นจริงในชีวิตจิตได้อย่างไร? ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องสร้างและรื้อฟื้นความสัมพันธ์ชายและหญิงขึ้นมาใหม่

ในการประชุมใหญ่สามัญของ FABC 50 เรายืนยันสิ่งต่อไปนี้:

ก) 1. การดูแลเอาใจใส่ เป็นส่วนสำคัญของเทววิทยาของคาทอลิกประวัติศาสตร์และพันธกิจของพระศาสนจักรในการประกาศข่าวดี ด้วยจิตตารมณ์เพื่อความดีส่วนรวม ให้ดูแลเอาใจใส่ผู้อื่น โดยเฉพาะกลุ่มเปราะบาง เช่น ผู้หญิงให้สิ่งที่ควรแก่พวกเขาด้วยความยุติธรรม การดูแลเอาใจใส่และความยุติธรรมสำหรับผู้หญิงในการก้าวไปข้างหน้าในพระศาสนจักร และเป็นคุณค่าที่พระศาสนจักรต้องส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง

ข) 2. ตามแนวคิดของมิตรภาพทางสังคมและเมตตาธรรมทางการเมือง (สมณสาสน์สังคม ‘เราทุกคนเป็นพี่น้องกัน’ Fratelli Tutti, ข้อ 88, 169) องค์การของพระศาสนจักรควรให้การอภิบาลแรงงานสตรีที่มีรายได้น้อย แรงงานข้ามชาติที่ทำงานตามบ้าน กลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นคนส่วนน้อย สตรีที่ถูกละเมิด และสตรีที่เปราะบางอื่นๆ

ค) 3. ตามบทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์ (Magnificat) (ลก 1:46-55) ผู้หญิงควรได้รับการยืนยันว่าพวกเขาเป็นเป้าหมายและผู้ทำการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ พวกเขาเป็นหลักของประวัติศาสตร์ และผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ง) 4. พระศาสนจักรควรใช้วิธีต่างๆ ในการยืนยันความเป็นหนึ่งเดียวกันกับสตรี เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่สตรี สนับสนุนกลุ่มสตรีที่ช่วยเหลือตนเอง และรณรงค์สนับสนุนการเปลี่ยนแปลงทางสังคม หญิงและชายมีศักดิ์ศรีเท่าเทียม เราถูกสร้างตามภาพลักษณ์และละม้ายของพระเจ้า นอกจากนี้ สิ่งนี้ต้องแปลเป็นการมีส่วนร่วมและเท่าเทียมกันของสตรีและบุรุษในทุกมิติชีวิตของพระศาสนจักร รวมทั้งหน้าที่การผู้นำด้วย

พระศาสนจักรแห่งเอเชียจำเป็นต้องฟังประสบการณ์ของสตรี สตรีต้องรู้สึกว่าคุณอื่นได้ยินเสียงของพวกเขามีส่วนสนับสนุนต่อชีวิตของพระศาสนจักร เมื่อการปฏิบัติได้กลายเป็นแก่นสำคัญ ทำให้เทวศาสตร์เป็นจริงขึ้นมา ประสบการณ์ชีวิตของสตรีก็จะไม่ถูกละเว้น การต่อสู้ของสตรีเพื่อต่อต้านโครงสร้างที่กดขี่ เปิดช่องทางใหม่สำหรับการสร้างเทวศาสตร์ที่มีอยู่ในเอเชียขึ้นมาใหม่

ง. 4. ตอบสนองต่อประเด็นเรื่องเพศ (ข้อ 86-89) : กฤษฎีกาสมัชชาใหญ่ 2015 (ข้อ 20, 27)

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิส ทรงยืนยันว่าพระเจ้าทรงรักลูกทุกคนของพระองค์ตามที่พวกเขาเป็น และทรงวิพากษ์วิจารณ์กฎหมายที่ออกมาลงโทษการรักร่วมเพศเป็นความผิดทางอาญานั้นว่าไม่ยุติธรรม ในขณะที่ทรงเรียกร้องให้พระสังฆราชคาทอลิกต้อนรับผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ หรือ LGBTQI+ ควรต้อนรับทุกคนโดยไม่เลือกปฏิบัติให้เข้ามาในพระศาสนจักร พระองค์ทรงอ้างถึงคำสอนคาทอลิก ข้อ 2358 “จำนวนของชายและหญิงที่มีแนวโน้มรักร่วมเพศฝักใฝ่กันนั้นไม่อาจมองข้ามได้ ความโน้มเอียงที่ไม่เป็นไปตามระเบียบวัตถุประสงค์นี้ถือเป็นการทดลองสำหรับพวกเขาส่วนใหญ่ พวกเขาต้องได้รับการยอมรับด้วยความเคารพ ความเห็นอกเห็นใจ และความละเอียดอ่อน พวกเขาถูกเรียกให้ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าในชีวิตของตน ตามที่คริสตชนต้องรวมเป็นหนึ่งเดียวกับการอุทิศชีวิต

เป็นเครื่องบูชาบนไม้กางเขนของพระเจ้า ด้วยความยากลำบากที่พวกเขาอาจประสบตามสภาพของตน”

จากข้อมูลของ The Human Dignity Trust มี 67 ประเทศทั่วโลกกำหนดให้กิจกรรมทางเพศโดยสมัครใจของเพศเดียวกันเป็นอาชญากรรม มี 11 ประเทศกำหนดโทษประหารชีวิตได้ ผู้เชี่ยวชาญกล่าวว่าแม้ในที่ที่กฎหมายไม่ได้บังคับใช้ แต่ก็มีส่วนทำให้เกิดการคุกคาม การตีตรา และการใช้ความรุนแรงต่อผู้ที่เป็น LGBTQI+ บางครั้ง คนที่มีรสนิยมทางเพศต่างกักันก็บ่นเรื่องการเลือกปฏิบัติที่แทนบูชาของพระเจ้า ศีลมหาสนิทซึ่งเป็นแหล่งที่มาและจุดสูงสุดของความเชื่อของคริสตชน (คำสอนคาทอลิก CCC1324) คือศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งความรักที่ไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ที่ทรงประทานให้กับทุกคน ทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม เป็นพันธสัญญาใหม่ซึ่งเกิดขึ้นจริงโดยพระกายและพระโลหิตของพระคริสตเจ้า ศีลมหาสนิทเป็นพระกายที่แตกสลายสำหรับคนแตกสลาย ทรงมอบให้เราเป็นอาหารเพื่อที่เราจะสามารถปรับเปลี่ยนเป็นพระคริสต์ เข้ามาเป็นสมาชิกในพระกายของพระองค์ ซึ่งก็คือพระศาสนจักร ที่จริงแล้ว พระเจ้าเพียงผู้เดียวสามารถเยียวยารักษาความแตกสลายของเราและฟื้นฟูความสมบูรณ์ของเราได้

จ. 5. ทำพันธกิจกับเยาวชน (ข้อ 90-95) : กฤษฎีกาสัมชชาใหญ่ 2015 (ข้อ 20, 21, 25, 36, 38)

เยาวชนต้องการคำแนะนำ การสนับสนุนในการพัฒนาชีวิตของตน ให้เติบโตในการเดินทางความสัมพันธ์กับพระคริสตเจ้าในพระศาสนจักร และพร้อมรับใช้พระคริสต์ พันธกิจกับเยาวชนเพื่อเตรียมให้เป็นผู้ผู้นำในอนาคต ให้มีส่วนร่วมในการสร้างพระศาสนจักร เยาวชนต้องการพระศาสนจักรที่ต้อนรับพวกเขา ให้มีส่วนร่วม อดทนและให้อภัยเมื่อล้มเหลว ชี้นำในการเลือกชีวิต ช่วยให้เติบโตเป็นคริสตชนผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะและมีความรับผิดชอบ สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสตรัสว่า “พระศาสนจักรจะชักนำให้ทุกคนไม่ว่าจะเป็นพระสงฆ์ นักบวช และฆราวาสเข้าสู่ ‘ศิลปะแห่งการเดินทางเคียงข้าง’ ซึ่งสอนให้เราอดรอนเท้าของเราต่อหน้าพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของผู้อื่น” (อพย 3:5) (‘ความชื่นชมยินดีในการประกาศข่าวดี’ EG, 169) ด้วยเหตุนี้ พระศาสนจักรจึงพยายามเดินทางเคียงข้างเยาวชนตลอดเวลาและในทุกสถานการณ์

พระศาสนจักรจำเป็นต้องทบทวนโครงการ กิจกรรม การปฏิบัติพันธกิจกับเยาวชนเป็นระยะๆ ในทุกระดับ ทั้งระดับชุมชน วัด หมู่คณะ และสังฆมณฑล เพื่อให้แน่ใจว่าความต้องการของเยาวชนจะได้รับการตอบสนองและบูรณาการกับครอบครัว ชุมชน และพระศาสนจักร การประชุมใหญ่สามัญของ FABC 50 ระบุประเด็นสำคัญบางประการเกี่ยวกับพันธกิจเยาวชนดังนี้:

ก) 1. **การอบรมด้านความเชื่อ:** ทำให้ความเชื่อมีความเหมาะสมและมีความหมาย หากประสบการณ์และความเข้าใจความเชื่อแท้ เยาวชนเสี่ยงที่จะเปราะบางต่อค่านิยมทางวัตถุของโลก รวมถึงคำสอนของนิกายหรือกลุ่มอื่นๆ

ข) 2. **การแนะนำอาชีพ:** การแนะนำด้านอาชีพจำเป็นต้องอยู่ในบริบทของการวินิจฉัยแยกแยะกระแสเรียกและวัตถุประสงค์ในชีวิตของแต่ละคน

ค) 3. **การให้การปรึกษา:** เยาวชนอาศัยในโลกที่แตกต่างจากโลกที่พ่อแม่เติบโตอย่างชัดเจน พวกเขาต้องการคำปรึกษาเพื่อเชื่อมช่องว่างโลกที่แตกต่างกันนี้ ต้องการคำแนะนำจากมืออาชีพเพื่อช่วยบนเส้นทางไปสู่วัยผู้ใหญ่

ง) 4. **การเข้าถึงและการมีส่วนร่วม:** เยาวชนจำเป็นต้องรับผิดชอบที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างโลกและ สังคมที่พวกเขาต้องการอาศัยอยู่ พวกเขาจะต้องมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับประเด็นของพลเมืองและการเมือง โดยเริ่มจากประเด็นปัญหาในละแวกบ้านใกล้เคียงและสังคมของตน

จำเป็นต้องมีผู้นำที่เป็นเหมือนพระคริสตเจ้าที่รับใช้สมาชิกหนุ่มสาวของหมู่คณะ และช่วยให้พวกเขาบรรลุศักยภาพสูงสุด ให้เติบโตทางจิตวิญญาณเพื่อช่วยให้พวกเขาเป็นศิษย์ธรรมทูต ในบริบทของการดูแลเอาใจใส่เยาวชน จำเป็นในการคุ้มครองผู้เยาว์และผู้ใหญ่ที่เปราะบาง พ้นจากการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เยาว์ ชน ‘วัฒนธรรมแห่งการเจียบ’ การละเมิดอำนาจหรือการใช้อำนาจในทางที่ผิด

อบรมคุณค่าการเคารพเด็กและให้เกียรติผู้ใหญ่เป็นคุณค่าโดดเด่นในครอบครัวชาวเอเชีย ร่วมกับเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชน ภาคประชาสังคมเพื่อประโยชน์ของทุกคน พระศาสนจักรไม่ได้ดำรงเพื่อตัวเอง แต่รับใช้ทุกคนในเอเชีย ประกาศพระอาณาจักรของพระเจ้าด้วยพระอนุภาพของพระจิตเจ้า (พระธรรมนูญพระศาสนจักร LG, 5).

ฉ. 6. สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพ (ข้อ 96-99) : กฤษฎีกาสมัชชาใหญ่ 2015 (ข้อ 39)

“การปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่สี่” ปัจจุบันมีผู้ใช้เทคโนโลยีออนไลน์ 2.2 พันล้านคนในเอเชีย การพัฒนาอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศและการปฏิวัติทางดิจิทัลส่งผลกระทบต่อและเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นอย่างมากสำหรับคนรุ่นนี้ที่เป็น “ผู้อพยพทางดิจิทัล” ที่จะเข้าสู่โลกดิจิทัลเพื่อใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพสำหรับพันธกิจของพระศาสนจักร การแพร่ไปทำให้อำนาจและประโยชน์ของเทคโนโลยีดิจิทัลมีมากขึ้น ช่วยให้วัดต่างๆ สามารถเข้าถึงผู้คนได้ แม้มีข้อจำกัดก็ตาม ช่วยให้วัดต่างๆ สามารถให้การดูแลด้านจิตวิญญาณ และการอบรมความเชื่อทางออนไลน์ได้

สื่อสังคมออนไลน์ผู้ที่เป็นเจ้าของเทคโนโลยีเป็นผู้ตั้งกฎ สร้างรายได้จากทั้งการเป็นเจ้าของข้อมูลและมีอำนาจเหนือข้อมูลนั้น โดยการขับเคลื่อนด้วยโฆษณา ควบคุมการอนุญาตให้เผยแพร่ ผู้ปฏิบัติงานด้านสื่อคาทอลิกเรียกร้องให้ผู้นำพระศาสนจักรยอมรับว่าพวกเขาเป็นผู้ที่มีอิทธิพลในการเผยแพร่ข่าวสารที่น่าสนใจ มีความจำเป็นที่จะประกาศข่าวดีทางดิจิทัลที่มีประสิทธิภาพ การจัดตั้งแพลตฟอร์มสื่อสังคมออนไลน์ที่ปลอดภัยของพระศาสนจักรเอง และสร้างทีมสื่อสารทางสังคมในพระศาสนจักรท้องถิ่นอย่างมีกลยุทธ์ เราจึงขอแนะนำการสอนคำสอนเชิงสร้างสรรค์ที่ใช้พลังของเรื่องราว รูปภาพ และคำอุปมาอุปไมย ซึ่งเชื่อมโยงพระวาจาของพระเจ้า กับชีวิตของผู้คนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เป็นที่คาดว่าคนหนุ่มสาวที่เรียกว่า “พลเมืองดิจิทัล” นั้นจะเป็นผู้นำในพันธกิจนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ช. 7. ส่งเสริมเศรษฐกิจบนพื้นฐานของการเจริญเติบโตที่รวมทุกคนในบริบทการพัฒนาเมืองและโลกาภิวัตน์ (ข้อ 100-103) : กฤษฎีกาสมัชชาใหญ่ 2015 (ข้อ 14, 20, 22, 23, 26, 35, 37)

โลกาภิวัตน์กำลังบงการเศรษฐกิจโลกในปัจจุบัน “ขับเคลื่อนโดยระบบเศรษฐกิจเสรีนิยมใหม่ หรือมีการต่อสู้แย่งชิงอำนาจทางการเมืองเพื่อตัวเอง นำไปสู่การรวมศูนย์อำนาจทางเศรษฐกิจและการเมืองไว้ในมือคนไม่กี่คนและบริษัทข้ามชาติจำนวนน้อย เกิดการละเลยในการแก้ปัญหาทั่วโลกซึ่งเป็นภาระต่อประเทศ บริษัทขนาดเล็ก ชนพื้นเมือง คนจน ผู้เปราะบางที่อ่อนแอกว่า และสิ่งแวดล้อม การเพิ่มผลกำไรสูงสุด และการใช้อำนาจโดยบริษัทข้ามชาติ ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับรัฐบาลใช้ประโยชน์จากการไม่มีกฎเกณฑ์และการควบคุมชั้นนำตลาดเสรีทั่วโลก ... ความโลภในผลกำไรและการเติบโตอย่างไร้ขีดจำกัดเพิ่มความเหลื่อมล้ำในเอเชีย และนำไปสู่กระบวนการพัฒนาที่ไม่สมดุล”

ระบบเศรษฐกิจปัจจุบันไม่เอื้อต่อคนจน เป็นการคร่ำชีวิตผู้คนนับล้าน ทุกวันนี้เราต้องพูดว่า “อย่า” ให้เกิดเศรษฐกิจที่กีดกันและสร้างความเหลื่อมล้ำ ทุกวันนี้ทุกอย่างอยู่ภายใต้กฎแห่งการแข่งขันและการอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมที่สุด ผลที่ตามมาคือ ผู้คนจำนวนมากพบว่าตนถูกกีดกันและถูกผลักออกไปอยู่ชายขอบ: ไม่มีงานทำ ไร้โอกาส ไม่มีทางออกใดๆ เลย” (ความชื่นชมยินดีในการประกาศข่าวดี’ EG 5) สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสตรัสว่า: “เศรษฐกิจต้องปรับเปลี่ยนและจะต้องปรับทันที เราจำเป็นต้องเปลี่ยนจากระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมไปสู่ระบบเศรษฐกิจที่ประชาชนมีส่วนร่วม ไปสู่ระบบเศรษฐกิจชุมชน เราไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในระบบเศรษฐกิจที่มาจากแนวคิดเสรีนิยมและยุคเรืองปัญญาได้ และเราก็ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในระบบเศรษฐกิจที่มาจากลัทธิคอมมิวนิสต์ได้”

เนื่องจากการพัฒนาเมืองและโลกาภิวัตน์มีแนวโน้มไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ จึงจำเป็นที่ผู้นำของพระศาสนจักรต้องได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอเกี่ยวกับแนวโน้มที่กำลังเกิดขึ้นในเอเชีย และเตรียมงานอภิบาลเพื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์ดังกล่าว ประชากรคริสตชนในเมืองในเอเชีย จึงจำเป็นต้องได้รับการอบรมและมีความเชื่อที่ลึกซึ้ง มีทักษะทางสังคมและวัฒนธรรม เพื่อเป็นชุมชนที่เป็นประจักษ์พยานแบบเกื้อและแสงสว่างในการปฏิบัติพันธกิจในเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ จุดหมายสัญลักษณ์คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เป็นบ้านที่สงบสุขและมีความยุติธรรมสำหรับคนยากจน มีความรอดสำหรับคนอ่อนน้อมถ่อมตน และการฟื้นฟูสิ่งสร้างตามที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ (วว 21-22)

ช. 8. การดูแลเอาใจใส่บ้านร่วมกันของเรา (ข้อ 104-109) : กฤษฎีกาสัมัชชาใหญ่ 2015 (ข้อ 28, 35)

ในฐานะสานุศิษย์ของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าที่เสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เราเป็นผู้ดูแลสิ่งสร้าง มิใช่เป็นเจ้านาย ต้องรักษาบูรณภาพของบ้านร่วมกันของเรา เพื่อรับประกันอนาคตและศักดิ์ศรีของคนรุ่นต่อไปในอนาคต สิ่งแวดล้อมมีไว้สำหรับคนแต่ละรุ่น เรามีความรับผิดชอบแนวทางที่เรามอบไว้ให้กับคนรุ่นต่อไปที่จะเกิดตามมา

เราต้องเรียนรู้จากธรรมชาติ รวมทั้งปรัชญาของชนพื้นเมืองที่ถือว่าธรรมชาติเป็นระบบที่เชื่อมต่อกันอย่างบูรณาการ เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตพวกเขา เราต้องเรียนรู้ว่าพวกเขาจะจัดการกับสิ่งสร้างอย่างยั่งยืนได้อย่างไร ทุกวันนี้ประเทศในเอเชียมีการปล่อยมลพิษในอัตราที่เพิ่มสูงสุดเป็นประวัติการณ์ เป็นตัวการหลักในการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เราจำเป็นต้องปฏิบัติตามข้อตกลงปารีสปี 2015 ที่รับมือกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศทั่วโลก (COP

21) ที่กรุงปารีสมีความก้าวหน้าในการบรรลุข้อตกลงครั้งประวัติศาสตร์เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2558 ข้อตกลงปารีสกำหนดเป้าหมายระยะยาวเพื่อเป็นแนวทางแก่ทุกประเทศดังนี้:

ก) 1. **จำกัดการเพิ่มขึ้นของอุณหภูมิโลกเฉลี่ยให้ต่ำกว่า 2 °C** จากระดับก่อนยุคพัฒนาอุตสาหกรรม และดำเนินความพยายามเพื่อจำกัดมิให้อุณหภูมิเพิ่มขึ้น 1.5 °C จากก่อนยุคพัฒนาอุตสาหกรรม โดยตระหนักว่าสิ่งนี้จะช่วยลดความเสี่ยงและผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้อย่างมาก

ข) 2. **เพิ่มความสามารถในการปรับตัวต่อผลกระทบด้านลบของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ** ส่งเสริมความร่วมมือในการรับมือกับสภาพภูมิอากาศ การพัฒนาการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยไม่คุกคามต่อการผลิตอาหาร

ค) 3. **ให้การสนับสนุนด้านการเงินที่สอดคล้องกับแผนการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก** และการพัฒนาความร่วมมือในการรับมือกับสภาพภูมิอากาศ ข้อตกลงนี้เป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่มีผลผูกพันทางกฎหมาย มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2016 ณ วันนี้มีรัฐภาคีจำนวน 194 รัฐ (193 รัฐและสหภาพยุโรป) ได้เข้าร่วมข้อตกลงปารีส

ปัจจุบันถ้าเราไม่สามารถจำกัดมิให้อุณหภูมิสูงเกิน 2.5 °C จะเกิดหายนะ โดยเฉพาะต่อผู้ยากไร้ในเอเชียและทั่วโลก จะต้องนำเงินขายเชื่อเพลิงฟอสซิลใช้เพื่อสร้างพลังงานหมุนเวียน ให้มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ และพัฒนาเทคโนโลยีการแปลงพลังงานที่คุ้มค่ามากขึ้น การประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 สนองตอบการเรียกร้องของสมเด็จพระสันตะปาปาให้มีการกลับใจด้านนิเวศ ให้อุติพฤติกรรมที่ไม่รับผิดชอบและไม่ยั่งยืนต่อระบบนิเวศ และวิถีชีวิตที่ใช้สิ่งของสิ้นเปลือง ปลุกจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อมการบริหารจัดการเชิงรุกกับขยะ ภูมิเศรษฐีเคมี สารเคมีอันตราย อุตสาหกรรมที่พึ่งพาถ่านหินและพลังงานจากเชื้อเพลิงฟอสซิลอื่นๆ ส่งเสริมพลังงานสะอาดและยั่งยืนทั่วทั้งเอเชียอย่างมีสติ เริ่มจากสถาบันในพระศาสนาจักร ร่วมกับชนพื้นเมืองทั่วเอเชีย ภาคประชาสังคม ตัวแทนรัฐบาลพื้นฟูป่าพื้นที่ต้นน้ำ และแนวปะการัง ให้มีความหลากหลายทางชีวภาพ และฟื้นฟูระบบนิเวศและชีวนิเวศ

สภาพระสังฆราชและสังฆมณฑลบางแห่ง ระงับการลงทุนใน ‘พลังงานสกปรก’ จัดทำแผนปฏิบัติการระดับสภาพระสังฆราชและสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชียเอง ร่วมมือกับกลุ่มศาสนา ประชาสังคมองค์กรรัฐบาลและเอกชนเพื่อดำเนินการตามเป้าหมาย เป้าหมายของข้อตกลงปารีสปี 2015 และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ

ฉ. 9. เป็นผู้สร้างสะพาน เป็นสะพาน และเป็นเครื่องมือการเสวนา และการคืนดีกัน
ในเอเชีย (ข้อ 110-118) : กฤษฎีกาสมัชชาใหญ่ 2015 (ข้อ 29, 30, 31)

การเป็น “สะพานและผู้สร้างสะพาน” เป็นภาพลักษณ์อธิบายพันธกิจของพระศาสนาจักรแห่งเอเชียและนำข่าวดีแก่ประชาชนของเรา ความฝันของยาโคบเรื่องบันไดระหว่างสวรรค์และโลก (ปฐมก. 28:10-19) สรุปรื่องราวความรอด พระเจ้าริเริ่มต่อต้านผลของบาป ความโน้มเอียงของมนุษย์ที่จะเล่นบทเป็นพระเจ้า และตัดขาดความเชื่อมโยงระหว่างเรากับพระเจ้าผู้สร้างซึ่งเป็นบ่อเกิดของชีวิตอย่างเยอหีง บาปทำให้เราแปลกแยกจากพระเจ้าจากกันและกัน จากสิ่งสร้าง และจากตัวตนเราเอง เราได้ “คืนรนต่อสู้กับพระเจ้า” อย่างต่อเนื่องเหมือนยาโคบ เราพยายามเอาชนะบาปโดยด้วยความช่วยเหลือจากพระเมตตาของพระเจ้า แม้เราเป็นคนบาป แต่เราก็ถูกเรียกให้ทำหน้าที่เป็น “สะพานข้ามแม่น้ำที่เชี่ยวกราก” ซึ่ง “ทูตสวรรค์สามารถขึ้นและลงได้” ให้พระเจ้ามาเดินร่วมกับมนุษย์ ความฝันของยาโคบบรรลุผลได้ในตัวของพระเยซูเจ้า บุตรพระเจ้าผู้เป็นสะพานอย่างแท้จริง (ยน 1:51) น.เปาโลกล่าวไว้ว่า “เพราะพระเจ้าทรงพอพระทัยให้ความบริบูรณ์ทั้งปวงอยู่ในพระคริสตเจ้า และให้สรรพสิ่งคืนดีกับพระเจ้าโดยทางพระองค์ พระคริสตเจ้าทรงโปรดให้ทุกสิ่งมีสันติด้วยพระโลหิตที่ทรงหลั่งบนไม้กางเขน ไม่ว่าผู้ที่อยู่บนโลกหรือในสวรรค์” (คส. 1:19-20).

เราประกาศว่าพระคริสต์ทรงเป็นสะพาน เป็น “หนทาง ความจริง และชีวิต” (ยน 14:6) การประชุมสหพันธ์สภาพระสังฆราช FABC ได้เสนอการเสวนา 3 ประการคือเรื่องศาสนา วัฒนธรรม และคนยากจน รวมถึงการเสวนากับเยาวชน สตรี รัฐบาลและกลุ่มประชาสังคม สิ่งสร้าง นักวิชาการ ผู้ประกอบการ และนักวิทยาศาสตร์ ผู้หิวโหย คนไร้บ้าน ผู้ไม่รู้หนังสือ ผู้อพยพและผู้ลี้ภัย ชนพื้นเมือง เหยื่อการค้ามนุษย์ คนพิการ คนไม่มีเอกสารประจำตัว และกบฏ ตลอดจนผู้คนที่คืนรนต่อสู้กับการเสพติดและปัญหาสุขภาพจิตอื่นๆ

การเสวนาที่เน้นบทบาทของพระศาสนาจักรในเอเชียในการสร้างสันติและศาสนบริการที่เอื้อให้เกิดการคืนดีกัน เราตระหนักว่าในการส่งเสริมสันติภาพนั้น การเสวนากับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงกับผู้อุทธรณ์ความรุนแรงพระศาสนาจักรนำทางศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการคืนดี 4 ประการ : นั่นคือการสารภาพบาป การสำนึกผิด การใช้โทษบาป และการอภัยบาป มีผลในการตอบสนองความต้องการของเราในการคืนดีกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว ความขัดแย้งส่วนตัว ครอบครัว ชุมชน และสังคมของเรา การคืนดีจากความอ่อนน้อมถ่อมตนที่จะยอมรับข้อบกพร่องและความล้มเหลวของเรา สำนึกผิดต่อความเสียหายและความเจ็บปวดที่

เราก่อขึ้น? ตั้งใจที่จะแก้ไขและดำเนินการชดเชยอย่างเป็นรูปธรรม ทำให้ทุกคนเห็นว่ากาไรให้อภัยเป็นความเข้มแข็งแทนที่จะเป็นความอ่อนแอ

เพื่อตอบสนองความท้าทายเก่าประการที่เราได้ระบุไว้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ต้องมีการอบรม และการดำเนินการสร้างพระศาสนจักรที่ร่วมมือกัน มีโครงการอบรมสำหรับทุกคน โดยเฉพาะฆราวาส จากนั้น พระสังฆราช พระสงฆ์และนักบวช จำเป็นจะต้องได้รับการฝึกฝนให้สามารถเสริมสร้างความเข้มแข็งให้ฆราวาสดำเนินชีวิตตามพันธสัญญาแห่งศีลล้างบาป เป็น ‘พระศาสนจักรที่ฟื้นฟูใหม่’ ทำให้ทวีปเอเชียดีขึ้นสำหรับประชาชาติทั้งหมดในทวีป นี่คือนเสียงเรียกที่พระศาสนจักรในเอเชียรับรู้ได้ในขณะที่ทำงานเพื่อโลกที่ดีขึ้นในที่สุด

พระจิตเจ้าทรงเชื้อเชิญให้พระศาสนจักรในเอเชียฟื้นฟูความเป็นสงฆ์ศาสนบริกร นักบุญออกัสตินกล่าวว่า “สำหรับท่าน ข้าพเจ้าเป็นพระสังฆราช กับท่านข้าพเจ้าเป็นคริสตชน” เป็นเพื่อนคริสตชนกับพวกเขา มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกันในฐานะสมาชิกร่วมกันในพระกายของพระคริสต์ สังคายนาวาติกันที่สองระบุข้อเท็จจริงว่า “พวกเขาไม่สามารถเป็นศาสนบริกรของพระคริสต์ได้เว้นแต่พวกเขาจะเป็นประจักษ์พยาน และเป็นผู้นำเสนอชีวิตอื่นที่ไม่ใช่ชีวิตทางโลก แต่พวกเขาไม่สามารถรับใช้มนุษย์ได้หากพวกเขาเป็นคนแปลกหน้าต่อชีวิตและสภาพของมนุษย์ (1 คร 10:33) ศาสนบริกรห้ามมิให้พวกเขาทำตามโลกนี้ (ยน 3:8) แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการให้พวกเขาอยู่ในโลกนี้ท่ามกลางมนุษย์” (PO, 3)

การประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 ย้ำอีกครั้งให้ปฏิรูปโครงการอบรมและสำหรับศาสนบริกรศีลบวชให้ส่งเสริมพระศาสนจักรที่มีส่วนร่วมมากขึ้น ให้อำนาจฆราวาสมีบทบาทของผู้นำด้วย เพื่อให้ทำได้ เราต้องเข้าร่วมการอบรมสามเณร พระสงฆ์ นักบวช และพระสังฆราชอย่างต่อเนื่อง เราจำเป็นต้องคิดโครงการและโครงสร้างการการอบรมที่เข้ากับบริบทในวัฒนธรรมและโลกทัศน์เฉพาะของเราในประเทศต่างๆ ของเอเชีย ผู้บวชต้องเรียนรู้ที่จะแบ่งบทบาทการเป็นผู้นำให้กับฆราวาส และผู้อุทิศตนถวายตัวผ่านพันธกิจต่างๆ ที่เราทุกคนได้รับเรียกให้เข้ามาอยู่ในพระกายของพระคริสต์ ตามแบบฉบับพระเยซูเจ้าที่บอกบรรดาศิษย์ในงานเลี้ยงอาหารมื้อสุดท้ายว่า “เราอยู่ในหมู่พวกท่านเหมือนเป็นผู้รับใช้จริงๆ” (ลก. 22:27)

การมีส่วนร่วมของฆราวาส รวมผู้หญิง ในการอบรมความเป็นมนุษย์ จิตวิญญาณ การอภิบาล และสติปัญญา การเป็นพี่เลี้ยงอย่างใกล้ชิดด้วยการเป็นแบบอย่างที่ดี การเข้าไปใช้ชีวิตคลุกคลีในสถานการณ์ชีวิตของคนยากจนโดยมีแนวทางสำหรับผู้สมัครบวช การสัมผัสวิถีชุมชนวัดและชุมชนมนุษย์ และการมีส่วนร่วมในศาสนสัมพันธ์ คริสตสัมพันธ์ การเสวนาทางวัฒนธรรมจะช่วยสร้าง“นายชุมพาบาลที่มีกลิ่นแกะ” เรายังจะต้องชี้ถึงความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะรวมคำสอนของสหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย และธรรมประเพณีไว้ในหลักสูตรวิชาการด้วย

ภาคที่สี่: มอบของขวัญของเรา (ข้อ 119-137) : ภาษฎีกาสัมภาษณ์ใหญ่ 2015 (ข้อ 5, 7, 11, 23, 34, 36, 39)

วัฒนธรรมเอเชียและจิตวิญญาณ

“เมื่อพวกเขาเข้าไปในบ้าน พบพระกุมารกับพระนางมารีย์พระมารดา จึงคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ แล้วเปิดหีบสมบัติ นำทองคำ กำยาน และมดยอบ ออกมาถวายพระองค์” (มธ 2:11) บรรดาโหราจารย์ ยอมให้ดวงดาวนำทางไปยังบ้านอันต่ำต้อยในเบธเลเฮม ผู้มาเยือนหยุดและถอดรองเท้าออกเพื่อแสดงความเคารพ ‘ครอบครัว’ คือการสร้างพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ร่วมกัน เพื่อพบผู้ศักดิ์สิทธิ์ในบ้านที่พระเจ้าทรงประทับอยู่ท่ามกลางเรา มีทารกที่เปราะบางอาศัยอยู่ ซึ่งต้องการการดูแลเอาใจใส่และความรักจากบ้านและครอบครัว การนมัสการพระเจ้าในเด็กเล็กๆ พระองค์คือพระเจ้าที่กลายเป็นมนุษย์เพื่อให้มนุษย์ชาติสามารถกลายเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงมอบตัวเองเป็นของขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ (sacerdos) เพื่อช่วยให้เราทราบว่าชีวิตของเราเองคือ ของขวัญและถวายแด่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นบ่อเกิดของของขวัญทั้งหมดเพื่อความรอดของโลก

เช่นเดียวกับบรรดาโหราจารย์ พวกเราชาวเอเชียให้ความสำคัญกับความนับถืออย่างเงียบบๆ และแสวงหาความสันโดษเพื่อการใคร่ครวญ ในวัด อาศรม และพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา สิ่งสำคัญที่ต้องสังเกตคือความเป็นกษัตริย์ของพระเจ้าถูกเปิดเผยในความยากจนของรางหญ้า พลังแห่งการกอบกู้ของผู้ที่อาศัยอยู่ในความยากจน สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสในสมณสาสน์ ‘เราทุกคนเป็นพี่น้องกัน’ (Fratelli Tutti) กล่าวว่า “เราจำเป็นต้องพัฒนาการรับรู้ว่า ทุกวันนี้เราทุกคนได้รับความรอดด้วยกัน หรือไม่ก็ไม่มีใครได้รับความรอด ความยากจน ความเสื่อมโทรม และความทุกข์ทรมานในส่วนหนึ่งของโลก เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ที่

เงียบงันสำหรับปัญหาที่สุุดท้ายจะส่งผลกระทบต่อทั้งโลก” เราเชื่อว่า “เราแต่ละคน สามารถเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างจากผู้อื่นได้ ไม่มีใครที่ไร้ประโยชน์และไม่มีใครที่ไม่สำคัญ”

การอ่าน ‘สัญญาณแห่งกาลเวลา’ ในแบบที่โหราจารย์ในอดีตอ่าน นั่นคือการอ่านตำแหน่งของดวงดาว ‘สัญญาณ’ ในธรรมชาติ ในใบหน้าของผู้คนที่เราพบ และในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนของเราและโลกรอบๆ วัฒนธรรมเอเชียของเราทำให้เราไวต่อการประทับอยู่ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ผู้ทรงริเริ่มที่จะสื่อสารกับเรา เชื่อเชิญให้เราตอบสนองด้วยความเชื่อและความรักเสมอ และนำเราไปสู่ความบริบูรณ์ของชีวิต

พระศาสนจักรในเอเชียมีอะไรมากมายที่จะเรียนรู้ได้ จากความโน้มเอียงทางวัฒนธรรมที่แข็งแกร่งต่อสื่อบนสันติวิธีของบรรพบุรุษของเรา ได้พัฒนาศิลปะการป้องกันตัว ซึ่งไม่ทำร้ายหรือฆ่าผู้กระทำความผิด แต่เพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวของเขา ไม่จู่โจม สกัดกั้นการโจมตีจนกว่าเขาจะตกอยู่ใต้ความกดดันของตนเอง มีหลักการเดียวกัน เมื่อประชาชนร่วมลุกขึ้นต่อต้านความอยุติธรรม ด้วยวิธีที่ไม่ใช้ความรุนแรง ชาวอินเดียนเรียก “สัตยาเคราะห์” ของมหาตมะคานธี หรือ “พลังประชาชน” ของชาวฟิลิปปินส์ที่ยุติเผด็จการในฟิลิปปินส์

การเลือกที่จะเห็นมนุษย์ทุกคนเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ด้วยกัน ได้ช่วยนำเราไปสู่เส้นทางสันติภาพและการคืนดีของเอเชีย เราก็ต่อสู้เพื่อความยุติธรรมโดยไม่ใช้ความรุนแรง มีจิตวิญญาณแห่งการเยียวยาที่เหยื่อของความอยุติธรรมและความรุนแรงต้องการเสมอ เพื่อที่จะขจัดวงจรอุบาทว์แห่งความรุนแรง เชื่อว่าการให้อภัยเป็นความเข้มแข็ง ไม่อ่อนแอ ดังนั้น อานาภาพของไม้กางเขนของพระคริสต์ในฐานะศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งความรักที่ไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้า จึงสะท้อนลึกลงไปในจิตวิญญาณของชาวเอเชีย นักบุญเปาโลกล่าวว่า คุณธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือความรักที่ไม่มีเงื่อนไข (1 คร 13:13) นี่เป็นข่าวดีจริงๆ ที่พระศาสนจักรในเอเชียประกาศ

งานอภิบาลของ FABC ตั้งแต่เริ่มต้นคือ การเสวนาหลายๆ รูปแบบที่เรียกว่าการเสวนากับสามฝ่าย คือกับประเพณีทางศาสนา วัฒนธรรมของเพื่อนบ้าน และกับคนจน ในแง่ของการก้าวเดินไปด้วยกันนั้น บนหลักการพื้นฐานของคริสตศาสนาที่ว่า มนุษย์ทุกคนซึ่งถูกสร้างขึ้นตามภาพลักษณ์และความลุ่มม้ายพระเจ้า (ปฐก. 1:26-27) เป็นคนดีโดยธรรมชาติ แม้ว่าภาพลักษณ์นั้นจะได้รับความเสียหายและถูกบดบังด้วยบาปก็ตาม

พระจักร์ท้องถิ่นบางแห่งในเอเชียพูดถึงความจำเป็นในการนำเสนอพระเยซูเจ้าด้วย “โฉมหน้าแบบเอเชีย” เพราะพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งที่มีความเชื่อของคริสตศาสนาผ่านการประกาศข่าวดีของธรรมทูตชาวยุโรป เชื่อมโยงกับอดีตอาณานิคม ที่จริงคริสตศาสนากำเนิดบนผืนดินของเอเชียก่อน มีวัฒนธรรมของชาวเซมิติกมาก่อนวัฒนธรรมกรีก - โรมัน นักบุญเปาโลประกาศข่าวดีใน “เอเชียไมเนอร์” หนังสือวิวัฒนาการกล่าวถึง “พระศาสนจักรทั้งเจ็ดแห่งเอเชีย” (ว. 1:3) ในทางประวัติศาสตร์ความเชื่อของคริสตศาสนามาถึงหลายประเทศในเอเชียในรูปแบบเอเชียดั้งเดิมในช่วงสหัสวรรษแรก เช่น พิธีกรรมแบบตะวันออกของพระศาสนจักรซีโร-มาลาบาร์ (Syro - Malabar) และ ซีโร - มาลังการา (Syro-Malankara) ที่มีรากซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกิจกรรมธรรมทูตรุ่นแรกสุด ที่มาถึงอินเดียผ่านอัครสาวกนักบุญโทมัส

ในส่วนอื่นๆ ของเอเชียส่วนใหญ่ งานแพร่ธรรมของคริสตศาสนาที่มีธรรมทูตจากยุโรปเป็นตัวกลาง แสดงออกทางคริสตศาสนาแบบตะวันตกปรากฏชัดในศิลปะทางศาสนา สถาปัตยกรรม และการแสดงออกทางพิธีกรรม การแสดงออกถึงคริสตศาสนาแบบเอเชียทำให้พระศาสนจักรในเอเชียแต่เป็นหนึ่งเดียวกับโรม สังกายนาวาติกันที่สองจะสนับสนุนการผสมผสานพิธีกรรมให้เข้ากับวัฒนธรรม และภาษาท้องถิ่นของเอเชียอย่างชัดเจนเพื่อการแสดงออก และการปฏิบัติความเชื่อของคริสตชนในประเทศต่างๆ ของเอเชีย และส่งเสริมเทววิทยาที่อยู่บนบริบทในพื้นที่มากขึ้น และสอดคล้องความรู้สึกทางความเชื่อ (sensus fidelium) ของคริสตชนส่วนใหญ่ด้วย

ภาคที่ห้า: เดินบนเส้นทางใหม่ (138-162)

กลับไปบนเส้นทางอื่น

เมื่อบรรดาโหราจารย์มาที่กรุงเยรูซาเล็มถามว่า “กษัตริย์ชาวยิวที่เพิ่งประสูติอยู่ที่ใด? พวกเราได้เห็นดาวประจำพระองค์ขึ้น จึงพร้อมใจกันมาเพื่อนมัสการพระองค์” (มธ 2:2) พวกเขาเดินตามการนำทางจากสวรรค์ คือดวงดาว ขณะเดียวกันก็ปฏิบัติตามคำแนะนำของมนุษย์ : เพื่อพบคนที่พวกเขากำลังมองหา เมื่อพบพระองค์แล้ว พวกเขาก็หมอบลงต่อหน้าพระกุมารผู้ทรงเป็นกษัตริย์ ถวายสมบัติแก่พระองค์ จากนั้นพวกเขาก็กลับไปยังบ้านเมืองของตนโดยทางอื่น (มธ 2:9) บรรดาพระสังฆราชแห่งเอเชียมาประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 เราแสวงหาการนำทางจากพระเจ้าด้วยการอธิษฐานภาวนาและการไตร่ตรองและขอคำ

แนะนำทางจากมนุษย์ในฐานะ ‘ผู้เชี่ยวชาญ’ ในสาขาต่างๆ เราร่วมกันดูความเป็นจริงของเอเชียและวินิจฉัยแยกแยะสิ่งที่พระจิตเจ้าทรงตรัสกับเรา เราถวายทรัพย์สมบัติที่เราค้นพบให้พระเยซูเจ้า ดังนั้น ในขณะนี้ เราพร้อมที่จะกลับไปสัมผัสมณฑลของเราโดย “ทางอื่น” คือทางใหม่ที่ FABC 50 เสนอ 5 ทางที่เราต้องการเดินหลังการประชุมใหญ่ FABC 50

ก. 1.จากการแสดงออกแบบต่างแดน ไปสู่การประกาศพระวรสารที่มีการเข้าสู่วัฒนธรรม พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงเสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์เป็นคนเอเชีย พันธกิจแรกคือการไปยังประเทศต่างๆ ใน ‘เอเชียไมเนอร์’ ต่อมาช่วงกลางสหัสวรรษที่สอง มีการเชื่อมโยงกับภูมิรัฐศาสตร์ของยุโรป คริสตศาสนานี้จึงมาพร้อมกับเครื่องแต่งกายแบบยุโรป ธรรมเนียมทูตถูกส่งมาตามคำสั่งของคณะนักบวชที่รับพระบรมราชูปถัมภ์ของมหาอำนาจต่างประเทศ ธรรมเนียมทูตหลายคนที่เลือกใช้เส้นทางที่ต่างออกไป ในศตวรรษที่ 16-17 ได้แก่ ธรรมเนียมทูตคณะเยซุอิตชาวอิตาลี อะเลสซานโดร วาลิญาโน และมัตเตโอ ริชชี (Alessandro Valignano และ Matteo Ricci) ผู้นำคริสตศาสนามาสู่ญี่ปุ่นและจีน โรแบร์โต เดอ โนบิลี (Roberto de Nobili) ในภาคใต้ของอินเดีย พวกเขาเรียนรู้ภาษาท้องถิ่นเพื่อสื่อสารความเชื่อ พวกเขายังถือวัฒนธรรมและความเชื่อในท้องถิ่นอย่างจริงจัง เพื่อเรียนรู้ โดยตีความกับโลกทัศน์ของประเทศที่ตนมาเยือน พวกเขาปล่อยให้พระวรสารหยั่งรากบนดินของวัฒนธรรมเอเชีย

แนวทางของธรรมเนียมทูตในการปรับตัวเข้ากับขนบธรรมเนียมนิยมท้องถิ่น ได้รับการสนับสนุนจากกรุงโรมตั้งแต่เริ่มต้น แต่นักบวชคณะอื่นที่เริ่มต้นงานธรรมเนียมทูตในประเทศจีนช่วงศตวรรษที่ 17 มีปฏิกิริยารุนแรงต่อการผสมวัฒนธรรมและการปรับตัวนี้ นำสู่ความขัดแย้ง “การโต้แย้งเรื่องพิธีกรรมจีน” สมเด็จพระสันตะปาปาเคลเมนต์ที่ 11 ปี 1704 จึงออกสมณกฤษฎีกา Cum Deus Optimus ประณามพิธีกรรมของบรรพบุรุษชาวจีนเหล่านี้ ห้ามไม่ให้คริสตชนชาวจีนปฏิบัติ ผลที่ร้ายแรงที่ตามมาคือ ทำให้จักรพรรดิที่เดิมเป็นผู้เห็นอกเห็นใจ ต้องเปลี่ยนไปเป็นข้าตรงข้ามถึงกับออกคำสั่งจักรพรรดิห้ามนับถือศาสนาคริสต์ ในที่สุด เมื่อปี 1939 สมเด็จพระสันตะปาปาปิโอ ที่ 12 ผ่านทางสมณกระทรวงเผยแผ่ความเชื่อ ก็ได้ออกสมณกฤษฎีกา Plane Compertum ยึดถือแนวสอดคล้องกับแนวธรรมเนียมทูตของวาลิญาโนและริชชีที่ผสมวัฒนธรรมและมีการเสวนาในทางบวกมากขึ้น สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสกล่าวว่า ริชชีเป็น “ผู้พบปะ ผู้ที่ก้าวข้ามความเป็นชาวต่างชาติและกลายเป็นพลเมืองของโลก”

การประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 เราารู้สึกว่าพระศาสนจักรต้องหันกลับไปสู่การประกาศข่าวดีที่ผสมวัฒนธรรมมาจากเทววิทยาว่าด้วยธรรมล้ำลึกของการเสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์และปาสกา ในพระคริสต์พระเจ้าทรงช่วยมนุษยชาติให้รอดด้วยการโอ้อบรมความเป็นมนุษย์ของเรา และรับเอาร่างหรือเนื้อหนังมนุษย์ โดยการเสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ นักบุญเปาโลเรียกสิ่งนี้ว่า ‘การมารับสภาพมนุษย์’ (KENOSIS) “พระองค์ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุจทาส เป็นมนุษย์ดุจเรา ทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนกางเขน” (ฟป 2:7-8) ธรรมล้ำลึกของการเสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ยังคงดำเนินต่อไปกับพระศาสนจักร พระจิตเจ้ายังคงรับเอาเนื้อหนังอยู่ในชุมชนของสาธุศิษย์ที่เป็นพระศาสนจักรซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์ การประกาศข่าวดีที่เกิดขึ้นในบริบทของความหลากหลายทางวัฒนธรรมเสมอ

ในขณะที่เราเข้าใจดีว่าการผสมวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญจริงๆ ของการเสวนาระหว่างความเชื่อและวัฒนธรรม การพบกันระหว่างวัฒนธรรมก่อให้เกิดพลวัตประเภทหนึ่งที่เป็นคุณประโยชน์ร่วมกันต่อคู่เสวนาทั้งสองฝ่าย และสิ่งนี้เปิดเราสู่สิ่งที่เราอาจเรียกว่าการข้ามวัฒนธรรม (transculturation) กล่าวคือ การค้นพบคุณค่าร่วมที่ช่วยให้เราก้าวข้ามวัฒนธรรมและแม้แต่นำไปสู่การเติบโตและการทำให้วัฒนธรรมบริสุทธิ์ด้วย

ข. 2. จากวิถีชุมชนวัด (BECs) สู่วิถีชุมชนมนุษย์ขั้นพื้นฐาน (Basic Human Communities-BHCs) การประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 ที่กรุงเทพฯ ด้วยความใฝ่ฝันถึงพระศาสนจักรที่ก้าวเดินไปด้วยกันที่เติบโตอย่างต่อเนื่องใน 3 ด้าน คือ 1. ความเป็นหนึ่งเดียวกัน 2. การมีส่วนร่วม 3. พันธกิจ การปรับวิถีชุมชนวัดเป็นการฟื้นฟูใหม่ในสังคม การก้าวเดินไปด้วยกัน (Synodality) ร่วมเดินทางเคียงข้างไปด้วยกันด้วยความร่าเริง ไม่ยึดติดกับตนเองหรือ “วัด” ของตน สร้างชุมชนคริสตชนในแบบที่จะนำไปสู่วิถีชุมชนพื้นฐานของมนุษย์ ให้สัตบุรุษไม่เพียงรับใช้พระศาสนจักรเท่านั้น แต่รับใช้สังคมโดยรวม ฆราวาสควรใช้ทรัพยากรทางความเชื่อช่วยจัดการความขัดแย้งทุกระดับ มีส่วนร่วมเชิงรุกการเมืองเพื่อความดีส่วนรวม ทำงานเพื่อสันติภาพและการคืนดีบนพื้นฐานความยุติธรรม และการเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ซึ่งกันและกัน

ค. 3. จากการเสวนาสู่การก้าวเดินไปด้วยกัน ในช่วงห้าทศวรรษที่ผ่านมา FABC ได้ดำเนินการตาม 3 แนวทางของการเสวนาคือกับวัฒนธรรม ศาสนาและคนยากจนอย่างต่อเนื่อง แนวทางการเสวนาในปัจจุบันมีการแสดงออกอย่างสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ในการก้าว

เดินไปด้วยกันแสดงออกถึงจิตวิญญาณแห่งความเป็นหนึ่งเดียว สิ่งที่ทำให้เรารู้สึกสบายใจกับการก้าวเดินไปด้วยกันก็คือ การเสวนา การรับฟังและการวินิจฉัยแยกแยะ เป็นองค์ประกอบกับการก้าวเดินไปด้วยกัน มีวัตถุประสงค์เพื่อก้าวข้ามความเป็นอื่นของคุณเสวนา เพื่อให้ทุกคนกลายเป็นเพื่อนบ้านและเป็นหุ้นส่วนในความเป็นหนึ่งเดียวกัน การมีส่วนร่วม และพันธกิจ

ตลอดการประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 นี้ เราพยายามค้นหาเส้นทางใหม่เหมือนที่บรรดาโหราจารย์ทำ นักบุญเปโตรทำในสังคายนาครั้งแรกที่เยรูซาเล็ม (กจ 15) ในขณะที่เราร่วมกันวินิจฉัยแยกแยะความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในเอเชีย โดยอาศัยไฟใหม่ที่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสได้จุดขึ้นในพระศาสนจักร โดยการไตร่ตรองเอกสารต่างๆ ของสมเด็จพระสันตะปาปา เช่น ‘ความชื่นชมยินดีในการประกาศข่าวดี’ (Evangelii Gaudium) ‘ขอสรรเสริญองค์พระเจ้า’ (Laudato Si) ‘ความยินดีในความรัก’ (Amoris Laetitia) ‘เราทุกคนเป็นพี่น้องกัน’ (Fratelli Tutti) ตลอดจนสมณธรรมบัญญัติ ‘จงประกาศข่าวดี’ (Praedicate Evangelium) ว่าด้วยโรมันคูเรียและการรับใช้พระศาสนจักรในโลก เราทบทวนคำสอนเหล่านี้อย่างจริงจัง ได้ยืนยันคำสอนของสังคายนาวาติกันที่สองอีกครั้ง และท้าทายพระศาสนจักรสากลให้ “กลับคืนสู่ต้นกำเนิดของตน” ขณะเดียวกันก็ตอบสนองต่อ “สัญญาณแห่งกาลเวลา” การปรับให้ทันสมัย (aggiornamento)

ผลที่เป็นรูปธรรมที่สุดของสังคายนาวาติกันที่ 2 คือสังฆสภาแห่งพระสังฆราช ให้มี ‘การก้าวเดินไปด้วยกัน’ อย่างจริงจัง โดยขยายออกสองทาง ทั้งภายในและภายนอก ภายในพระศาสนจักรคือในหมู่คาทอลิกรับศีลล้างบาป ผู้อุทิศตนถวายตัว ผู้รับศีลบวช และฆราวาส ผู้หญิงและเยาวชน ภายนอกพระศาสนจักรคือ เพื่อนคริสตชน เพื่อนร่วมความเชื่อ เพื่อนมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากจน และเพื่อนมนุษย์ทั้งหมดในบ้านร่วมกันของเรา

ง. 4. จากการประกาศสู่การเล่าเรื่อง ในปาเลสไตน์ในศตวรรษแรกพระเยซูเจ้าประกาศข่าวดีเรื่องการขึ้นครองราชย์ของพระเจ้า พระองค์ทรงเชื่อเชิญให้ผู้คนค้นพบศักดิ์ศรีและความสูงส่งของความเป็นมนุษย์ชาติของเรา เพื่อให้การครองราชย์ของพระเจ้าเป็นจริงขึ้นท่ามกลางพวกเรา พระเยซูเจ้าทรงใช้สื่อทุกอย่างที่มี เพื่อประกาศข่าวดีของพระองค์ บนแท่นศาลาธรรม บนเรือริมฝั่งทะเลสาบ นั่งร่วมโต๊ะ บนถนน บนไหล่เขา ใต้ต้นไม้ ได้ทุกที่ ผ่านบทสนทนาต่างๆ วิธีการของพระองค์ยังคงเป็นวิธีที่ได้ผลที่สุดในวันนี้และยุคนี้ คือการเล่าเรื่อง คนทั่วโลกรักเรื่องราวดีๆ ที่ดึงดูดใจ หัวข้อของ ‘การสัมมนาพันธกิจเอเชีย’ (Asian Mission Congress) ที่เชียงใหม่ในปี 2549/2006 คือ “การเล่าเรื่องของพระเยซูเจ้า...”

จ. 5. จากเส้นทางที่แตกไปสู่การอภิบาลที่มีความสำคัญใหม่ การประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 พวกเราบรรดาพระสังฆราชได้ตัดสินใจอย่างเป็นรูปธรรม ที่จะเปลี่ยนแนวทางจากเดิมไปสู่ลำดับความสำคัญใหม่ ดังนี้: ทำงานเพื่อฟื้นฟูพันธกิจของเราใหม่ในพระศาสนจักรท้องถิ่นทั้งหมดในเอเชีย ไปสู่พันธกิจโดยการหล่อเลี้ยงชุมชนของเราในพลวัตของการเป็นหนึ่งเดียวกันและการมีส่วนร่วม เปลี่ยนสัตบุรุษจากคิดถึงแต่ตัวเอง ไปสู่การดำเนินชีวิตตามกระแสเรียกเป็น “เกลือของแผ่นดินโลก” และ “แสงสว่างส่องโลก” อย่างแท้จริงแบ่งปันความชื่นชมยินดีในข่าวดีของพระคริสตเจ้าให้แก่โลกที่รอคอยการฟื้นฟูใหม่ และได้รับการสร้างใหม่ตามแผนการของพระเจ้า เปลี่ยนพันธกิจพระศาสนจักรรับใช้โลก เป็นส่วนหนึ่งของพระศาสนจักรที่เป็นผู้ใช้

เปลี่ยนแปลงวัดของเราจากการรักษาไว้ไปสู่พันธกิจ ส่งเสริมวิถีชุมชนวัดขั้นพื้นฐานที่สร้างชุมชนมนุษย์ขั้นพื้นฐาน ทำให้พระศาสนจักรท้องถิ่นเป็นพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็กและผู้ใหญ่ที่เปราะบาง ป้องกันการละเมิดในทุกรูปแบบ ยินดีต้อนรับคนยากจน ผู้อพยพ ผู้เดินทางและผู้พลัดถิ่น มีบรรยากาศที่เปิดกว้าง คำนึงถึงเพศสภาพ และการมีส่วนร่วมตลอดเวลา

มีการกลับใจด้านการอภิบาลและระบบนิเวศอย่างต่อเนื่อง เมื่อต้องเผชิญกับเหตุฉุกเฉินด้านสภาพภูมิอากาศในปัจจุบัน “ทั้งเสียงร้องไห้ของแผ่นดินโลกและเสียงร่ำไห้ของคนยากไร้” เป็นพันธมิตรกับหน่วยงานที่มุ่งมั่นจะลดคาร์บอน ปฏิเสธการใช้พลังงานสกปรก และส่งเสริมพลังงานสะอาด และพลังงานหมุนเวียน มีจิตวิญญาณของการเสวนาคริสตสัมพันธ์และศาสนสัมพันธ์ ปกป้องโลกซึ่งเป็นบ้านร่วมกันของเรา เรียกร้องให้สถาบันทั้งหมดของเราถอนการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ทำลายสิ่งแวดล้อม

เราจะทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมและผู้สร้างสะพาน ทำงานเพื่อการคืนดีท่ามกลางความขัดแย้ง ส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีอย่างมีสติ ร่วมสร้างสังคมที่คำนึงถึงสวัสดิการของผู้ด้อยโอกาส เด็กและคนชรา คนพิการ คนติดสารเสพติด คนที่มีปัญหาสุขภาพจิต ผู้คนที่ถูกลิดรอนเสรีภาพเหยื่อของการค้ามนุษย์ และการวิสามัญฆาตกรรม ชนพื้นเมือง ผู้รอดชีวิตจากสงครามและภัยพิบัติทางธรรมชาติ เราเกื้อกูลและความสามัคคีรับฟังผู้อื่นในการเสวนาที่แท้จริง

เราจะร่วมมือกับพี่น้องคริสตชนจากนิกายหรือธรรมประเพณีต่างๆ และศาสนาเพื่อนบ้านในการช่วยส่งเสริมวัฒนธรรมแห่งสันติภาพและความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียวกัน เศรษฐกิจสำหรับทุกคน (inclusive) การพัฒนามนุษย์แบบองค์รวม เรามุ่งมั่นที่จะใช้เทคโนโลยีดิจิทัล

อย่างเหมาะสมและสุขุมรอบคอบ คำนึงถึงสวัสดิภาพของเยาวชนคนหนุ่มสาวเป็นพิเศษ เราจะร่วมมือกับหน่วยงานรัฐ องค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรภาคประชาสังคม ในประเด็นสิทธิมนุษยชน การขจัดความยากจน การค้ามนุษย์ การดูแลเอาใจใส่สิ่งแวดล้อม

ไกลกว่าการเสวนาระหว่างบุคคล ไปสู่การเสวนาหลายภาษาที่ส่งเสริมการคิดเชิงวิพากษ์ การวินิจฉัยแยกแยะ เราจะยึดถือเสรีภาพของชุมชนแห่งความเชื่อทั้งหมด เพื่อจะได้มีส่วนร่วมในการสร้างชาติผ่านการอบรมทางด้านศีลธรรมของพลเมือง ต่อด้านอุดมการณ์ โลกียนิยมที่กีดกันความเชื่อทางศาสนาและชีวิตจิต เราจะทำงานร่วมกับทุกคนที่มีน้ำใจดีในการส่งเสริมโลกที่ดีขึ้นและมีความเป็นมนุษย์มากขึ้น เพื่อสร้างอารยธรรมแห่งความยุติธรรม สันติภาพ และความรัก คือการมีส่วนร่วมในการสร้างเอเชียที่ดีขึ้น ทำงานเพื่อโลกที่ดีขึ้น

บทสรุป (ข้อ 163-167)

เป็นทุกสิ่ง...สำหรับชาวเอเชีย นักบุญเปาโลกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นทุกอย่างสำหรับทุกคน ข้าพเจ้าทำทุกอย่างเพราะเห็นแก่ชาวติ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนรับพระพรจากชาวตินี้ร่วมกับพวกเขาด้วย (1 คร 9:22-23). เราจึงนำเสนอเอกสารสุดท้ายของการประชุมใหญ่สามัญ “เพื่อพระวรสาร” ซึ่งเป็นข่าวดีของพระเจ้าเกี่ยวกับความรัก สันติภาพ และความยุติธรรมสำหรับประชาชนของเราในเอเชียและมนุษยชาติทั้งหมด ข่าวดีของพระเยซูคริสต์ที่ปลดปล่อย สร้างความเข้มแข็งและฟื้นฟูเพื่อพระศาสนจักรเรียนรู้ที่จะเป็นประจักษ์พยานในความรักนี้ และมอบของขวัญของตนเหมือนที่บรรดาโหราจารย์ได้ทำ เป็นคนหนึ่งในหมู่เราในพระเยซูคริสต์ ในคำสอนและผ่านชีวิต ความตาย และการกลับคืนพระชนม์ชีพ พระองค์ทรงเปิดเผยให้เราเห็นความรักและพระเมตตาของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างมนุษย์และธรรมชาติทั้งหมด พระองค์ทรงสอนให้เราตอบสนองต่อความรักของพระเจ้า รับผิดชอบและรัก “เพื่อนบ้าน” ของเรา ผู้หิวโหยและกระหาย ผู้เจ็บป่วย คนต่างชาติและผู้อพยพ คนพื้นเมือง ผู้ถูกกดขี่ และคนขัดสน (มก 12:29ff; มธ 25:31ff) และเดินทางร่วมกันในพระศาสนจักรในแบบก้าวเดินไปด้วยกันที่สานวัฒนธรรมกับความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับเพื่อนบ้านของเราในศาสนา วัฒนธรรมและสังคมต่างๆ เพื่อเอเชียที่ดีขึ้น

เราขอมอบพระศาสนจักรในเอเชีย และประชาชนชาวเอเชียไว้ในการวิงวอนและความ
คุ้มครองของพระนางมารีย์ พระมารดาผู้ทรงได้รับพระพรของเรา ด้วยบทภาวนาต่อพระเจ้า
ผ่านการเสนาวิวอนของพระมารดามารีย์ และด้วย “บทเพลงแห่งเอเชีย” (The Song of
Asia) ซึ่งแต่งเพื่อการประชุมใหญ่สามัญ FABC 50 เรื่องเล่าของการเดินทางของบรรดา
โหราจารย์ เป็นคำอธิษฐานภาวนา บทกวีและดนตรีเอเชีย ที่มีความอ่อนเยาว์ มีความหวัง
และยกระดับจิตใจ

เอกสารของสหพันธ์สภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งเอเชีย
ครบรอบ 50 ปี FABC 50 15 มีนาคม 2023

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ใบสมัครสมาชิก/ต่ออายุสมาชิก/ยกเลิกสมาชิก/เปลี่ยนที่อยู่

ข้าพเจ้า บาทหลวง/ภคินี/นาย/นาง/นางสาว.....มีความจำนง

() 1.สมัครสมาชิกใหม่ ในนาม () องค์กร (โปรดระบุชื่อ).....

() บุคคล (โปรดระบุชื่อ).....

โดยเริ่มตั้งแต่ ปี พ.ศ..... (หรือ ปีที่..... ฉบับที่.....) (ปีละ 3 ฉบับ อัตราค่าสมาชิก ปีละ 300 บาท)

ที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร เลขที่..... วัตถุประสงค์.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

() 2.ต่ออายุสมาชิก หมายเลข.....ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

() 3.ยกเลิกการเป็นสมาชิก หมายเลข.....ตั้งแต่ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

() 4.เปลี่ยนที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร ของ.....สมาชิกเลขที่.....

เป็นดังนี้ เลขที่.....วัตถุประสงค์.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

() 5.สมทบทุนในการจัดพิมพ์วารสารแสงธรรมปริทัศน์ ปีที่.....ฉบับที่.....(หากต้องการระบุปี/ฉบับ)

พร้อมกันนี้ ขอส่งเงินค่า () สมาชิกใหม่ () ต่ออายุสมาชิกใหม่

() ยอดค้างชำระค่าสมาชิก () สมทบทุน

เป็นจำนวนเงิน.....บาท (.....)

โดยช่องทาง

() เงินสด

() โอนเข้าบัญชี ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม

บัญชีเงินฝาก ออมทรัพย์ ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4

โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ - สกุล และหมายเลขสมาชิก (ถ้ามี)

มาทาง E-mail: scjournal2022@gmail.com

ลงชื่อ.....ผู้สมัครสมาชิก

วันที่...../...../.....